

КЕРЕЛИН СПАРКС
ТАЙНИЯТ ЖИВОТ НА ЕДИН
КАЗАНОВА

Част 6 от „Рискована любов“

Превод от английски: Гергана Мазганова, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

— Не искам да умирам... отново — изстена Ласло.

Джак коленичи до него.

— Мога ли да ти донеса нещо? Една топла чашка.

Ласло закри устата си.

— Не говори за храна.

— *Mi dispiace*^[1] — извини се Джак и потупа по рамото вампира — единственото място по тениската му, където не се беше олял с Криски.

Горкият Ласло! Беше пил само една чаша от синтетичната кръв с вкус на уиски заедно с останалите при вдигнатата за младоженеца наздравица. Но очевидно малкият химик бе по-добър в това да прави Вампирската синтетична кухня, отколкото да я приема. Беше повърнал върху себе си почти веднага.

Нямаше какво да се направи, за да се помогне на нещастника. Ергенското парти просто бе продължило да бушува, докато Ласло се търкаляше по пода с лепкаво и преbledняло лице.

— Да ти помогна ли да се преместиш на дивана? — попита Джак.

— Може да го изцапам с кръв — измърмори Ласло.

Джак се намръщи, оглеждайки богато тапицираните мебели в стил Луи XV.

— И без това е нацапано.

Какво мазало. Как щеше да го изчисти?

Той се изправи с нарастващо усещане за обреченост. Идеята да резервира Едуардиански апартамент в Плаза на Пето авеню, за да отпразнуват последната ергенска вечер на Йън МакФий, му се беше сторила невероятна. Но сега осъзнаваше, че камериерките щяха да се чудят как едно невинно парти е завършило с толкова много кървави петна.

Нещата бяха излезли извън контрол след пристигането на Дугъл и гайдите му. Йън беше настоявал да научи всички на шотландска жига. Една дузина подпийнали вампири, подскачащи с чаши, пълни с

Криски в ръка, беше довело до няколко сблъсъка и още повече петна по килима и мебелите.

И тогава беше позвънял телефонът. Дамите бяха в Роматех Индъстрис на моминско парти. Джак беше чул, че Ванда ще води стриптийзър от вампирския си нощен клуб. Очевидно дамското парти беше свършило внезапно, когато Шана Драганести неочаквано започнала да ражда.

Преди да се телепортира до Роматех, Роман Драганести се оплака, че е прекалено пиян, за да помогне на жена си, когато се нуждае от него. Тази жалба беше накарала момчетата да се съберат около него, заявявайки своята несекваща подкрепа с шумна бойна песен. След това дузината пияни мъжки вампири се бяха телепортирали при Шана, за да честитят победата ѝ.

Джак се ухили, представяйки си реакцията ѝ, но моментът бързо премина. Имаше два часа да оправи хотелската стая, преди слънцето да изгрее.

Вниманието му беше привлечено от шум, идващ от прилежащата спалня. Да не би някой от момчетата да беше останал? Добре, малко помощ нямаше да му е излишна. Той влезе в луксозната спалня и се намръщи срещу голата АВГА, лежаща на леглото. От нея капеше кървава бира по завивката.

Гениална идея на Грегори. Беше дошъл на партито, влачейки два Андроида за вампирски глад, познати като АВГА. Реалистичните гумени жени бяха секс играчки за смъртните, но за вампирите бяха модифицирани и имаха циркулираща система, работеща на батерии. Грегори беше напълнил двете секси кукли със синтетична кръв с вкус на бира, след което беше поканил момчетата да пробват. От разпръснатите дантелени дрехи можеше да се стигне до заключението, че момчетата се бяха забавлявали повече да събличат АВГА, отколкото да я хапят.

— О, да, скъпа. Съблечи го! — разнесе се мъжки глас от банята.

Джак почука на вратата.

— Партито свърши.

— Партито никога не свършва за д-р Фанг — вратата се отвори и той видя Финиъс МакКинли. — Какво става, братле?

Тъмнокожият вампир изглеждаше елегантно в тъмночервеното си, кадифено яке, съчетано с бяла копринена вратовръзка. Целият

имидж обаче малко се разваляше от боксерките му на Спондж Боб. Както при всеки друг вампир, отражението на Финиъс не можеше да се види в огледалото със златна рамка. За разлика от него втората АВГА се отразяваше. Тъмната кукла седеше на бялата мраморна тоалетна масичка, носейки единствено червени копринени бикини и глуповата усмивка.

Джак се разсея за момент, виждайки надписа на боксерките на другия вампир. „Дамите си падат по Боб“.

— Ах, извинявай, че ви прекъсвам.

Лицето на Финиъс почервения.

— Само се упражнявах. Когато си известният Любовен доктор, трябва да си винаги в топ форма.

— Разбирам.

— Сигурен съм — Финиъс грабна тъмната АВГА от тоалетната масичка. Краката ѝ стояха вдървено като на кукла Барби, стърчащи, затова той ги бутна надолу. — Чух, че си голям Казанова.

— Така казват — измърмори Джак. Никога нямаше да успее да се отърве от всеизвестната репутация на баща си. — Предполагам, че си бил прекалено зает, за да чуеш, но Шана е започнала да ражда. Момчетата тръгнаха с Роман. Освен Ласло. На него още му е лошо.

— Да бе? — Финиъс се върна в стаята, стиснал тъмната АВГА подръка.

— Слънцето ще изгрее скоро. Трябва да разчистим.

Финиъс погледна към леглото и лежащата в локва кървава бира АВГА.

— Мамка му, братле. Трябват ни професионалисти за това. Да викнем Вампирските камериерки? Те чистят къщата на Роман в града.

— Звучи страхотно. Ще им звънеш ли?

— Не им помня номера, но го има в Черните страници.

Никога нямаше да намерят вампирската версия на телефонния указател в хотел Плаза.

— Имаш ли... — Джак беше прекъснат от силно почукване.

Очакваш ли някого? — очите на Финиъс светнаха.

— Може би няколко истински жени?

— Полиция на Ню Йорк — провикна се мъжки глас. — Отворете вратата, моля.

Джак си пое рязко въздух. Merda^[2].

— По дяволите — прошепна Финиъс. — Ченгетата — той се огледа притеснено. — Здравата сме загазили.

— Спокойно — прошепна Джак в отговор. — Ще използвам умствен контрол, за да ги разкарам.

— Не мога да се оправям с полицията — отдръпна се другият вампир. — Изчезвам оттук, братле.

— Тръгваш си? — присви очи Джак, а чуването по вратата стана по-силно.

— Отворете вратата, веднага! — извика полицаят.

— Идвам ей сега — провикна се Джак.

— Виж, приятел — Финиъс метна тъмната АВГА обратно в банята и затвори вратата. — Отивам в апартамента и ще се обадя на Вампирските камериерки. Ще дойда по-късно да ти помогна, окей? — тялото му изчезна, когато се телепортира.

— Grazie mille^[3] — прошепна Джак.

Той влетя в хола, обмисляйки опциите си. Можеше да вземе Ласло и да ги телепортира, но полицията все пак щеше да влезе и да види кървавата бъркотия. Апартаментът беше запазен на негово име и можеше да го извикат за разпит. Не, беше по-добре да се справи с това сега и да използва вампирския умствен контрол, за да заличи спомените на полицаите.

Ласло се изправи с мъка.

— Това е отвратително — потта се стичаше по челото му. — Мисля, че пак ще повърна.

— Дръж се — прошепна Джак. — Ще се отърва от ченгетата.

— Ще извикам управителя да ми отвори вратата — изкрещя полицаят.

— Идвам!

Джак откряна вратата два инча и бързо прецени униформения мъж. Млад, нервен, лесен за вампирски умствен контрол. Погледът му се плъзна към втория полицаи.

Santo cielo^[4].

За момент забрави да диша. Не че липсата на кислород можеше да му причини болка. Първото му впечатление: тя се опитваше умело да омаловажи външния си вид. Златисточервена коса, строго прибрана във френска плитка. Свежа, кремава кожа, няколко сладки лунички и

големи сини очи. Носеше много малко грим и въпреки това успяваше да изглежда ослепително.

Очите ѝ се отвориха широко, когато погледите им се срещнаха. Устата ѝ се разтвори леко, привличайки вниманието му към розовите ѝ, сладко оформени устни.

— Bellissima^[5] — прошепна той.

Жената възвърна самообладанието си с усилие, което Джак почти можеше да чуе. Устните ѝ се затвориха и тя се намръщи. Брадичката ѝ се вирна. Ръцете ѝ прихванаха колана ѝ. Без съмнение искаше да изглежда заплашително, с ръце толкова прибрани до тялото и близо до палката, но единственото, което постигна, бе да подчертае красивите си като пясъчен часовник форми.

Трябваше да носи най-изискания сатен. Трябваше да показва извивките си като богиня. Фактът, че правеше точно обратното, покривайки се от глава до пети в мъжка синя униформа, беше интересен.

Светът се беше променил за двеста години. Ако тази прекрасна полицайка беше живяла преди векове в Италия, щеше да бъде преследвана от много художници, желаещи да увековечат красотата ѝ на платно. Но ето я тук, опитвайки се да изглежда корава и могъща. Не разбираше ли, че вече е всемогъща? Жена като нея можеше да свлече един мъж на колене и да го накара да се чувства благодарен, че е там.

Мъжът прочисти гърло.

— Господине, получихме обаждане от охраната на хотела. Изглежда, вие и приятелите ви сте били прекалено шумни.

— Празнувахме — обясни Джак. — Ергенско парти.

— Гости на хотела от три различни етажа са се обадили да се оплачат — продължи полицаят.

— Беше много добро парти — усмихна се Джак на полицайката. — Съжалявам, че го изпуснахте. Може би следващият път?

Тя набръчка нос.

— Мога да помириша уискито оттук.

— Съседите ви се оплакаха от гайда — каза полицаят. — И някакви силни трясъци. Някои са помислили, че се биете с мечове.

— Няма за какво да се притеснявате. Всички си тръгнаха — Джак повиши тон, когато Ласло силно изохка.

— Сега вече е тихо.

— Мисля, че чух някого — прошепна жената на партньора си. — Звучи, сякаш е ранен.

— Благодаря, че се отбихте — вампирът понечи да затвори вратата, но полицаят постави ботуша си, за да я спре.

Той облегна ръка на вратата.

— Бихме искали да погледнем вътре, ако не възразявате.

— Възразявам! — Джак отприщи вълна от психическа енергия.

И двамата сте под мой контрол.

Полицаят отпусна ръце до себе си и лицето му придоби празно изражение. Красивата жена се препъна назад. Смръщи се и притисна ръка срещу челото си.

Съжалявам, че ти причинявам болка — каза Джак наум. — Как се казваш, bellissima?

— Харви Креншау.

— Не ти — скара се той на полица.

Ласло изстена отново.

Полицайката отпусна ръка.

— Знаех си! Вътре има някой. Отдръпнете се, господине!

Устата на Джак увисна. Какво, по дяволите? Тя трябваше да е под контрола му. *Няма да влизаш.*

— Няма да влизаме — повтори Харви.

— Разбира се, че ще влезем — жената блъсна вратата.

Джак беше толкова шокиран, че се дръпна, докато жената нахлуваше. Деветте кръга на ада!

— Чакай. Не можеш да влизаш.

Тя забеляза Ласло на пода и веднага натисна радиото на рамото си.

— Имаме ранен човек. Трябва ни линейка...

— Не! Без линейка — протестира Джак, но тя вече даваше номера на стаята на оператора.

Merda. Сега трябваше да изтрие още спомени. И защо, по дяволите, не му се подчиняваше?

Той блъсна вълна от психическа сила към нея. Ти си под мой контрол.

Тя потрепери, докато коленичеше до Ласло.

— Дръжте се, господине. Идват лекари.

— О, боже, не — Ласло погледна умолително към Джак.

Не мога да ида в болница! Накарай я да се махне!

Опитвам се. Джак се концентрира. Ще си тръгнеш веднага.

— Ще си тръгна веднага — Харви пристъпи назад в коридора.

— Харви! — полицайката скочи на крака и заби пръст в Джак. —

Ти стой мирно — тя изтича в коридора и сграбчи партньора си за ръката. — Харви? Какво ти става?

Той просто стоеше там е празно лице.

Тя го разтреса.

— Харви! Опомни се!

С въздишка Джак отдръпна въздействието си. Ако поддържаше Харви под контрол, щеше да усъмни полицайката.

Харви примигна.

— Какво? Какво стана?

Жената посочи към Джак.

— Закопчай го.

— Какво? — сега му се щеше да не бе освобождавал Харви. — Не съм направил нищо.

Жената го изгледа ядно, докато, марширувайки, влезе обратно в хотелската стая.

— Имаме ранена жертва, а ти си най-вероятният заподозрян.

— Не съм го наръгал — Джак отново насочи умствен контрол към полицаят.

Няма да ми слагаш белезници. Харви замръзна до него, а лицето му отново стана безизразно. Вампирът скръсти ръце зад гърба си, така че жената да мисли, че е закопчан. Тя не беше забелязала нищо, защото клечеше до Ласло, късайки ризата му.

— Къде бяхте ранен, господине?

— Не е бил намушкван — настоя Джак. — Просто повърна.

— Локва с кръв ли? На глупачка ли ти изглеждам? — намръщи се жената към него. — Къде го намушка? В гърба?

— Не съм го намушквал!

Опитах да я контролирам, но не става — каза му Ласло мислено.

Знам — отговори Джак.

Тя беше най-големият кошмар за всеки вампир. Красива жена, която не може да бъде контролирана.

Може да е медиум — продължи Ласло. — Или страда от някакъв умствен дефект, който блокира силите ни.

— Майка ти изпускала ли те е на глава, когато си била бебе? — попита Джак.

— Да — подсмръкна Харви.

— Не ти — измърмори Джак.

Жената го изучаваше подозрително е поглед, докато се изправяше.

— Харви, наглеждай този тип. Харви?

Полицаят примигна.

— Какво?

— Наглеждай го — посочи тя към Джак. — Не му давай да помръдва. Ще проверя останалата част от апартамента.

Харви кимна.

— До стената.

Джак отстъпи, за да попречи на жената да види, че няма белезници.

Тя огледа стаята до плазмения телевизор на стената.

— Някой е бил намушкан тук. Има кървави пръски.

— Кръвта не е моя.

Жената присви красивите си очи.

— Чия е тогава?

— На приятел. Той... се поряза, без да иска...

След като беше погълнал цяла бутилка Криски, Ангъс МакКей беше решил да става кръвен брат е всички мъже в стаята. Бе извадил шотландската си кама, за да пореже китката си, но без да иска, беше порязал артерия и бе опръскал стената е кръв. Незабавно беше увил китката си е кърпа, заменяйки изгубената вечеря е нова бутилка Криски.

— Инцидент. Сигурна съм. — Полицайката спря до кръстосаните на пода мечове. — И това са твои оръжия.

— Не са мои — запротестира Джак.

— Разбира се.

— Това са шотландски клеймори — обясни й той. — На младоженеца са. И няма кръв по тях. Момчетата ги използват за планински танц е мечове.

Тя разгледа мечовете, мръщейки се.

— Може да си ги изчистил.

— Не съм намушквал никого. — *Или поне не тази вечер,* довърши той само за себе си.

Тя проучи стаята и погледът ѝ се вдигна.

— Какво е това?

Джак трепна, когато видя червеният сатенен сутиен на едната АВГА да се полюшва на полилея.

Полицайката се качи на масичката за кафе и използва палката си да свали сутиена.

— Имало е жена на това парти?

— Не бих ги нарекъл истински жени.

— Женски имитатори? — погледна го тя остро, размахвайки сутиена във въздуха.

— Не е мой — намръщи се той.

Жената хвърли сутиена на дивана и стъпи обратно на земята.

— Какво има в спалнята?

Джак стисна очи, бомбардирайки я с цялата умствена сила, която успя да събере. *Не влизай там.*

— Не влизай там — повтори Харви.

Тя потрепери.

— Тук е адски студено — каза, докато влизаше в стаята. — О, боже мой!

Джак изръмжа.

Тя показва глава на вратата.

— Харви. Харви! Викни подкрепление! — С тези думи тя се вмъкна обратно в стаята.

Полицаят поклати глава.

— Хъм? — погледна той към Джак въпросително. — Кой си ти? Къде съм?

— Има тяло на леглото — извика тя от спалнята. — Жена.

— Бяла АВГА е — обясни Джак.

— О, боже, тя... тя не е жива — продължи полицайката.

Харви примигна.

— Убил си бяла АВГА? Копеле. — Той посегна към радиостанцията си.

Няма да викаш подкрепление — нареди му Джак.

Харви свали ръка и възвърна неадекватното си изражение.

— Никога не е била жива. — Полицайката се върна от стаята, държейки куклата. — Секс играчка е — каза и метна куклата на пода, поглеждайки към Джак с отвращение. — Гнусен перверзник.

— Не е моя — оплака се той.

Мръщейки се, тя отиде отново в спалнята.

Това вече стигна прекалено далеч. Джак се фокусира върху Харви. Ще напуснеш това място и ще се върнеш в колата си. Ще забравиш, че някога си бил тук. Ще забравиш мен и всичко, което си видял тук.

Харви кимна и бавно тръгна надолу по коридора.

Сега да се погрижим за красивата, но странно устойчива, жена. Джак я последва в спалнята.

— Госпожице...

Тя се завъртя и очите ѝ се разтвориха широко при вида на свободните му ръце. Побърза да се пресегне към пистолета си.

— Мислех, че си с белезници.

Джак пристъпи към нея.

— Няма нужда да...

Тя извади оръжието си.

— Стой назад. Харви! Къде си?

Джак можеше да чуе ускорения ѝ пулс.

— Спокойно. Искам само да говорим. И няма нужда да викаш Харви. Той си тръгна.

Пулсът ѝ се ускори още повече.

— Партньорът ми не би ме оставил сама. Какво му направи?

— Нищо. Той просто тръгна.

— Не ти вярвам. — Тя вдигна пистолета си, целейки се в главата му. — Още полицаи идват.

— Напротив. Не позволих на Харви да се обади за подкрепление. Жената преглътна шумно.

Не си му позволил... Кой си ти?

Той разтвори длани.

— Няма да те нараня.

— Какво направи с Харви? — извика тя.

— Нищо. Сега върви към колата. Знае, че съм безвреден. — Джак вдигна ръце и се приближи към нея. — Помисли си, госпожице...?

Тя отстъпи назад.

— Полицай Баучър.

Произнесе го с френски акцент като буше. Звучеше красиво, произнесено от нея, макар да знаеше, че означава „касапин“.

— Не е извършвано престъпление. И да, вярно е, че приятелите ми бяха прекалено шумни и разхвърляха. Ще изчистя всичко и ще платя за щетите. Давам ти дума.

Тя задържа пистолета си, насочен към него.

— Има кръв навсякъде. Сигурен знак за насилие. Това, че не съм намерила тяло, не означава, че не се е случило нещо.

— Няма тяло.

Полицайката заотстъпва към банята.

— Все още не съм проверила навсякъде.

Той въздъхна.

— Не влизай там.

Тя повдигна вежди.

— Това ми звучи като покана — отвърна и се пресегна да отвори вратата. Погледна и ахна при вида на черната АВГА, просната на плочките.

С вампирска скорост Джак се впусна напред и грабна пистолета от ръката ѝ.

Тя ахна отново. Очите ѝ се разшириха. Сърцето ѝ заби в опасно бърз, лудешки ритъм.

Merda. Наистина ли мислеше, че може да я убие?

— Bellissima, обиждаш ме. — Той извади пълнителя и ѝ го върна. — Никога не бих ти навредил.

Погледна го, след това патроните в ръката му. Сърцето ѝ все още блъскаше в гърдите ѝ, но той чуваше как бавно забавя своя ритъм.

Тя погледна към черната АВГА.

— Още една секс играчка? Колко ти трябват?

Той я погледна огорчено.

— Не е моя.

— Разбира се.

Джак отново се концентрира върху нея — последен опит да превземе ума ѝ. Тя залитна назад, губейки баланс от мощта на психическата му сила.

Ще си тръгнеш веднага и ще забравиш, че си била тук. Ще забравиш, че някога си ме срещала. Смисълът на последната заповед го жегна и той изпита съжаление. Почти му се искаше умственият му контрол да се провали отново.

Мръщейки се, тя стисна основата на носа си.

— Ох!

Трябваше да внимава какво си пожелава.

Жената сведе ръка и го погледна объркано.

— Нещо много странно се случва тук.

— Да, на мен ли го казваш. — За двеста години никога не се бе сблъсквал с този проблем.

— Мисля, че чух гласа ти... няма значение. — Тя отстъпи и го погледна с подозрение. — Кой си ти?

— Името ми е Джакомо. Приятелите ми, англичани, ме наричат Джак от доста време. И аз започнах да се възприемам като Джак, когато говоря на английски. Можеш да ме наричаш така.

— Аз не съм ти приятел — отвърна тя и потръпна от студените вълни, които той излъчваше около нея в опит да я подчини.

Джак пристъпи към нея.

— Как е пълното ти име?

Тя го зяпна с широко отворени очи, сякаш беше попаднала в транс. Но той знаеше, че не е. Не можеше да проникне в ума ѝ. Нямаше никаква представа какво си мислеше.

Вниманието му беше привлечено от шум в коридора. Погледна към хола и видя два парамедика да внасят носилка.

Той изстреля вълна психическа сила към тях. Ще напуснете хотела, ще се върнете в линейката и няма да си спомняте, че сте били тук. Вървете сега.

Мъжете се обърнаха и плъзнаха носилката обратно надолу по коридора.

— Как го направи? — прошепна полицаи Баучър.

Той се обърна към нея.

— Знам, че не разбираш какво се случва, но трябва да ми повярваш. Никой не е бил нараняван тази вечер. Нищо лошо не се е случвало тук.

Тя се намръщи.

— Ами мъжът на пода?

— Болен е. Аз ще се погрижа за него. Не намери рани по него, нали?

— Не. Но има толкова много кръв!

— Ще се погрижа да бъде изчистена — той й върна празния пистолет. — Моля, върви си, полицай Баучър.

Тя пое оръжието.

— Аз... Не мисля, че това е правилно. Не мога да се преструвам, че нищо не се е случило.

— Няма какво да направиш, освен да си тръгнеш. Съжалявам.

Тя остана на място, дъвчейки устната си, мръщейки се.

— Това не е правилно.

— Партньорът ти те чака навън. Довиждане, госпожице Баучър.

Тя бавно тръгна към вратата и погледна към Ласло.

— Ще се оправите ли?

Той помахаше като за чао.

— Да. Благодаря ви.

Жената спря на вратата, за да погледне предупредително към Джак.

— Това не е краят. Имаме недовършена работа, Джак. — С тези думи тя излезе в коридора и си тръгна.

Част от него, много стара и самотна част, се надяваше да е права.

[1] Съжалявам (ит. ез.). — Б.р. ↑

[2] По дяволите (ит. ез.). — Б.р. ↑

[3] Много благодаря (ит. ез.). — Б.р. ↑

[4] Свети небеса (ит. ез.). — Б.р. ↑

[5] Красавица (ит. ез.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

Изчакайте! — извика Лара Баучър след парамедиците, бутаци носилката в асансьора, докато тичаше.

Тя ги настигна точно когато вратите се затваряха. Можеше да ги спре, но замръзна, виждайки лицата им. Имаха същото празно изражение, което по-рано бе видяла на Харви.

Тръпки полазиха по гърба ѝ. Сигурно от това, че току-що бе излязла от ледената хотелска стая.

Кого заблуждаваше? Беше адски изплашена.

Удари бутона на другия асансьор и върна пълнителя в автоматичния си пистолет. Страхливка. Ако беше поне малко смела, щеше още сега да се върне обратно в стаята и да арестува този мистериозен Джак, за да го разпита.

Още тръпки разтърсиха тялото ѝ, когато си припомни как бе взел оръжието ѝ. Беше достатъчно страшно как спокойно беше влязъл в спалнята без белезници, обявявайки, че Харви я е зарязал и не е повикал подкрепление. Но когато беше отнел оръжието ѝ... За момент си беше помислила, че животът ѝ ще бъде отнет. И ако това не беше достатъчно страшно, мислеше, че бе чула гласа му в главата си, въпреки че не можеше да си спомни точните думи.

Погледна надолу по коридора. Трябваше ли да се върне при него? Този мъж беше опасен. Обаятелен, но и много плашещ. Объркващ, неестествен. И невероятно красив.

Тя подскочи, когато звънецът обяви пристигането на асансьора. Бързо се вмъкна и натисна бутона за лобито. Страхливка. Бягаш.

Какво друго можеше да направи? Харви я беше оставил. Джак я беше обезоръжил толкова лесно. Щеше да го направи отново.

Прибра пистолета в кобура. Имаше усещането, че Джак е контролирал ситуацията през цялото време. Можеше да я убие, но вместо това изглеждаше засегнат от мисълта ѝ, че е способен на такова нещо.

Когато вратите на асансьора се отвориха, тя излезе и забеляза от лобито как парамедиците напускат хотела. Изтича през въртящата се врата и ги настигна, докато товареха носилката в линейката.

— Хей, момчета. Какво става?

Един от парамедиците я погледна с празен поглед.

— Здравейте, полицай. На повикване сме тази вечер.

— Били сте извикани тук, в хотел Плаза?

Парамедикът тресна задната врата на линейката.

— Никога не сме били в Плаза.

Ченето на Лара увисна. Не знаеха ли къде се намират?

Парамедикът се качи на шофьорското място.

— Лека вечер, полицай.

Тя си пое дълбоко въздух, а линейката потегли. Какво им беше направил Джак? Да не би да притежаваше някаква странна сила върху умовете на хората? Кожата ѝ настръхна. Почувства се сякаш хиляди очи са съсредоточени върху нея в тъмнината. Спокойно. Не полудяваш. За съжаление, знаеше перфектно колко крехък е човешкият ум.

Видя патрулната кола, паркирана до бордюра и изтича до нея.

Харви ѝ се намръщи, докато тя се качваше на пътническото място.

— Къде беше? Чакам от цяла вечност.

— Бях в хотела — Лара закопча колана си. — С теб.

Той изсумтя.

— Никога не съм бил в хотел с теб. Женен мъж съм.

— Нямах предвид...

— Ако това е някаква шега, то не е забавна — каза ѝ и запали, тръгвайки по Пето авеню.

— Харви, уважавам те силно, както и брака ти — и не съм никак привлечена към теб. — Не помниш ли, че от Плаза ни помолиха да проверим някакви гости, които са били много шумни?

— Охраната на хотела ще се справи с това.

— Обикновено, да. Но когато някой е докладвал за предполагаем бой с мечове, ни се обадиха.

Той се засмя.

— Битка с мечове в хотелска стая? Май трябва да намалиш кофеина.

— Не помниш ли мъжа със секс играчките?

Харви я погледна несигурно.

— Ти си луда. Последното ни обаждане беше за пианско сбиване на Таймс Скуеър.

Лара потръпна.

— Не съм луда — случи се!

Щом Харви и парамедиците не си спомняха, не означаваше, че не се е случило. Някак Джак беше изтрил спомените им. Що за човек можеше да прави това?

Поне не беше бърникал и в нейната глава, както при останалите. Или беше? Можеше ли да си спомня нещо, което не се е случило?

О, господи, не отново! Вече беше прекарала шест месеца от живота си обърквана, неспособна да различава реалността от сънищата. След катастрофата реалността ѝ се струваше размита, а сънищата — реални.

Трябваше да знае. Налагаше се да се върне и да се изправи срещу Джак.

На две пресечки пред тях една кола се отклони по Пето авеню. Пресече две ленти и се плъзна опасно близо до едно жълто такси, преди да увеличи скоростта.

Очите на Харви бяха на автомобила.

— Как мислиш? Пиян шофьор?

— Или крадена кола — отвърна Лара и грабна радиото, за да позвъни на диспечер. — Трябва ми десет четиринадесет — заяви тя и издиктува регистрационния номер, докато следваха автомобила.

Радиото изпраця.

— Десет седемнайсет — обяви диспечерът, осведомявайки ги, че колата не е открадната.

— Прието — отговори Лара. — Изглежда е в нетрезво състояние.

— Да го спипаме — Харви включи светлините и сирената.

Нервите на Лара се опънаха. Никога не можеше да бъдеш сигурен как ще реагират хората. Слава богу, шофьорът им съдейства и след двайсет минути вкарваха пияния мъж в участъка.

Лара приключваше с документацията от нощта по изгрев. Провери няколко пъти тази на Харви. Никакъв намек, че двамата са били в Плаза. Чудейки се какво да прави, тя почукваше бюрото си с химикалката си. Ако включеше инцидента от хотела в записките, началникът ѝ, О'Брайън, щеше да попита защо не фигурира в тези на

партньора ѝ. Никога нямаше да я повишат в детектив, ако започнеха да се съмняват в преценката и възприятията ѝ.

Стана и отиде до машината за вода, пийейки дълго време. Може би трябваше да посети невролог и да провери какви са възможностите за повторна поява на проблема ѝ.

Мамка му, не. Смачка картонената чаша в ръка и я метна в кошчето. Бе се борила прекалено усилено, за да превъзмогне травмата. Беше се случило преди цели шест години и го беше преживяла. Не си беше измислила това. Със сигурност можеше да си спомни всеки детайл за Джак. Всякакви подробности.

Гъста, черна коса, сресана нагоре, за да не пада върху широкото му чело. Краищата леко къдрави — там, където достигаха яката на ризата му. А черната копринена риза беше по него, очертавайки широките му рамене и твърдите като скала коремни мускули. Приличаше на всички красиви модели от списанията, които беше виждала.

И гласът му я бе заинтригувал. Мек и мелодичен, с италиански акцент, но също така твърд и учтив, сякаш беше учил британски английски. Двойният му акцент предполагаше сложен мъж. И заплменяващ. Беше едновременно Джак и Джакомо. Беше я нарекъл *bellissima*.

Затвори очи и наум заброди по тялото му, започвайки от скъпите му италиански кожени обувки. Дълги крака. Тесен ханш. Стегната талия. Широки рамене с красива извивка към врата, в която искаше да зарови лице. Силна челюст с намек за тъмни мустаци, точно толкова, че да ѝ се иска да ги докосне. Изразителна уста. Беше използвала устните му като средство да предвижда реакциите му. Ще се повдигнат накриво, когато е развеселен. Ще се разтворят леко, когато е изненадан, след това ще ги стисне, ако е раздразнен.

А очите му... бяха топли, златистокафяви, излъчващи едновременно интелигентност и кураж. Беше следил всяко нейно движение с интензивност, граничеща с... глад.

— Хей, не заспивай права.

Лара рязко отвори очи, за да се намери пред началник О'Брайън, който я изучаваше любопитно.

— Съжалявам. Беше дълга нощ.

— Отнема известно време да се нагодиш към гробарската смяна, но се справяш. Приключвай и се прибирай, Баучър.

— Да, капитане — отвърна тя и побърза да се върне на бюрото си и да приключи доклада, без да споменава инцидента в Плаза.

Но той се беше случил. Джак може и да изглеждаше като сън, но беше истински.

Обикновено, преди да хване влака за апартамента си в Бруклин, Лара се преобличаше в цивилни дрехи. Искаше ѝ се да се слее с тълпата, без да я забелязват, след като цяла нощ се беше занимавала с пияници и вандали. Но тази сутрин взе метрото обратно до хотела, без да сваля униформата си.

— Искам информация за стая 1412 — каза на момчето на рецепцията.

— Един момент — отвърна младежът и започна да пише по клавиатурата. — Това е един от Едуардианските ни апартаменти. Искате ли да го запазите?

— Вече е зает. Искам да го проверя.

Той се намръщи към компютъра.

— Този апартамент е свободен в момента.

— Хм, може би са го освободили, но бяха тук снощи. Имаше шумно парти. Охраната на хотела се обади в полицията.

Младежът я погледна объркано.

— Не знам какво да ви кажа, полицай. Според данните стаята е била свободна тази нощ.

Лара преглътна шумно. Колко далеч беше стигнал Джак, за да заличи следите си?

— Тук ли е нощният управител. Бих искала да говоря с него. И с охраната на хотела.

Историята си остана същата. Нощният управител нямаше данни апартамент 1412 да е бил зает. Лара го помоли да провери дали няма стая, резервирана на името Джакомо, но и такива данни не се появиха.

Охраната беше дори по-зле. Обидиха се, когато заяви, че са се обаждали в полицията. Можели да се справят с проблемите в хотела сами. И нямало никакви необуздани купони през нощта.

Тя настоя да види стаята и накрая с нежелание ѝ дадоха ключ. На четиринадесетия етаж, Лара бавно отвори вратата и я бутна. Пое си въздух, очаквайки да усети мирис на уиски.

Нямаше такъв. Но пък се усещаше силна миризма на дезинфектант и почистващ препарат. Пристъпи в апартамента и погледна вляво, където мъжът бе лежал на килима в локва кръв. Нямаше го. Килимът беше чист.

Залута се из стаята, оглеждайки тапицерията и дивана. Нямаше петна. Погледът ѝ се вдигна към стената. Никакви кървави пръски. Приблужи се. Или тя беше луда, или някой беше свършил невероятна работа с почистването.

Той беше казал, че ще изчисти.

Лара докосна стената. Изглеждаше толкова нова.

Дали я беше преобядисал? Колко жалко, че не можеше да повика екип криминалисти. Началник О'Брайън нямаше да е доволен особено след като управата на хотела беше настояла, че стаята е била свободна.

Тя тръгна към спалнята. Сатенената завивка беше безупречно чиста. Как беше успял Джак? Надникна и в банята. Нямаше секс кукла. Прегледа плочките по пода и бялата мраморна тоалетка за някакви кървави петна. Двадесет и четири каратовите фасети блестяха. Кърпите бяха грижливо сгънати. Никой не би повярвал, че тази стая е била ползвана.

С големи крачки побърза да излезе от апартамента. Някак Джак беше изтрил спомените на целия хотелски персонал. Беше ли се сетил и за гостите?

Тя почука на съседната врата в коридора. Прозяващи се, с подпухнали очи, двойката, отседнала в апартамента, ѝ каза, че всичко е било тихо през нощта, след което затръшнаха вратата в лицето ѝ. Ако е било тихо, защо бяха толкова сънени?

Е, това беше лесно. Може би са били будни цяла нощ и са се любели. Лара въздъхна. Само защото тя беше на сухо, не значеше, че и другите хора са.

От апартамента най-близо до асансьорите излезе мъж в костюм, носещ куфарче.

— Господине? — изтича тя, за да го настигне.

— Да? — погледна я той предпазливо, както повечето хора гледаха към полицаите.

Сякаш бяха направили нещо лошо и се надяваха тя да не знае.

Тя му се усмихна дружелюбно, за да го предразположи.

— Исках да ви попитам за снощи. Случайно да сте чули нещо странно?

— Имате предвид проклетите гайди? Някакъв идиот свиреше на тях в три през нощта.

Сърцето на Лара подскочи до гърлото ѝ. Не беше луда! И Джак беше изпуснал някого.

— Да, точно. Помните ли нещо друго?

— Само че не можех да спя. Накрая излязох и отидох в бара за няколко питиета.

И ето защо Джак го беше изпуснал.

— Благодаря.

— Е, просто се надявам да не оплескам презентацията си днес — измърмори той, когато продължи към асансьора.

Джак беше истински. Но как можеше да го открие? Погледна към местния вестник пред вратата.

— Господине? — извика тя след бизнесмена. — Имате ли нещо против, ако взема вестника ви?

— Не, заповядайте — отвърна той и се качи в асансьора.

Лара вдигна вестника и го отвори на секцията със сватбени обяви. Партието беше ергенско, с гайди и клеймори. Шансът младоженецът да е шотландец беше голям.

Днес беше събота и имаше доста изброени сватби. МакФерсън, Фъргюсън и МакФий. Три сватби с младоженец, чиято фамилия звучеше шотландска.

Тя пое дълбоко въздух. Щеше да се натресе на няколко сватби.

Лара се втурна по каменните стъпала толкова бързо колкото ѝ позволяваха червените сандали на висок ток. След три месеца патрулиране беше отвикнала да се гласи. Спря пред дървените врати и психически се подготви.

Можеше да го направи. Беше се натресла на сватбата на МакФерсън без никой да разбере. Но пък и там имаше много гости. Сватбата на Фъргюсън беше доста по-страшна. Само с петнайсет гости, беше усещала настоящите, любопитни погледи. Беше се измъкнала колкото може по-бързо, оставяйки след себе си един от трите сватбени подаръка, които беше купила този следобед.

Намести корсажа на червената си рокля. Може би не трябваше да се облича в червено. Или пък да носи толкова дълбоко деколте.

Просеше си внимание. Но тази сватба беше късна и започваше в девет вечерта, затова предположи, че ще бъде по-официална от онези, които беше посетила следобед. Червената рокля беше най-изисканата, която имаше. Единствената изискана рокля, която притежаваше. Излизайки от апартамента си, се беше заклела никога повече да не облича дълга официална рокля.

Беше жалко, че трябваше да мъкне голяма, груба чанта със себе си. Вътре бяха униформата и оръжието ѝ, понеже скоро трябваше да тръгва за работа. Смяната ѝ започваше в десет, но все пак щеше да успее да стигне навреме. Щеше да ѝ отнеме само няколко минути да види дали Джак е тук. Знаеше, че е истински, но щеше да е много по-лесно да си повярва, ако се увери лице в лице. И искаше да знае как е успял да премахне следите си в хотела. Той беше любопитна мистерия със способността си да контролира умове. Затова, разбираемо, като човек, който иска да става детектив, тя просто трябваше да го разследва. Фактът, че беше красив и невероятно секси, не беше от значение.

Да бе... не можеше да лъже себе си в църква.

Отвори тежката дървена врата и се вмъкна във вестибюла. Имаше редици от свещи с червено стъкло, осветяващи каменните стени с топла светлина. Тънките ѝ точета се клатушкаха по неравния под, докато бързаше възможно най-тихо към кораба^[1] на църквата. Статуите на двама светци стояха отстрани на входа, мръщейки се към нея, заедно се вмъкна непоканена.

Поканените изглеждаха като една весела дружина. Тя застана полузакрита зад вратата, наблюдавайки как се смеят и си говорят. Краищата на църковните пейки бяха украсени с бели панделки и лилии. На олтара имаше друг букет. Тя огледа малката тълпа, търсейки Джак. Не го видя, но забеляза мъжа, който беше лежал на пода, покрит с кръв, предишната вечер. Колко странно. Сега изглеждаше напълно здрав.

— Мога ли да ви помогна?

Лара подскочи и се обърна към мъжа, който беше проговорил зад нея. Висок, червенокос шотландец.

— Здравсти.

— Ще започне скоро. Може ли да ви заведе до мястото ви?

— Разбира се — предположи, че е един от разпоредителите.

Определено беше шотландска сватба. Мъжът носеше карирана черно-бяла шотландска пола и черно сако. Червена пъпка на роза беше закачена за ревера му и дългата му коса беше вързана с тънка черна панделка.

Той я огледа любопитно със светлозелените си очи.

— Приятелка на булката ли сте?

Умът ѝ се изпразни, докато се опитваше да си спомни името на булката. Шерил? Не, това беше за сватбата на МакФерсън. Мамка му! Беше запомнила имената на младоженците. И това на тукашния младоженец ѝ беше изглеждало познато.

— Приятелка съм на Иън МакФий.

— Познаваш Иън? — повдигна вежди шотландецът.

— Разбира се. От доста отдавна. Аз... излизах с братовчед му.

— Ясно.

По дяволите, не се получи. Трябваше да разсее мъжа. Приглади косата си зад раменете, за да покаже бюста си и му се усмихна заслепително със заучена усмивка, за която майка ѝ беше дала цяло състояние.

— Не мисля, че се познаваме. Аз съм... Сузи.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Роби МакКей — той пое ръката ѝ. — Тъй като си приятелка на Иън, той би искал да те види още сега.

— О, не е нужно. — Опита се да дръпне ръката си, но Роби я стискаше силно. — Мога да изчакам и до след церемонията.

— Ела с мен. — С тези думи той я дръпна през вестибюла.

Ох, мамка му.

— Не е ли време за началото на сватбата? Трябва да заемем местата си.

Той отвори вратата и внимателно я бутна в тъмна стая.

— Чакай тук. — Щракна ключа за лампата, преди да успее да види как дръпна голяма ѝ чанта.

— Не! — По дяволите, оръжието ѝ беше там. — Това ми трябва.

— Ще ти я върна — каза и понечи да затвори вратата.

— Чакай! Джак тук ли е?

— Джак? — попита Роби и остана на място.

— Да. Джакомо. Англоговорящите му приятели го наричат Джак. Трябва да говоря с него.

Без да си прави труда да отговори, Роби затвори вратата пред нея. Лекото щракване съмнително много прозвуча като ключ, обърнат в ключалката.

Мамка му! Лара огледа слабо осветената стая, в която се намираще. Предположи, че е склад. Редица от дървени столове е високи облегалки стояха до стената в нейно ляво. Етажерка с прашни стари книги с църковни песни вдясно. Стената срещу нея беше празна. Нямаше друга врата. Още по-добре. Не можеше да си тръгне без униформата и оръжието си.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Започна да обикаля малката стаичка. Как можеше да е толкова глупава? Шотландецът се беше придвижил адски бързо. Беше й взел чантата, преди да успее да разбере какво се случва. Но все пак тя беше предположила, че крои нещо. Трябваше да направи нещо. Но какво? Да извади оръжие в църква, на сватба, на която се натресе?

Опита да отвори вратата, но както бе предположила — беше заключено. Колко дълго щяха да я държат тук? Ами ако закъснееше за работа? Ами ако не успееше да си вземе униформата и оръжието? Беше ужасно непохватно ченге.

От друга страна, ако Джак беше тук, тогава щеше да бъде ужасно добро ченге, задето беше успяла да го открие.

От другата страна на вратата се чува мърморещи мъжки гласове. Тя отстъпи и си пое дълбоко въздух, успокоявайки дишането си.

Клик. Вратата се отвори със замах, а пред Лара се появиха Роби и... Джак.

Дъхът й спря. Мили боже, беше дори по-красив, отколкото го помнеше. Елегантният му сив костюм изглеждаше сякаш е изработен по поръчка. Златистокафявите му очи се разшириха, докато я оглеждаше.

— Познаваш ли тази жена? — попита Роби.

— Si — отвърна Джак, без да сваля очи от нея.

— Щастливо копеле — каза Роби и бутна масивната й чанта в ръцете на Джак, отдалечавайки се по коридора.

Джак продължи да я гледа по онзи начин, който Лара можеше да опише единствено като гладен. Ролите й ръце настръхнаха. О, да. Причината да го намери беше много повече от интелектуално любопитство.

— Bellissima — поклати глава той. — Mi dispiace. Аз... Забравих как да говоря на английски за момент. Изглеждаш толкова... bella. Би накарала Мона Лиза да се разплаче от завист.

Сърцето ѝ заби учестено. Стегни се. Тук си да разпиташ този мъж.

— Здравей, Джак.

— Мислех, че повече няма да те видя.

Тя повдигна брадичка.

— Казах ти, че не сме приключили.

Той влезе вътре в стаята и затвори вратата.

— Тогава би ли желала да започнеш нещо с мен?

[1] Средната част на църквата. — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Лара игнорира пърхането в стомаха си и тръпките, плъзнали по кожата ѝ. Нямахше да позволи на този мъж да разбере колко е напрегната. — Тук съм по работа. Това е разследване.

Той се усмихна бавно.

— Поласкан съм. Не предполагах, че изисквам толкова лично отношение.

Мерзавецът се опитваше да флиртува с нея... но тя щеше да бъде професионалист.

— Можеш да отговориш на въпросите ми тук или в участъка.

— Не искам да пропускам сватбата на приятеля си.

— Тогава говори сега. Искам да знам как го направи.

— Кое? — придвижи се към един от столовете и постави чантата ѝ на меката червена седалка.

— Знаеш кое. Отидох в Плаза тази сутрин и стаята беше безупречно чиста.

— Казах ти, че ще я изчистя. — Надникна в чантата ѝ и след това към нея. — Аз съм мъж на думата си.

— Ако си честен, тогава ще ми кажеш как.

— Не го направих сам. Помогнаха ми няколко доста ефикасни камериерки. — Той извади от чантата ѝ кутия, опакована като подарък. — Донесла си сватбен подарък. Колко си вежлива. Особено след като не познаваш младоженците.

Изражението ѝ се стопли.

— Беше най-малкото, което можех да направя. Сега обратно на въпроса. Когато разпитах служителите в хотела тази сутрин, нито един не те помнеше.

Той повдигна рамене.

— Предполагам, че не съм от запомнящия се тип.

— На коя планета? — измънка тя, след което се изчерви, когато устните му се извиха в секси усмивка.

Той разклати сватбения подарък.

— Какво има вътре, полицай? Белезници?

— Много смешно — негодникът продължаваше да сменя темата.

— Ще отговоря на въпроса ти, но след това ти трябва да отговориш на моя. Купих им сребърни щипки за салатата.

— Сребърни? — изкиска се. — Иън ще се зарадва на това.

— Не можех да си позволя нищо по-скъпи. Трябваше да купя три подаръка днес.

— Била си на три сватби? — очите му светнаха развеселено. — Беше ли поканена на някоя от тях?

Тя скръсти ръце, мръщейки му се.

— Отидох на всички сватби, обявени във вестника, на които младоженецът беше шотландец. Иън МакФий ми беше познато.

Джак постави подаръка на един от столовете.

— Иън стана нещо като звезда преди около шест месеца, когато се превърна в най-харесвания ерген в града в някакъв сайт за срещи.

— О, да. Сега си спомних — съквартирантката на Лара й беше показала сайта в кибер кафе. На всички момичета в кафето направо им бяха потегли лигите при вида на Иън.

Джак я погледна притеснено.

— Да не си била една от обожателките на Иън?

Да не би да се притесняваше от конкуренцията? Лара се опита да си придаде замечтан поглед.

— Трябва да признаеш, че Иън е невероятно секси.

Джак й се намръщи.

— Той е зает. Затова годеницата му настоя за обявата във вестника. Искаше да се знае, че вече не е на разположение.

Любопитството на Лара надви разумността й.

— Ами ти? Зает ли си?

— Нямам приятелка, но не бих казал, че съм на разположение.

Странен отговор. Искаше да знае още, но трябваше да се държи професионално.

— Обратно към първоначалния ми въпрос. Как изтри паметта на всички хора?

Джак се разтършува из чантата й.

— И какво? Натрисаш се на шотландски сватби, за да ме намериш? Това е добра детективска работа. Впечатлен съм.

Сърцето на Лара подскочи при комплимента, след това осъзна, че пак го е направил.

— Не отговори на въпроса.

— Очарователно — отбеляза той и извади полицейска шапка от чантата.

— Остави това! Отговори на въпроса ми, моля.

— На работа ли отиваш? — попита, докато вадеше сгънатите ѝ синя блуза и панталон.

— Смяната ми започва в десет. Джак, защо никои не си спомняше за теб?

— Не исках да си спомнят. Ах, пистолетът ти. — Извади колана, кобура и автоматичния ѝ пистолет. Отвори кобура, за да извади оръжието.

— Дай ми това. — Опита се тя да го вземе.

Той извади пълнителя и ѝ върна празния пистолет.

— Мислиш, че ще те застрелям ли? — повдигна вежди тя. — Нараняваш ме — повтори думите му от предходната вечер.

— Bravo, bellissima. — Крайчетата на устните му се повдигнаха. Разкопча сакото си и пъкна пълнителя в джоба на панталона си. — Много си умна и талантлива.

— Мисля да стана детектив някой ден.

Той се усмихна по-широко.

— Тогава ще бъдем в един и същи бизнес. И аз съм следовател. За частна компания.

— Каква компания?

— МакКей секюрити енд инвестигейшън. — Отново надникна в чантата ѝ. — Има още нещо вътре. Колко интересно — извади дантелен бял сутиен.

— Прибери го обратно. — Лара прехвърли празния пистолет в лявата си ръка и посегна да грабне сутиена е дясната.

Той помръдна бързо, избягвайки обсега ѝ.

— Bellissima, защо си сложила сутиен в чантата си?

— За да си го сложа, откачалко. Сега ми го дай.

Погледът му се насочи към дълбокото ѝ деколте.

— Това означава ли, че в момента си... без?

— Не ти влиза в работата. — Протегна ръка е длан нагоре. — Дай ми го.

Той продължаваше да изучава гърдите ѝ.

— Мисля, че носиш нещо като корсет.

— Няма да обсъждам бельото си с теб.

Очите му светнаха.

— Тогава се опасявам, че трябва да те претърся.

— Какво? Да не си посмял!

Джак я погледна невинно.

— Какъв друг избор имам. Ти се натресе на сватбата на приятеля ми, при това носиш пистолет. Как да знам, че нямаш нож, прикрепен към бедрото?

Тя стисна зъби.

— Ако имах, досега да съм го забила в гърдите ти.

Устните му потръпнаха.

— Също така и съмнителната област около гърдите ти. Сигурно носиш някакъв вид приспособление, въпреки че не мога да забележа никакви издайни знаци за това. — Той пристъпи към нея. — Ще трябва да разследвам по-добре...

— Ну-Бра е — избърбори тя, след което присви очи. Как разговорът беше стигнал дотук? Трябваше да го удари по главата с празния пистолет.

— Нов сутиен^[1]?

— Ну-Бра. Чашките са от полиуретан и се залепват за гърдите ти. Сега обратно на изначалния ми въпрос...

— Залепват се за гърдите ти? — изглеждаше отвратен, преди отново да се съсредоточи върху гърдите ѝ. — Надявам се не си ги залепила за себе си?

— Разбира се, че не. Със залепваща повърхност са.

Той направи гримаса.

— Като тиксо ли?

— Моля те, ще престанеш ли да ги зяпаш влюбено?

Той вдигна очи.

— Но не боли ли, когато ги махаш?

— Това е много неподходящо.

— Scusi, signorina^[2], но е напълно неподходящо да нараняваш гърдите си. Не са ли много чувствителни?

— По-силни са, отколкото изглеждат — изгледа го тя ядно.

Погледът му отново падна към тях.

— Тогава няма да имаш против грубо държание?

Този беше нагъл!

— Няма да обсъждам това с теб.

— Може би малко хапане?

Лара грабна сутиена от ръката му и му обърна гръб, за да го прибере в чантата си.

— Не трябваше да идвам. Невъзможно е да се говори с теб. Кълна се, мисълта ти е ужасно ограничена.

— Може би — въздъхна Джак. — Хората винаги са казвали, че не мога да се отърва от наследството си. Баща ми е прелъстил хиляди жени през живота си. Майка ми е била последното му завоевание.

— Звучи ми като пълен Казанова — отвърна Лара и остави пистолета, след което набута униформата си в чантата.

— Точно — съгласи се Джак иронично.

Тя пусна шапката при останалите си неща.

— Щом отказваш да отговориш на въпросите ми, си тръгвам — заяви и взе празния автоматичен пистолет.

— Искане ми се да мога да ти отговоря.

Лара се обърна към мъжа.

— Тогава го направи.

— Аз... не мога.

— Пробвай ме.

Погледът му се смъкна надолу, след това отново се върна на лицето ѝ.

— Силно ме изкушаваш наистина да те пробвам.

Пулсът ѝ се ускори.

— Може ли да не правиш това? Да превръщаш всичко, което кажа в някакво сексуално предизвикателство?

— Не мога да се спра. — Очите му затанцуваха, докато се накланяше към нея. — Любовна игра е само когато го усещаш.

Лара замръзна. Този мъж я вбесяваше.

— Не усещам нищо.

— Напротив. Сърцето ти препуска.

Как знаеше това?

— Дай ми пълнителя.

— За да ме застреляш? — Той докосна косата ѝ и завъртя кичур между палеца и показалеца си. — Косата ти е като огнен ореол,

пулсиращ около ангел на отмъщението. Как е името ти, *bellissima*? Роби каза, че си се представила като Сузи, но мислеше, че лъжеш.

Тя се отдръпна от ръката му.

— За теб съм полицай Баучър. И си искам пълнителя, за да мога да си тръгна.

Той пристъпи към нея.

— Бас ловя, че имаш красиво и лирично име, което да отговаря подобаващо на красивото ти лице. Богато, мелодично име, което ще се плъзга по езика и ще напомня за пищните извивки на деликатното ти тяло.

Със следващия си опит да се отдалечи, гърбът ѝ удари стената. По дяволите.

Джак облегна ръце на стената, обграждайки я.

— Красивото ти име, *bellissima*. Какво е?

Тя присви очи.

— Бъч.

Той примигна.

— Бъч?

— Момчетата в управлението ми казват така. Кратко от Баучър — тя го бутна, но той не помръдна.

Тялото му беше като маса гранит. Със сигурност и главата му.

— Бъч — промърмори Джак. — Пълна си е изненади. Харесва ми.

Щом не можеше да го помръдне с груба сила, трябваше да намери друг начин.

— Каж ми, Джак... — Обви дясната си ръка около кръста му така, че пистолетът ѝ да се опира в гърба му. — Какво друго харесваш в мен?

Златното в очите му проблесна.

— Харесва ми упоритостта ти. И това, че си умна.

Не беше споменал външния ѝ вид. Това ѝ хареса.

Погледна към устните му и облиза своите.

— Каж ми още, Джак.

Той наведе лицето си така, че устните му да са на сантиметри от нейните. Можеше да почувства дъха му върху бузата си. Тя се наклони към него и постави лявата си ръка в джоба на панталона му, където беше сложил пълнителя.

— Bellissima. — Той потърка носа си в нейния. — Подлудяваш ме.

Наистина ли? Добре. Това ѝ харесваше. Друго, което ѝ харесваше, беше, че пълнителят бе на сигурно място в ръката ѝ. Тя извади дланта си от джоба му и потърка бузата си по наболата му челюст.

— Целуни ме, Джак.

— Преди или след като ме простреляш? — Ръката му се уви около кръста ѝ. Повдигна ръката ѝ така, че да види пълнителя, който държеше. — Как можа, Бъч?

— Как можеш ти? Отказваш да отговаряш на въпросите ми. Засрамваш ме относно сутиена ми. Трябва да те закарам в управлението и да те затворя за няколко дни...

Той грабна и двете ѝ китки, притискайки я до стената.

— И ти отказа да отговориш на въпросите ми. Как се казваш?

— Как изтри паметта на хората?

— Остави въпроса — изръмжа той. — Не искаш да чуеш отговора.

— Аз съм добър детектив. Ще го разбере.

Джак я погледна вбесено.

— Просто го остави, Баучър. Тръгни си и забрави, че някога си ме срещала.

Тя огледа лицето му.

— Как мога да те забравя? Кой си ти? Какво си намислил?

— Не наранявам никого. Можеш ли да ме оставиш на мира?

Можеше ли? Беше ли способна да си тръгне и никога повече да не мисли за него? Не, не можеше. Щеше да се чуди с месеци. Години!

— Ами ти, Джак? Можеш ли да ме забравиш? Искаш ли да не ме видиш повече?

Очите му потъмняха. Той потърка вътрешната страна на китката ѝ с палец, изпращайки сладки тръпки по гръбнака ѝ.

— Ако знаеше какво ми причиняваш, щеше да бягаш. Да тичаш, сякаш адът се разтваря зад теб.

Да бяга? Не можеше да помръдне и милиметър.

— Не прекаляваш ли с драматизма, Джак?

— Прекалявам ли? — попита и се наклони още по-близо, а брадичката му докосна челото ѝ.

Наболата му брада накара кожата по ръцете ѝ да настръхне.

— Мисля, че си пожела целувка, Бъч — прошепна в ухото ѝ, след което се отдръпна, за да погледне устните ѝ.

Дъхът ѝ секна, когато забеляза червените искри в очите му. Това не беше нормално.

На вратата се почука.

— Церемонията започва! — извика Роби.

Джак я пусна и се отдръпна.

— Трябва да тръгвам. — Отиде да вдигне голямата ѝ чанта. Когато се обърна към нея, очите му бяха възвърнали златистия си кафяв цвят. — И ти трябва да вървиш — подаде ѝ чантата.

Лара бързо зареди пистолета и след това провери дали е безопасен, преди да го пъкне в кобура. Прибирайки го в чантата, усети как я наляга чувство на провал. Беше много зле в разпитите. Беше намерила Джак, но все още не знаеше почти нищо за него. Обличаше се хубаво. Беше красив. Очевидно имаше проблем с родителите си, но кой нямаше? И можеше да кара хората да забравят.

— Защо не го направи и с мен? Защо накара всички, освен мен да те забравят?

Той я погледна тъжно.

— Опитах, *bellissima*. Имунизирана си към мен.

Тя прегърна чантата, притискайки я до гърдите си.

— Не напълно. — Току-що беше признал, че може да причинява масова амнезия.

Тя потръпна. Да не би да беше някакъв медиум? Или по-лошо? И как можеше да бъде привлечена от него?

— Ще вземеш ли това? — Джак извади бизнес карта от вътрешния джоб на самото си. — Пише мобилния ми.

Искаше да я види отново? Имаше чувството, че сърцето ѝ се уголеми в гръдния ѝ кош. Тя взе визитката и я огледа. Джакомо ди Венеция. Последното му име ли беше Венеция, или родният му град? Под името му пишеше МакКей Секюрити енд Инвестигейшън.

— Искам да ми се обадиш, ако си в беда.

Тя го погледна.

— Само ако съм в опасност?

Той ѝ се намръщи.

— Особено ако си в беда. Разтревожен съм за безопасността ти.

Тя пхна визитката в чантата си.

— Звучиш като баща ми — каза му и тръгна към вратата.

Той ѝ отвори.

— Сериозен съм, Баучър. Светът навън е опасен. Повече отколкото предполагаш.

Тя го изгледа ядосано.

— Не съм некомпетентна, Джак. Само защото ти успя да ме обезоръжиш, не значи, че всеки може да го направи.

— Signorina, ти си тази, която ме обезоръжи.

Тя преглътна шумно. Наистина ли му въздействаше? Или просто казваше тези неща, за да я объркава?

Лара влезе във вестибюла и спря, когато видя булката. Беше красива млада жена, е дълга руса коса, отчасти скрита от фин бял воал. Стискаше огромен букет от бели лилии и рози. Погледът ѝ блестеше от възлнение и погледна към тях с огромна усмивка.

Започна сватбеният марш и тя тръгна по пътеката. След нея блестеше влачещия се край на роклята ѝ.

— Уау — прошепна Лара. — Каква красива булка. Направо блестеше от радост.

Джак постави ръка на гърдите си и се усмихна.

— Amore^[3]. Кара хората да излъчват вътрешен блясък.

— Вярваш в истинската любов? И това „заживели щастливо завинаги“?

Усмивката му угасна.

— Завинаги е много дълго време. Не е било толкова щастливо за мен — отвърна той и я поведе към странична врата.

Какво се беше случило с Джак? Да върви по дяволите, но трябваше да разбере. Искаше да знае всичко за него.

Тя погледна назад.

— Оставих подаръка в склада. Ще го дадеш ли на булката?

— Да. — Той задържа вратата отворена. — Ще ми звънеш ли, ако си в опасност?

— Може би. — Погледна към него и очите им се срещнаха.

Сърцето ѝ замря, сякаш времето беше спряло. И в това безвремие, продължило няколко секунди, тя знаеше, че ще му се обади. Нямахше да може да му устои. Нещо в него караше сетивата ѝ да се изострят и да иска още.

Но как можеше да вярва на мъж, който успява да манипулира умовете на хората. Ами ако манипулираше и нея? Истинско ли беше привличането ѝ към него, или той го беше създал?

Той докосна косата ѝ.

— Внимавай, Бъч.

Сърцето ѝ се сви.

— Името ми е Лара — с тези думи си тръгна, бързайки надолу по стълбите.

Но шепотът му се разнесе след нея в нощния бриз.

— Лара Баучър. Знаех си, че ще е нещо красиво.

[1] На английски „нов“ се произнася като ню, което е близо по звучене до марката на сутиена. — Б.р. ↑

[2] Извинете госпожице (ит. ез.). — Б.р. ↑

[3] Любов (ит. ез.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

Джак присви очи при смразяващия кръвта писък. Как можеше нещо толкова малко да бъде толкова шумно? И толкова плашещо?

— Мисля, че не ме харесва — побърза да върне новороденото на баща ѝ.

Роман Драганести се изкиска.

— Държеше я, сякаш е меч, с който ще посвещаваш някого в рицарство — той гушна дъщеря си и я залюля нагоре-надолу.

Джак се отдръпна, страхувайки се, че нещо повече от плач може да излезе от устата на бебето.

— Не ѝ ли призлява от това люшкане?

— Успокоява я — усмихна им се уморено Шана Драганести от болничното си легло в Роматех индъстрис. — Напомня ѝ на времето, когато беше в мен.

— Кльоцаво девойче е. — Ангъс МакКей я погледна преценяващо. — Със сигурност ще се нуждае от кръстник, нали?

Ема, съпругата на Ангъс, се засмя.

— Това си беше направо намек. — Тя седна на болничното легло до Шана. — Как си, мила?

— Добре — отвърна Шана. — Но ме е яд, че изпуснах сватбата.

— Аз бях там! — Двегодишният ѝ син, Константин, седна на края на леглото. — Носех пръстените.

— И се справи отлично — похвали го Джак, обръщайки се към Роман. — Как кръсти дъщеря си?

— София. — Той се олюля леко, когато бебето заспа в ръцете му. — На майка ми.

— Прекрасно име за прекрасно малко момиченце — отбеляза Ема.

Джак продължи да се усмихва тактично. Бебето му изглеждаше прекалено чупливо и плашещо. Но все пак нямаше опит отпреди с бебета.

След сватбената церемония имаше кратък прием в църквата за смъртните приятели и семейството на булката. След това партито се беше преместило в банкетната зала на Роматех индъстрис, където вампирите можеха да бъдат себе си и да вдигнат тост за младоженците с Газирана кръв — микс от синтетична кръв и шампанско.

След като поздрави Иън и булката му, Джак се отправи по коридорите на клиника Роматех, където Шана Драганести беше родила второто си дете.

Все още се дивеше на наскоро настъпилите промени в света на вампирите. Всичките му приятели, които бяха ергени, бяха привлечени от въртележката на амоге. Роман и Шана изглеждаха сравнително спокойни. Шефът му, Ангъс МакКей, беше щастливо заслепен от съпругата си — Ема. Жан Люк беше открил Хедър, а сега Иън се беше оженил за Тони.

Някой би си помислил, че има нещо във водата, но пък вампирите не пиеха вода. Всички оцеляваха благодарение на синтетичната кръв, създадена от Роман през 1987 г. Само враговете им, Бунтовниците, продължаваха да се хранят от смъртни, често убивайки ги в процеса.

Роман постави спящата си дъщеря в люлката до болничното легло.

— Не е ли красива? — прошепна Шана. — Има тъмната коса на баща си.

Мъжът ѝ пови бебето в розово одеяло.

— Съжалявам, че изпуснах пристигането ѝ. Исках да взема лекарството „Остани буден“.

— И аз ти казах не — усмихна му се Шана. — Единственото, което пропусна, бе как стена и проклинам мъжете да вървят в ада през половината ден. И когато аз спрях да крещя, София пое щафетата.

— Виж какво мога да правя. — Константин дръпна сакото на Джак.

Той го погледна точно навреме, за да види как синът на Роман изчезва.

— Та-да! — появи се отново Тино в другия край на стаята.

— Santo cielo, това беше невероятно!

Джак вече беше чувал за проявилата се сила на Константин да се телепортира, но предполагаше, че момчето имаше нужда от внимание

след раждането на сестра му. И наистина беше невероятно. Доколкото Джак знаеше, Тино беше единственият смъртен на света, който можеше да се телепортира.

— Само запомни, че не трябва да правиш това утре, когато баба ти и дядо ти дойдат — предупреди го Роман.

— Знам — провеси глава Тино. — Дядо няма да ме харесва, ако знае, че съм различен.

— Той те обича — настоя Шана. — Всички те обичаме. На дядо просто му е трудно да... разбере.

Това беше подценяване. Джак смяташе бащата на Шана за зареден топ. Начело на екип „Колове“ към ЦРУ, в началото Шон Уилън искаше да убие всички неживи. Сега, когато дъщеря му беше омъжена за могъщ вампир, той се беше отдръпнал и се беше съсредоточил само върху Бунтовниците.

Джак потупа момченцето по рамото.

— Мисля, че дядо ти ще ти завиди. Можеш да правиш толкова невероятни неща, които той никога не би могъл.

Сините очи на Тино се озариха.

— Наистина ли? — Обърна се към кръстника си. — Чичо Ангъс, кога мога да получа меч? Каза, че ще ми дадеш.

— О, страхотно — измърмори Шана и се отпусна на възглавниците си.

Ема се изкикоти.

— Няма да му позволим да се нарани.

Ангъс вдигна момчето на ръце.

— Трябва да можеш да вдигаш меч, преди да се научиш да го използваш.

Константин уви ръце около врата му.

— Гладен съм.

— Има храна на рецепцията. Искаш ли да идем заедно? — попита Ангъс.

— О, да! — Момчето се размърда в ръцете на кръстника си. — Искам да видя Тони!

— Добре. — Ангъс се насочи към вратата. — Ще ви го върна след малко.

— Мерси — благодари Шана. — И моля те, помоли Иън и Тони да наминат, преди да си тръгнат. Много съжалявам, че изпуснах

сватбата.

— Ще ти разкажа всичко — обеща й Ема.

— Scusi. — Джак се поклони към дамите и кимна към Роман, след което последва Ангъс извън стаята.

— Премислих предложението ти — каза на шефа си, докато вървяха надолу по коридора. — Ще се радвам да заема мястото на Иън. — Тъй като шотландецът заминаваше за тримесечен меден месец с Тони, мястото като охрана в Роматех индъстрис беше свободно за известно време.

— Отлично. — Ангъс пусна момчето и Тино изтича напред. — Но се чудя защо си промени мнението. Снощи на партито ми каза, че искаш да се върнеш в Европа и да намериш Касимир.

Джак повдигна рамене.

— Следите са мъртви. Буквално. — Смяташе се, че Касимир е в източна Европа, въпреки че вампирите не бяха успели да посочат точното място. Ако някой от хората на Касимир дадеше информация, не оцеляваше повече от няколко ноци. — Толкова близо сме до откриването му, колкото бяхме и преди две години.

— Да, това е много дразнещо.

Адски дразнещо. Джак се съмняваше, че някога ще успеят да заловят водача на Бунтовниците, не и докато той можеше просто да се телепортира навсякъде из владенията си.

— Мислих върху това, което каза, и си прав. Руско-американското сближение ще иска да си отмъсти.

Джак беше помогнал на Иън и Тони да победят местния руски Бунтовник при превземането на Дигиталния вампирски канал. Това се случи преди пет месеца, точно преди Коледа.

— Тъй като бях намесен в инцидента е ДВК, мисля, че трябва да съм тук за последствията.

Ангъс кимна.

— Знаеше ли, че наричат битката в ДВК — масово избиване?

— Не съм изненадан — Джак чуваше музика, докато двамата се приближаваха към банкетната зала. Бандата свиреше валс. Колко жалко, че не можеше да покани Лара Баучър тук. Щеше да е прекрасно, ако можеше да я държи в ръцете си и да се въртят по дансинга, докато и двамата останат без дъх и се замаят. Той би стегнал ръце около меките й гърди...

— Золтан ми каза, че си убил шестима онази вечер — продължи Ангъс.

Джак се намръщи и прекрасната му мечта за Лара се разми и изпари.

— Золтан говори много. Спрях да броя мъртвите преди години. Какъв е смисълът?

Ангъс изсумтя.

— Смисълът е, че за всеки Бунтовник, който убиеш, спасяваш безброй смъртни, които биха се превърнали в негова жертва.

— О, да — усмихна се Джак сухо. — Аз съм един от добрите. — Съмняваше се, че Лара Баучър щеше да повярва на това. В миналото му имаше две смъртни жени, но и двете не го бяха повярвали.

Ангъс го удари по гърба.

— Ти си добро момче, разбрано? Радвам се, че реши да останеш в Ню Йорк, но се чудя дали в решението ти не е намесена и красивата смъртна, която се появи на сватбата на Иън. Мисля, че Роби спомена, че се казва Сузи?

— Роби говори много.

— Беше прав да докладва за потенциалната опасност. Дойде на сватбата с оръжие, търсейки теб. Да ти навреди ли искаше?

Джак изръмжа вътрешно. Трябваше да се досети, че Роби е проверил чантата, преди да му я даде.

— Не се тревожи за това. Мога да се справя с нея.

— Откъде я познаваш?

— Полицай е.

— Дявол го взел — измърмори Ангъс. — Колко знае?

— Нищо. Тя и партньорът ѝ бяха повикани в хотелската стая, след като партито ни стана прекалено шумно. — Джак погледна шефа си развеселено. — Зарязахте ме да чистя голяма бъркотия. Слава богу, че Финиъс се върна с Вампирските камериерки.

— Оправи ли стаята? — Когато Джак кимна, Ангъс продължи. — И следваше стандартния протокол?

— Да. Изтрих всички следи и спомени, че сме били там. Хотелът няма документация за нас. Парамедиците, които дойдоха за Ласло, нямат спомен за това. Дори диспечерът, който е извикал полицията, не може да си спомни.

Ангъс спря пред отворените врати на банкетната зала.

— Защо са идвали парамедици за Ласло?

Джак присви очи. Сега самият той беше казал твърде много.

— Тя ги повика.

— Сузи?

— Името ѝ е Лара — Джак не каза фамилията ѝ. Някак се чувстваше закрилнически към тази информация. Искаше да е единственият, който ще я проучва.

— Виж! — посочи Константин към банкетната зала. — Бетани и майка ѝ. Може ли да отида да ги видя?

Ангъс погледна към смъртната съпруга и доведената дъщеря на Жан Люк.

— Разбира се, хлапе. — Когато момчето се затича натам, Ангъс се обърна към Джак. — Ласло ми каза, че не сте могли да я контролирате с психическата си сила.

— Ласло говори много.

Ангъс го погледа преценяващо.

— Тогава е истина? Не си могъл да изтриеш спомените ѝ?

Джак премести тежестта си от единия крак на другия.

— Не. Някак си е неподатлива.

— Тя е заплаха...

— Не. Мога да се справя с нея. Ситуацията е под контрол.

Ангъс се загледа в танцуващите двойки, докато се придвижваха по дансинга.

— Как е успяла да те намери?

— Знаеше за клейморите, които Иън остави в хотелската стая, и че младоженецът е шотландец — започна Джак.

— И е ходила на сватби с младоженец шотландец, докато не те е намерила? — Ангъс насочи вниманието си към него.

— Да. — Той запази лицето си спокойно, знаейки, че шефът му го изучава внимателно.

— Изглежда умна. Роби каза, че е глуповата.

Джак изсумтя, след което възвърна неутралното си изражение.

— Без коментар? — повдигна вежда шотландецът.

Джак го погледна раздразнено.

— Познаваме се от почти двеста години, Ангъс. Стреляш на сляпо.

Устните на другия мъж помръднаха.

— Добре тогава. Всъщност Роби каза, че е доста хубава.

Джак почувства странна гордост към Лара.

— Това е вярно.

Ангъс се облегна на рамката на вратата, скръствайки ръце.

— Осъзнава ли, че всички следи от партито са изтрити?

— Да.

— И като умно момиче със сигурност има въпроси — намръщи се той. — Бих ти наредил да не я виждаш повече, но се опасявам, че няма да се подчиниш. Прекалено важен си за компанията.

Джак си замълча.

— Затова ти предлагам повече да не я виждаш — продължи Ангъс. — Каквото и да правиш, не ѝ казвай за нас. Това е заповед.

Джак кимна.

— Разбирам. — Нямахме начин да сподели на Лара за вампирите.

Беше направил тази грешка два пъти в миналото, казвайки на любовницата си през 1855 г. и на тази от 1932 г. И двете бяха реагирали толкова зле, че му се бе наложило да изтрие паметта им. Те бяха продължили с живота си, без да забелязват нито него, нито болката, която беше преживял от това, че ги беше изгубил.

Щеше да е дори по-зле е Лара. Не можеше да изтрие спомените ѝ. Признание пред нея щеше да е огромен скок напред, който никога нямаше да може да върне. Не само че щеше да я изгуби, тя щеше да бъде заплаха.

Ангъс постави ръка върху рамото му.

— Внимавай, приятел. Много внимавай. — С тези думи той влезе в залата.

Джак въздъхна. Ако кажеше на Лара, щеше да изложи на опасност своя живот и този на всичките му приятели вампири.

Цялостната дилема му стана болезнено ясна. Не можеше да сподели истината с нея. А тя никога нямаше да му се довери, ако той не го направеше. Ситуация без шанс за победа. Трябваше да последва съвета на Ангъс и повече да не се вижда с тази жена.

Тих глас в него прошепна „не“. Повтаряше думата все по-силно, докато не се превърна във вик. Merda. Ако му се обадеше, ако имаше нужда от него, щеше веднага да отиде.

През следващата седмица Джак се приспособяваше към новата си позиция като управител на охраната на Роматех индъстрис. Не беше трудно. Всъщност беше си направо като почивка след двегодишен лов на Касимир в източна Европа.

Беше пристигнал в Ню Йорк през май за ежегодната пролетна конференция и гала балът. Беше му се сторило нормално да остане в Ню Йорк, тъй като сватбата на Иън беше само след седмица. Сега, след като заместваше Иън, щеше да остане още три месеца.

Роматех беше оживено място през деня, с двеста смъртни работници, които правеха синтетична кръв и я изпращаха до болници и кръвни банки. През нощта идваха около петдесет служители — вампири. Някои, като Ласло, бяха брилянтни учени, които помагаша на Роман. Другите, не толкова брилянтни, пакетираха и изпращаха синтетична кръв и Вампирската синтетична кухня за вампирите из целия свят. Работата на Джак беше да пази Роматех от Бунтовниците, които смятаха компанията за главна терористична цел.

Финиъс МакКини му помагаше. Дугъл Кинкейд, който работеше за Роматех вече пет години, беше изпратен в източна Европа да помага на Ангъс в търсенето на Касимир. Конър Бюканън беше съветникът на Джак. Като личен бодигард на Роман и семейство Драганести, Конър често беше в Роматех.

Когато Финиъс правеше обиколка из сградата, Джак оставаше сам в офиса на охраната и мислите му винаги отлитаха към Лара Баучър. Не се беше обаждала, което се надяваше да означава, че е в безопасност. Изкушаваше се да я потърси, но винаги успяваше да устои. За да задоволи любопитството си, я проучваше чрез компютъра си.

Знаеше къде живее. Знаеше, че работи за управлението в Северен Мидтаун. Но колкото повече разбираше за миналото ѝ, толкова повече се объркваше. Тя го объркваше.

Родом беше от град в северна Луизиана, където баща ѝ е бил кмет, а майка ѝ — в борда на местния кьнтри клуб. Лара е можела да живее прекрасно там, защо се беше преместила в Ню Йорк? На седемнайсет беше спечелила титлата Мис Тийн Луизиана. Защо би се отказала от уреден живот, за да стане полицай?

На третата вечер от разследването си той попадна на заглавие във вестник отпреди шест години. „ПОСЛЕДНАТА МИС ТИЙН

ЛУИЗИАНА ПОЧТИ УМИРА В КАТАСТРОФА.“ Сърцето му се беше свило. Santo cielo. Снимката показваше смачкана кола, обърната по таван. Лара е била вътре? Той прегледа статията. Интензивни грижи. Не се очаква да оживее.

Merda. Каква болка и ужас беше изживяло момичето? Протегна се към телефона си, за да ѝ се обади.

Не. Беше я помолил да го остави на мира и тя беше изпълнила желанието му. Той затвори прозореца в брауъра и започна да крачи из стаята. Беше я отбягвал точно както беше предложил Ангъс. Нямахше да е на добре да се свърже с нея. Можеше само да се радва, че тя се е оправила след инцидента. Беше жива и здрава. Рискувайки живота си всяка нощ на улицата. Тази мисъл го накара да извади телефона от джоба си. Може би се беше обадила през деня, когато спеше мъртъв. Нямахше съобщения. Вкара домашния и служебния ѝ телефон в контактите си. За всеки случай.

Девет кръга на ада. Беше глупак. Бяха минали седем нощи, а той все още искаше да я види. Почти му се прииска да я сполети беда.

Минаваше единайсет вечерта, неделя вечер, когато Лара и партньорът ѝ пристигнаха в жилищната сграда до парка Хъдсън Ривър. Госпожа Келси Трент се беше обадила на 911 за помощ, след което изведнъж беше затворила. Лара чуваше виковете от коридора. Мъж и жена.

Харви почука на зелената врата.

— Полиция на Ню Йорк!

Лара чакаше на четири метра зад Харви с извадено оръжие, готова, в случай че партньорът ѝ бъде нападнат.

Вратата рязко се отвори.

— Какво искате, по дяволите? — Пред тях застана мъж на средна възраст, облякъл обикновено долнище на пижама и войнишка тениска. Очите му се присвиха, когато видя униформите им. — Сигурно сте объркали мястото. Тук нищо не става.

— Вие ли сте господин Трент? — попита Харви.

— Може би. Какво искате?

Мъжът вонеше на алкохол и Лара забеляза, че кокалчетата на дясната му ръка са разкъравени.

— Получихме обаждане — обясни Харви. — Може ли да влезем?

— Обаждане? — Господин Трент ги погледна объркано, след което погледът му се избистри. Погледна през рамо. — Тъпа кучка! Ти ли се обади в полицията?

Лара чу женски стонове от вътрешността на апартамента.

— Госпожо Трент, имате ли нужда от доктор?

— Нищо й няма — настоя съпругът.

Лара вдигна брадичка.

— Няма да си тръгнем, докато не проверим състоянието на жена ви, господин Трент.

— Виж ти, каква си напориста — ухили й се подигравателно мъжът. — Тогава влез, сладкишче, и провери обстойно. Проверявай колкото ти се иска.

Харви пристъпи във фойето и бутна мъжа така, че Лара да влезе.

— Можете ли да ми кажете какво стана, господине?

Господин Трент прокара ръка през тънката си коса.

— Келси падна под душа. Това е.

Лара бързо огледа фойето. Ориенталски килим се простираше по целия дървен под. До едната страна стоеше дървена маса, на която беше поставена масивна лампа, осветяваща тесния коридор. Сводести отвори водеха към хола от едната страна, а от другата към трапезарията. Имаше затворени врати в края на фойето, както и пейка с възглавнички.

Там седеше жена. Келси Трент, предположи Лара. Прасковената й хавлия беше в тон с чехлите й. Бе скръстила ръце на коленете си и беше облегла чело на тях.

— Чухме как гласът ти се повишава от гняв — каза Харви на пияния съпруг.

— Кресях на Келси, задето е толкова непохватна — изръмжа господин Трент. — Защото ми пука, сещате ли се.

Лара сложи ръка на кръста си и седна на пейката до съпругата.

— Госпожо Трент, добре ли сте?

Тя вдигна глава. Лявото й око беше подпухнало и посинено, устната й беше сцепена. Жената погледна притеснено към съпруга си.

— Аз... паднах под душа.

— Виждате ли? — попита той. — Това ви казах и аз.

— Нека идем до кухнята за пакет лед. — Лара помогна на жената да стане и погледна Харви настоятелно.

Той щеше да разбере. Щеше да притисне съпруга и да изтръгне от него признание за насилие и побой. Можеха да арестуват мъжа заради самото подозрение, но признание щеше да улесни осъждането му в съда.

— Кухнята е тук. — Келси Трент отвори една от вратите и въведе Лара в осветена стая.

Лара грабна кърпа от сивия гранитен плот и отвори вратата на фризера.

— Имате ли други наранявания?

— Не, добре съм — Келси седна до кухненската маса. — Просто се подхлъзнах и паднах.

Лара постави шепа ледчета по средата на кърпата.

— Бъдете честна за това, окей? Ако бяхте паднали под душа, нямаше да нараните само лицето си.

Раменете на Келси се превиха.

Лара сгъна кърпата около леда. Докато отиваше към масата, забеляза празната бутилка от водка в мивката.

— Обади ни се за помощ, Келси. Не можем да ти помогнем, ако не ни кажеш истината.

— Аз... не трябваше да му правя проблем, че пие толкова много.

Лара ѝ подаде кърпата с лед.

— Не си виновна ти. Колко пъти те е удрял?

Келси притисна кърпата към устната си.

— Това е само вторият... не, третият път.

— И веднъж е много. — Лара седна до нея. — Трябва да спреш това. Подай оплакване.

— Не! Това много ще ядоса Чарли. Ще стане дори по-зле.

— Не, ще е по-добре. Той ще е в затвора.

Лицето на Келси пребледня от ужас.

— Но какво ще правя без него?

Не знам, ще живееш? Лара преглътна нарастващия си гняв.

— Слушай, той ще продължава да те ползва за боксова круша. Всъщност можеш да си сигурна, че ще става все по и по-агресивен.

Келси погледна към отворената врата.

— Какво прави този полицай с него? Няма да арестува Чарли, нали?

— Само говорят засега...

— По-добре да не ядосва Чарли — продължи Келси, видимо изнервяйки се. — Чарли има пистолет в хола...

— Какво? — Лара скочи на крака. — Стой тук.

Тя откопча кобура и погледна във фоайето. Нямаше следа от Харви и Чарли Трент. Сигурно са отишли в хола. Тя повиши глас.

— Харви? Може ли да поговорим за минута?

— Какво правиш? — изпищя Келси. — Не застрелвайте моя Чарли!

— Тихо — изсъска Лара. Чу мъжки вик. — Харви!

БАМ! Чу се изстрел.

Келси изпищя отново.

Сърцето на Лара се сви и тя извади оръжието си.

— Харви, отговори ми!

— По дяволите! — чу се викът на Чарли от хола. — Тъпа кучка! Това нямаше да стане, ако не беше повикала полицията!

Лара едва чуваше мислите си от виковете на Чарли и пищенето на Келси. Обзе я паника, когато си представи как Харви умира на пода в хола. Стегни се. Трябваше да остане спокойна заради партньора си. Беше минала през хиляди подобни симулации в академията, но все пак не беше подготвена за смразяващия ужас от това, че умират истински хора.

Тя се пресегна към радиостанцията на рамото ѝ.

— Имаше изстрели. Ранен полицай. Изисквам линейка и незабавно подкрепление.

— Десет четири. На път са — отговори диспечерът.

Можеше да отнеме пет или повече минути, докато пристигне екип. Пулсът на Лара бумтеше в ушите ѝ, докато заставаше до вратата и зареждаше пистолета си.

— Чарли Трент! Остави пистолета си и излез във фоайето с вдигнати ръце!

— Няма да ида в затвора за това — извика той. — По дяволите! Келси е виновна. Ще я накарам да си плати!

Ледени тръпки се спуснаха по гърба на Лара. Чарли смяташе да повлече всички със себе си. Тя затвори вратата на кухнята. Щеше да

отнеме само няколко секунди на мъжа да я отвори, но тези няколко секунди щяха да ѝ предоставят възможност да стреля. Огледа се и забеляза още две врати. Едната, изглежда, водеше към трапезарията. Ами ако Чарли нападнеше оттам? Ами третата врата? Тя се втурна към Келси.

— Накъде води тази врата?

— Това е задният вход.

— Тогава искам да тръгнеш. Сега!

Келси поклати глава, хлипайки.

— Ще те убия, тъпа кучко — изкрещя Чарли. — И децата също.

Деца? Пулсът на Лара се ускори.

— Имате деца?

Келси се заплака.

— Бебетата ми.

Това беше кошмар. Лара се мъчеше да остане спокойна. Мъртъв ли беше Харви? Дали Чарли щеше да нападне първо съпругата си, или децата? О, боже, не можеше да мисли. Трябваше да действа веднага. Трябваше да спре Чарли, преди да убие някого. По дяволите! Само ако имаше друга опция...

Ако някога си в беда...

Не можеше да дойде веднага. Или пък? Джак беше толкова... различен.

— Идвам за теб Келси! — извика отново Чарли.

Лара се хвърли към тежката дървена маса, бутайки я. Масата падна на една страна с трясък. Жената залегна заедно с Келси зад нея. С треперещи пръсти извади мобилния си от джоба на ризата си. Преди три дни беше казала за Джак на съквартирантката си. ЛаТоя я беше карала да му се обади, но Лара беше отказала. След това ЛаТоя беше грабнала телефона ѝ и беше въвела номера на Джак, слагайки го на бързо набиране под номер едно.

Какво имаше да губи? Лара натисна, след което остави телефона, за да може да зареди оръжието си.

Тежките стъпки на Чарли се чува от фоайето.

— Pronto^[1]? — чу се гласът на Джак от телефона.

— Джак...

Кухненската врата се отвори с трясък и изстрели се посипаха от другия край на стаята.

[1] Ало (ит. ез.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 5

Сърцето на Лара заби тежко, когато се сви зад дебелия маса с Келси Трент. Чарли беше стрелял на посоки, влизайки в кухнята, най-вероятно за да ѝ попречи тя самата да го направи. Над главата ѝ профуча куршум и се заби в стената зад нея. Келси изпищя.

Гърдите на Лара се свиха, затруднявайки дишането ѝ. Идеята, че трябва да си покаже главата, я плашеше до смърт. Но трябваше да се прицели. Опита се да си спомни всички инструкции, които ѝ бяха набити в главата в академията. Мамка му! Преди мислеше, че симулациите са страшни, но се оказваше, че те са били детска игра в сравнение с истинската ситуация. Изстрелите заглъхнаха.

Сега или никога. Лара се наведе, за да погледне през ръба на масата и се прицели. Изведнъж времето сякаш се забави. Студена пот изби по кожата ѝ, а ушите ѝ писнаха. Единственото, което усещаше, беше показалецът си на спусъка, готов да убива.

Господи, не. Принудена да убива. Винаги беше знаела, че може да се стигне дотук, но бе смятала, че ако е достатъчно внимателна, би могла да избегне това. Чарли я забеляза и насочи пистолета си към нея. Това беше.

Въздухът пред Лара се раздвижи.

— Какво по дяволите? — спъна се Чарли назад.

И той ли го видя? Коленете на Лара се разтрепериха, докато клечеше. Цветното петно във въздуха придоби форма. Човешка форма. Джак. Тя рязко си пое въздух.

— О, боже! — мъжът отново се прицели.

С невероятна скорост, размазвайки се, Джак изби пистолета от ръцете на Чарли, приковавайки го за пода.

Лара премигна, удивена от бързината му. В милисекундата, която ѝ отне да си отвори очите, Джак беше обърнал Чарли, държейки го на земята с ръце зад гърба му. Джак е пъргав. Джак е бърз.

— Махни се от мен — опита се да се измъкне заловеният, но не успя да се отскубне.

Студен въздух се завъртя в стаята.

Очите на Джак се присвиха напрегнато, светейки в златно.

— Мълчи! Стой мирно.

Чарли замръзна. Келси се облегна на масата с празно изражение. Лара потръпна. Джак. Отново си играеше с умовете на хората.

— Лара, подай ми белезниците си — заповяда Джак.

Леденостуденият въздух се плъзна по кожата ѝ. О, боже, и в стаята на хотела беше студено. Джак ли правеше това? И как се беше появил от нищото?

Той я погледна.

— Добре ли си?

— Аз... — Тя залитна и оръжието ѝ се удари в един от краката на масата.

Погледна го, объркана и дезориентирана от прозрението, което изведнъж я бе ударило с главоломна сила.

— Лара, остави пистолета — нареди Джак нежно. — И ми дай белезниците.

Тя го пъкна в кобура, след което се изправи и сковано отиде до Джак, подавайки му белезниците.

— Благодаря ти, че дойде.

Нямаше нужда да стреля. Джак я беше отгървал от убийство. Той може би бе спасил живота ѝ. Както и тези на всички в апартамента. Включително партньора ѝ...

— Харви! — Тя побягна извън кухнята и го намери на пода в хола.

Беше в съзнание, притискайки ръка към напоената си с кръв риза.

Тя забеляза пълен със сгънати дрехи кош за пране на масата за кафе и грабна първото, което успя. Кърпа, добре. Лара коленичи до партньора си и притисна кърпата в раната от куршума.

— Бъч — изстена Харви. — Слава богу! Чух изстрели. Страхувах се, че си...

— Добре съм. Всичко е под контрол. Ти само се дръж, окей? Подкреплението и линейката идват.

Харви се намръщи.

— Сглупих. Видях пистолета му, но се поколебах. Аз... никога не ми се е налагало да стрелям по някого досега.

— Знам. — Зрението на жената се замъгли от сълзи. — И аз не исках да стрелям. — Беше късмет, че Джак се беше появил точно тогава.

Но сега, далеч от него, усещаше как ледената вълна се отдръпва от ума ѝ. Осъзна, че Келси и лудият ѝ съпруг стоят тихо и кротко, защото Джак им беше наредил така. Беше поел контрола над ситуацията, без дори да намачка скъпия си костюм.

Тя потрепери. Какъв човек се появяваше магически? Или се движеше бърз като светкавица? И контролира човешките умове? Поне беше на нейна страна, защото можеше да бъде много опасен.

Вниманието ѝ се върна върху Харви, когато очите му трепнаха и се затвориха.

— Харви? Харви, дръж се!

— В безсъзнание е — каза Джак, влизайки в стаята. — Ще трябва веднага да му се прелее кръв. — За момент затвори очи и си пое дълбоко въздух. — Кръвната му група е нулева положителна.

— Как разбра? — попита тя, придържайки кърпата, притисната в раната на мъжа.

Погледна към Джак. Изглеждаше толкова нормален. Ако можеше да нарече невероятно красивия му външен вид нормален.

Той коленичи до нея.

— Предполагам си се обадила за подкрепление и линейка? — Когато тя кимна той продължи. — Мъжът и жената няма да си спомнят за мен. Промених спомените им...

— Как? Как го правиш?

— Трудно е за обяснение. — Вдигна ръка, когато тя се опита да протестира. — Не сега, Лара. Времето ни изтича и трябва да сме сигурни, че историите съвпадат.

— Искаш да излъжа?

— Това е истината според двойката в кухнята. След като мъжът е прострелял партньора ти, е дошъл след вас. Скрила си жена му зад масата, докато си чакала отстрани до вратата. Той е влетял, стреляйки като луд, а ти си го ударила по главата с палката си.

— Те така ли си спомнят?

— Да. Мъжът е паднал на земята в безсъзнание. Сложила си му белезници, след което си се втурнала тук, за да помогнеш на партньора си.

— Не мисля, че мъжът е бил в безсъзнание.

— Ще бъде скоро. — Джак извади бяла кърпичка от вътрешния джоб на самото си. — Дай ми палката си.

— Вече е обезвреден. Ще го удариш ли?

— Лара, историята трябва да звучи реално. Ще ти повярват, че си укротила въоръжен мъж, който е доста по-едър от теб само ако преди това си го ударила.

Беше прав, въпреки че тя нямаше да му го каже. Навън извиха сирени. Подкреплението идваше. Дано да имаше и линейка за Харви.

— Ето. — Тя подаде палката на Джак. — Но не го удряй прекалено силно.

Устните на Джак се извиха в усмивка.

— Прекалено си мила за този занаят, *bellissima* — усмивката му се изпари. — Този мъж се опита да те убие. Заслужава повече от удар по главата.

Джак излезе от стаята, държейки палката с кърпичката. Лара се зачуди дали е прав, дали наистина не ѝ пукаше прекалено много? Но ако не я интересуваше достатъчно, как би могла да бъде добро ченге? Напрегна се, очаквайки някакъв звук.

Конк. Потръпна. Чарли не беше извикал или дори изстенал. Беше се подчинил на заповедта на Джак да бъде тих. След няколко секунди вторият се върна, подавайки ѝ палката.

Лара я подпъхна под колана си.

— Как се движиш толкова бързо?

Той прокара ръка през гъстата си черна коса.

— Няма време да ти обяснявам сега.

Но тя искаше отговори сега, по дяволите! Знаеше, че остатъкът от вечерта ще се състои от попълване на доклади и посещения в болницата, за да провери как е Харви.

— Добре. Утре.

Тя обърна глава, чувайки стъпки отвън в коридора. Звучеше сякаш стадо слонове се бяха втурнали да я спасяват. Почти можеше да си представи Тарзан, яздец един от тях. Не, чакай. Красивият герой вече беше в стаята.

— Искам да ми кажеш всичко утре — обърна се тя към Джак.

Нямаше го.

— О, това мирише хубаво! — ЛаТоя Лафайет пусна чантата и ключовете си на масичката до вратата. — Какво готвиш, момиче?

— Пържена съомга — отвърна Лара и внимателно обърна рибешките филенца в тигана.

— Супер! — Съквартирантката ѝ махна лилавия си суитчър на Тигрите на Луизианския щатски университет и разроши лъскавите си черни къдрици. — Валя през целия шибан ден — сложи мокрия суитчър на облегалката на стола в малкия им хол. — Е, как така готвиш? Не че се оплаквам. Обожавам храната ти. Но мислех да излезем, за да празнуваме.

— Не искам това да се превръща в голяма работа.

— Но то е голяма работа. — ЛаТоя влезе в кухнята. — Спасила си живота на онази жена. И на децата ѝ. Както и на Харви.

— Не съм спасявала Харви. Докторите го направиха.

— Прекалено си скромна, момиче. — ЛаТоя изми ръцете си на кухненската мивка. — Всички говореха за теб в моя участък. Чух, че щели да организират пресконференция с шефа на полицията, който ще те похвали.

— О, боже, надявам се да не се случи. — Лара прибави нарязан магданоз и див лук в купата с картофеното пюре.

— Знаеш, че ще изцедят всичко, което си струва от тази история. Само три месеца, откакто си се дипломирала от академията, и вече спасяваш деня. Ти си като примерно дете, което показва колко успешна е тренировъчната програма.

— Но аз не съм направила нищо! — Лара удари ядно скилидка чесън с тъпия край на ножа. — Джак го направи.

— Ти го знаеш. Аз го знам. Но никой друг. — ЛаТоя се облегна на плота. — Не ме гледай така, докато държиш нож, момиче.

Лара изпухтя, докато добавяше смачкания чесън в пюрето. След няколко часа попълване на доклади и интервюиране от детективите, които бяха поели случая, а след това още два часа в болницата при Харви, Лара най-сетне се беше довякла до апартамента си в Бруклин около осем и половина сутринта.

Беше разказала цялата история на ЛаТоя преди приятелката ѝ да тръгне за работа в 26-то районно. След това Лара си беше взела душ и се беше пхнала в леглото си. Но дори толкова уморена, не беше

успяла да заспи. Изстрели и писъци ехтяха в главата ѝ, придружени от картина на кървящия на пода Харви.

И беше продължила да се чуди за Джак. Бе решила, че най-добрият начин да му благодари за това, че я беше спасил, беше домашно сготвено ядене в луизиански стил. Беше му звъняла, но не ѝ беше вдигнал. Остави съобщение, с което го канеше на вечеря, след което беше отишла да пазарува. Беше опитала да звънне отново към пет следобед.

Не ѝ беше вдигнал.

— Какво има в салатата? — ЛаТоя разгледа съдържанието на дървената купа, докато я носеше към масата.

— Спанак, чери домати и кедрови ядки.

— Оу, изискано. — ЛаТоя погледна към поставените на масата неща. Най-хубавите им чаши и прибори, салфетки от плат и свещи. — Доста си се потрудила за това.

— Беше ми скучно. — Лара приготви две чинии с риба и пюре. — Капитанът ми нареди да си взема кратка отпуската.

— Платена ли? Късметлийско куче такова. — ЛаТоя запали свещите с кибрит. — Дори да е така. Изглежда адски... романтично.

— Хайде да ядем. — Лара сложи чиниите на масата.

ЛаТоя присви кафявите си очи, духайки клечката.

— Направила си това за Джак, нали?

Тя потисна стона си, докато сядаше на масата. Нямахше смисъл да отрича.

— Добре. Поканих го на вечеря, но той не ми върна обажданията. Това не означава, че не съм планирала да ям с теб.

ЛаТоя седна срещу нея.

— Момиче, знам кога трима са тълпа. Щях да те оставя насаме с мистериозния мъж. Но казваш, че не ти е върнал обажданията?

— Не. — Лара сложи салатата в купите им за салатата. — А оставих две гласови съобщения.

— Може да не ги е получил.

— Няма да му се обаждам пак. Ще изглеждам отчаяна. А аз не съм. Никак даже. — Лъжкиня! Искаше да го види отново.

ЛаТоя поля салатата си с балсамов оцет.

— Кретен. Изкушавам се да му звънна и да му налея малко здрав разум.

— Не!

ЛаТоя се подсмихна, след това отиде до хладилника.

— Разполагам с перфектното решение за това. Вино. Имаме повод и причина. Ще вдигнем тост за героичните ти дела и ще удавим мъката си, породена от разочарованието ни от мъжете.

— Ще пия за това.

Лара забодее вилицата в салатата си. Храната изглеждаше и миришеше чудесно, но ѝ липсваше апетит. Майната на този Джак. Беше толкова объркващ. Бе рискувал живота си, за да ѝ помогне, а сега дори не можеше да върне обаждането ѝ?

ЛаТоя поднесе две пълни чаши за вино. Седна и вдигна своята.

— Тост. За най-добрата ми приятелка, един истински герой.

— Не съм герой. Стана ми достатъчно тъпо, че го чух на работа, не ми трябваш и ти особено след като знаеш истината.

ЛаТоя се нацупи.

— Да, момиче, знам истината. Ако не беше ти, все още щях да бъда продавачка в някое малко градче, за което никой не е чувал. Ти ме буташе напред, когато не можех сама. Ти си моят герой.

Очите на Лара се навлажниха. Беше срещнала ЛаТоя в болницата след катастрофата. Тя беше простреляна при обир на магазина, в който работила. Докато Лара беше живяла глезено преди инцидента, ЛаТоя се беше борила да оцелее след дълги години на насилие.

— Първоначално ме мразеше.

ЛаТоя се усмихна.

— Мислех, че си малко разглезено момиченце. Мис Тийн Луизиана.

Лара присви очи.

— И съм сигурна, че фактът, че майка ми идваше да ме посещава с тиара и лента, не е помагал.

ЛаТоя се разсмя.

— Момиче, майка ти е луда!

— Със сигурност. — Майка ѝ все още участваше в конкурси за красота, а беше на петдесет и две. — Знаеш ли, и ти ми помогна. Щеше да е много по-трудно да въстана срещу родителите си и да последвам мечтите си, ако бях сама. Не знам какво бих правила без теб.

— За нас. — ЛаТоя чукна чашата си в тази на Лара. — Най-коравите младши ченгета в големия град.

— За нас. Да сме живи и преуспяващи — цитира любимия им тост, взет от Вулканите в Стар Трек.

Известно време ядоха мълчаливо и мислите на Лара се върнаха към Джак. Копелето беше променило спомените на господин и госпожа Трент. Сега показанията им я караха да изглежда като герой. И трябваше да е сигурна, че историята ѝ съвпада с техните.

— Трябва да се срещна с психиатъра на управлението.

— Това сигурно ще бъде рутинна процедура. — ЛаТоя набута няколко картофа в устата си.

— Предполагам. — Лара побутна рибата в чинията си. — Малко се притеснявам. Имам предвид, ами ако разкажа на доктора историята и той разбере, че лъжа?

— Няма да се съмнява. Не и ако потвърждава всичко, което семейство Трент са казали.

Лара въздъхна.

— Не ми е удобно, че всички ме смятат за герой.

— Преживей го най-сетне. Затова искахме да сме ченгета, помниш ли? Искахме да залавяме лошите и да променим света. Плюс това никой няма да ти повярва, че някакъв странен човек се е появил магически, за да спаси положението.

Лара остави вилицата си.

— Ти ми вярваш, нали?

Кафявите очи на ЛаТоя омекнаха и тя се протегна, за да докосне ръката на приятелката си.

— Да. Гледах те в болницата, докато се мъчеше отново да се научиш да четеш и да пишеш. Гледах те, докато и двете се борехме със занятията в университета. И оцеляхме заедно в академията. Знам, че не би ме излъгала, колкото и странно да звучи истината.

— Благодаря ти. — Лара стисна ръката на най-добрата си приятелка и след това отново взе вилицата. — Трябва да бъда много внимателна какво говоря пред психиатъра. Не искам да си помисли, че мозъчната травма ми пречи все още.

— Не ти пречи. Минаха шест години. Преживя го.

— Как може да си толкова сигурна? Никой не помни да е виждал Джак, освен мен. Ами ако е някоя моя фантазия?

— Тогава кой нокаутира господин Трент? Ами визитната картичка, която ти даде? Телефонът работеше.

— Така е. — Нея не си я беше измислила.

— Видяла си го на сватбата на Иън МакФий — продължи ЛаТоя.
— А аз знам, че той е истински. Обадох му се, когато го видях в онзи сайт за срещи.

— Не си!

— О, ама съм. — ЛаТоя занесе чинията си в кухнята. — Някаква жена каза, че ще предаде съобщението. След това Иън се обади късно, сигурно към полунощ. Доста се ядосах особено като каза, че е обвързан. Но пък акцентът му беше много сладък.

Лара поклати глава.

— Не мога да повярвам, че си му звъняла.

— Аз не мога да повярвам, че не ме взе на сватбата му. — ЛаТоя постави юмруци на хълбоците си. — Щеше да е яко да го видя. На живо толкова хубав, колкото и на снимката ли е?

— Всъщност... не го видях.

— Ти луда ли си? Пичът е секси!

— Не забравяй, зает е.

ЛаТоя въздъхна.

— Да, да. Та, как изглежда Джак? Толкова сладък ли е, колкото и Иън?

Лара не помнеше как изглежда Иън. Не че имаше значение. Нямаше начин да изглежда по-добре от Джак. Тя занесе и своите чинии в кухнята.

— Джак е най-красивият мъж, който някога съм виждала.

— Сериозно?

— Което сигурно значи, че наистина си го въобразявам. — Тя отвори хладилника. — Искаш ли десерт? Направих кален мисисипски пай.

— Мамка му, момиче, постарала си се.

Лара сложи пая на плота.

— Искях да отговори на въпросите ми.

— Хубава храна, свещи... на мен ми изглежда, че си искала да правите и друго, освен да говорите.

Лара стрелна раздразнен поглед към приятелката си, след което отрязва две парчета от пая.

— Само исках да създам спокойна обстановка, за да се чувства спокоен и да сподели всичките си тайни.

— Да бе. — ЛаТоя грабна вилица и си взе пая, след което се върна към масата. — Там откъдето идвам, кален мисисипски пай означава: хайде да пристъпим към работа и да се поизпотим, миличка.

С подсмиване, Лара остави своята чиния с пай на масата. Върна се, да си вземе чаша вода.

— Мисля, че страни от мен, защото го е страх, че ще разкрия тайната му.

— Хмммм. — ЛаТоя обмисли предположението ѝ с пълна уста. Преглътна. — Искаме да сме детективи, нали? Сами ще разкрием тъмната му тайна.

— Опитвам от седмица. — Лара отпи от водата, докато се връщаше към масата. — Единственото, което мога да твърдя, е, че е медиум.

— Защото бърника из умовете на хората?

— Да. — Лара седна. — Но има и други сили, които не мога да си обясня. Например супер скорост.

— Тогава е супергерой. Нали знаеш, по-бърз от куршум. — ЛаТоя лапна още пай.

— Това е истинският свят, не комикс. Как може някакъв нормален мъж изведнъж да стане супергерой?

Очите на ЛаТоя светнаха от веселие.

— Може би е бил ударен от светкавица. Или е паднал в цистерна, пълна с киселина.

Лара се засмя.

— Може и да изглежда вкусен, но не изглежда прегорен.

— Тогава сигурно е извънземен. Супермен се сдоби със сили така.

Лара дъвчеше пай, представяйки си Джак в тесен латексов костюм, с веещо се от вятъра наметало. Боже, изглеждаше добре.

— Не бих имала против супергерой, ако изглежда като Джак. Но не обяснява как може да се появява и изчезва, когато си пожелае.

— Това е трудно. — ЛаТоя отново напълни устата си, след което очите ѝ блеснаха за пореден път. — Сетих се! Астрална проекция! — каза тя с пълна уста.

— Какво?

— Означава, че той е бил на едно място, а душата му...

— Знам какво значи, но Джак не беше дух. Удари Чарли Трент в пода и го закопча.

— Добре — намръщи се ЛаТоя. — Тогава няма как да е призрак.

— Не. — Лара си спомни как се беше отъркала в него в килера на църквата. — Напълно солиден е.

— Докосвала си го?

Лара сви рамене.

— В процес на разпит.

Приятелката ѝ се изкиска.

— Със сигурност. Тогава единственото обяснение как може да изчезва, е, че може да се телепортира. Като в Стар Трек.

— Би го обяснило, но телепортирането още не е измислено.

ЛаТоя насочи вилницата си към Лара и я погледна всезнаещо.

— Те така искат да вярваме.

Лара се ухили.

— Мислиш, че НАСА или някоя секретна правителствена организация е намерила начин да се телепортираме?

— Да. И Джак е един от тайните им агенти.

— Трудно е за вярване — измънка Лара е пълна уста.

— Сетих се! — Лицето на ЛаТоя светеше от вълнение. — Той е таен агент от бъдещето.

— Разбира се. Телепортация и пътуване във времето. Като ги съчетаеш, звучи много по-реалистично.

ЛаТоя я изгледа.

— Хей, има смисъл. Хората не знаят как да се телепортират сега, но в бъдещето ще са наясно. Оттук следва, че е от бъдещето.

— И е пътувал назад във времето, за да организира ергенско парти в хотел Плаза?

— Добре, подигравай ми се колкото искаш. — ЛаТоя занесе празната си чиния в кухнята. — Но няма да харесаш алтернативния вариант. След като хората не могат да се телепортират, тогава Джак трябва да е извънземно.

— Не може да си сериозна.

ЛаТоя посочи Лара с пръст.

— Това е втората теория, сочеща към това, че е извънземен. Случайност? — Тя заклати пръста и главата си. — Не мисля. Когато си

пише името, слага ли апостроф? Джак вместо... Джак?

— Защо би правил това? Звучи по същия начин.

— Всички извънземни го правят. Част от кода им е.

Лара изсумтя.

— Изглеждаше ми ужасно човечен.

— Той иска да си мислиш, че е човек, но това е фасада. Играе си с ума ти, кара те да го виждаш като човек, но всъщност е лигаво чудовище с много крайници. И след това ще те забремени с извънземното си бебе, и то ще разкъса стомаха ти...

— Достатъчно! — Лара занесе остатъка от пая си в кухнята и го изхвърли. — Току-що изгубих апетит.

— Натискал ли ти се е? Опитвал ли се е да те целуне?

— Не точно. Нещо такова. Но аз го помолих... — Лара се сви под ужасения поглед, който ЛаТоя придоби. — Не го мислех. Беше техника за разпит.

Приятелката ѝ се подсмихна.

— Трябва да съм пропуснала този урок в академията. Но сега, като се замисля, ти трябва да му се натиснеш. Накарай го да си съблече дрехите.

— Защо ми е да правя това? — Въпреки че идеята звучеше примамващо. — Не ме интересува по този начин.

ЛаТоя я погледна скептично.

— Казваш ми, че никога не си искала да го яхнеш?

Лара се изчерви.

— Добре. Но ако той наистина е извънземно, няма да сме биологично съвместими.

— О, мили боже, права си. Може дори да не е бозайник. Може да е влечуго и да има две... сърца.

Лара се намръщи.

— Гледала си прекалено много научна фантастика. Само защото Джак може да се телепортира, не означава, че е някакъв вид гуцер.

Телефонът извънтя.

Лара подскочи. Ами ако Джак най-накрая ѝ връщаше обаяването?

— Гуцерът е — прошепна ЛаТоя.

— Не оглупявай. Той е толкова човек, колкото съм и аз. — Лара побърза към телефона, след това се поколеба. — Не, ти вдигни.

ЛаТоя вдигна ръце във въздуха.

— Няма да говоря с извънземни.

— Не е извънземен. — Телефонът звънна пак. — Искам някой друг да го чуе, за да съм сигурна, че не съм луда.

ЛаТоя въздъхна тежко.

— Окей. Ще го направя заради теб. — Телефонът пак звънна и тя грабна слушалката. — Ало? Свързахте се със земния дом на Баучър и Лафайет.

Лара изръмжа.

— Искате да говорите с Лара. — ЛаТоя говореше с писклив, сладък глас. — Мога ли да попитам кой се обажда? Разбира се, Джак, веднага ще я повикам. Един момент, моля. — Тя закри слушалката с ръка. — Говорещият гущер е. И мила, той не продава застраховки.

ГЛАВА 6

Понякога на Джак му се искаше да няма свръхчовешки слух.

— Той не е гуцер! — прошепна Лара.

— Тогава е друг вид извънземно — измънка другата жена. — И този Джак си играе с ума ти, за да те накара да го виждаш като човек.

Той поклати глава, докато двете жени продължиха да го обсъждат шепнешком. Очевидно Лара беше казала на съквартирантката си за него. Сега имаше две смъртни, които знаеха прекалено много. Можеше да изтрие паметта на съквартирантката, но Лара щеше да си остане неподвластна на опита му да си играе с ума ѝ. И след това просто щеше отново да разкаже всичко на приятелката си.

Джак грабна бутилка синтетична кръв от минихладилника и я сложи в микровълновата. Винаги когато беше в Ню Йорк, отсядаше в голямата къща на Роман в Горен Ийст Сайд. Руско-американските Бунтовници се бяха установили в Бруклин, което беше близо, но засега бяха кротки. Пък и охранителната система в къщата на Роман беше подобрена и мястото беше безопасно.

Джак обикновено се настаняваше в гостната на четвъртия етаж, за да има достъп до офиса на Роман на петия, в който имаше минихладилник. Микровълновата изписка, съобщавайки му, че закуската му е готова. Той сипа кръвта в чаша за вино и след това тръгна към бюрото, със слушалката още на ухото му.

— Здравсти, Джак — отговори Лара най-сетне. — Извинявай, че трябваше да чакаш. Аз... бях в банята.

Беше ужасна лъжкиня, но той го прие като добро качество.

— Надявам се да си облякла нещо, *bellissima*. Ако не си, въображението ми ще ме подлуди. — Сякаш вече не го правеше.

— Аз... облечена съм. Радвам се, че се обади. Оставих ти няколко съобщения този следобед.

— Тъкмо ги чух преди няколко минути. — Той седна на стола зад бюрото и пушна компютъра. — Работа нощем, затова... спя през деня.

— И аз, но днес не можах да заспя. Затова реших да стотвям вечеря, но след като не ми се обади, ние... ъх, изядохме я. Извинявай.

— Няма проблем. — Джак отпи от чашата си. Предполагаше, че поканата за вечеря беше част от плана на Лара да го разпита. За жалост, той не можеше да ѝ даде отговори. — Съжалявам, че я изпуснах.

— Няма проблем. Може да се отбиеш за десерт?

Merda. Не беше сигурен как да се справи с това.

Може би трябваше да я избягва няколко месеца. Тогава Иън щеше да се върне от медения си месец и Джак можеше да се върне в Европа. Лара никога нямаше да успее да го открие.

Намръщи се. Да я избягва, докато можеше, му се струваше като постъпка на страхливец. А и мисълта никога повече да не я види, си беше направо депресираща.

— Аз... ъ, трябва да отивам на работа скоро.

— Но аз наистина искам да те видя тази вечер. — Тонът ѝ беше пресилен. — Можем да се срещнем някъде, когато си в почивка.

Нямаше да се откаже. Обикновено Джак се възхищаваше на хора, които не се отказват от един проект, докато не го свършат. Но когато този проект беше той... започваше да се чувства толкова отчаян, колкото звучеше Лара.

Не искаше да ѝ казва къде е отседнал или къде работи в момента.

— Ще намина у вас за няколко минути. — Той въведе адреса ѝ в сайт, който съдържаше карта на града.

— Благодаря ти! Имаш ли нужда от упътвания? Или „ще намина“ означава, че магически ще се появиш пред мен?

Джак трепна. Как можеше да отрече способността си да се телепортира, след като тя вече го беше виждала? Той проучи картата до апартамента ѝ.

— Ще съм с кола. Би трябвало да съм при теб след тридесет до четиридесет минути.

— Знаеш къде живея?

— Да. — Щеше да помоли Финиъс и Конър да го покриват в Роматех за час.

Джак чу Лара да шепне на съквартирантката си.

— Съмнявам се да кара космическа совалка — казваше тя.

Девет кръга на ада. Лара щеше да е много ядосана, когато осъзнаеше, че той няма да отговори на въпросите ѝ.

— Та, ъм... предполагам караш италианска кола? — попита Лара.

— Не и в Америка. Ще взема автомобила на един приятел. — Роман винаги държеше един в гаража на сградата.

— Какъв автомобил?

— Защо питаш?

— О, без причина. Но ако е много голям, може да ти е трудно да го паркираш.

Джак не се сдържа.

— Bellissima, наистина е голям, но никога не съм имал трудности с паркирането. — Подсмихна се, когато тишината от другата страна на телефона се проточи.

— Д-добре — отвърна тя най-накрая. — Ще се видим скоро — и с тези думи затвори.

Джак приключи със закуската си, докато се чудеше защо Лара разпитваше за колата. Беше намислила нещо. Ако беше Бунтовник би заподозрял, че иска да сложи бомба в автомобила, но не мислеше, че тя иска да го убие.

Разбира се, това можеше да се промени, ако разбереше истината за него. Знаеше от първа ръка, че жените не реагираха добре на истината. Трябваше да е истински глупак да очаква различен резултат, ако повтори същата грешка.

— Хей, някой паркира надолу по улицата — докладва ЛаТоя по мобилния. — О, забравих. Това е засада. — Тя сниши глас, придавайки си сериозен тон. — Вероятен мъжки обект, кара червена Тойота.

— Тойота? Това не ми звучи много като Джак — отвърна Лара.

Бяха минали трийсет минути и тя чакаше нетърпеливо в апартамента на третия етаж, докато ЛаТоя наблюдаваше долу на улицата. Планът беше да хване Джак, когато пристигне, за да може да запише номера на колата. След това, докато Лара го разпитваше, ЛаТоя можеше да провери номера.

Лара гледаше от прозореца на хола как ЛаТоя се мотае бавно по улицата и се преструва, че гледа витрините. Навън беше тъмно, но уличните лампи излъчваха жълта светлина, която се отразяваше призрачно във влажния цимент.

— Обектът напусна колата — прошепна съквартирантката ѝ по телефона. — Тъмна коса. Средна височина. Нормална външност.

— Джак има черна коса — каза Лара. — Но бих казала, че е по-висок от средното. И изглежда доста по-добре от...

— Нормално извънземно? — измънка ЛаТоя. — Обектът влезе в магазина за деликатеси. Не мисля, че е нашият човек. И пак започна да пръска, по дяволите.

— Искаш ли да влезеш?

— Отхвърлям. На мисия съм. Потенциално нашествие на извънземни. — ЛаТоя придърпа качулката на суитчъра си над главата. — Хей, чудя се какво ядат извънземните. Надявам се, че Джак не е тук, за да ни събере за ястие.

— Джак не е извънземен. — Но пък и не беше сигурна какво е.

Огледа апартамента, за да се увери, че е представителен. Чиниите бяха изплакнати и пъхнати в миялната. Кухнята се сливаше с хола, който беше толкова малък, че беше лесно да го поддържат чист. Спалнята ѝ беше малко разхвърляна, но нямаше намерение да кани Джак там, дори ЛаТоя да настояваше, че трябва да го съблече, за да провери за многобройни пъпове или скрити люспи и хриле.

Пулсът на Лара се ускоряваше при мисълта, че отново ще го види. Как щеше да ѝ обясни всичко? Тя как щеше да реагира? Ами ако наистина си признаеше, че е извънземно? Тя се изкиска. Глупостите на ЛаТоя ѝ влияеха. Трябваше да има логично обяснение за способностите на Джак. Моля, нека е логично.

Искаше той да е човек. И да е свободен. И да е заинтригуван от нея. О, по дяволите, искаше той да боготвори земята, по която тя стъпваше.

— Мамка му, ти да видиш — изръмжа ЛаТоя.

— Какво? — Лара се протегна да погледне през прозореца. — Забеляза ли го?

— Не. Гледам през прозореца на пекарната на госпожа Ин. Тя се кълне, че всичко е приготвено за деня, но тази бухтичка е шоколадова глазура има същата черна точка като онази от вчера. Казвам ти, същата е.

— ЛаТоя, копнееш за тези бухтички цяла седмица. Просто си купи проклетото нещо и го изяж.

— Шегуваш ли се? Знаеш ли колко калории има в това?

В мокрия тротоар се отразиха фарове от току-що завилата по улицата кола.

Лара още не можеше да види колата от позицията си на наблюдение.

— Виждаш ли я?

— Потвърждавам. Черен седан е четири врати. Чистачките са включени. Кара бавно, сякаш търси място за паркиране.

Лара се напрегна, когато успя да види колата.

— Мисля, че е Лексус. Може да е Джак.

— Стъклата бяха затъмнени — продължи ЛаТоя. — Не можах да видя шофьора. Чакай. Паркира на ъгъла до будката за списания. Отивам натам.

Лара гледаше, докато приятелката ѝ минаваше покрай магазините.

О, боже — прошепна ЛаТоя.

— Какво? Добре ли си? — попита Лара.

Другата жена изведнъж беше спряла.

— О, боже — повтори тя и се обърна към витрината на магазин, която, за жалост, беше празна. — Той е от другата страна на улицата на ъгъла. И наистина е секси.

— Трябва да е Джак — сърцето на Лара отново забърза пулса си.

Мили боже, това беше нелепо. Държеше се като гимназистка, която си пада по най-якото момче в училище. Трябваше да се стегне. Доста красиви момчета бяха искали да излизат с нея, след като беше спечелила конкурса Мис Тийн Луизиана. Не ѝ беше отнело много време да се досети, че те просто бяха искали да повдигнат собственото си его и репутация. Всички кралици на красотата ги задоволяваха. Тогава беше предмет, не човек, а след катастрофата всички те бързо бяха изчезнали.

— Доклад на ситуацията — суперсекси обект върви към апартамента ни — прошепна ЛаТоя. — Прекалено секси, за да е студенокръвен гущер. Повтарям, обектът не е гущер.

Лара се притисна към прозореца, опитвайки се да го види.

— О, не! — изсъска ЛаТоя. — Току-що погледна към мен.

Лара възкликна, когато висок, тъмнокос мъж притича до другата страна на улицата, отивайки към ЛаТоя. Джак.

— Казах ти, Боб — извика ЛаТоя в телефона. — Всичко между нас приключи. Събери си багажа и се изнеси!

Лара спря да диша, очаквайки да разбере дали приятелката ѝ беше заблудила Джак.

— Мис... — Гласът му се чуваше през телефона. — Вие сте съквартирантката на Лара Баучър, нали?

— Аз... кой? — измънка ЛаТоя. — Не знам за кого говориш.

— Разпознах гласа ви — каза Джак.

Беше успял да чуе гласа на ЛаТоя от другата страна на улицата? Лара се зачуди дали супер слух не е една от невероятните способности на Джак.

— Сигурна съм, че не съм те виждала преди — настоя ЛаТоя. — И съм заета да говоря с бившия си, ако нямаш нищо против.

— Кажи на Лара, че след малко съм там.

— Хм. — ЛаТоя се отдалечи. — Не, Боб, няма да вземеш Корвета. Мой е!

Лара забеляза Джак отново да пресича улицата, преди да изчезне в сградата ѝ.

— Чу ли това? — прошепна ЛаТоя. — Знае коя съм!

— Не знам как те чу да шептиш — каза Лара. — Сигурно има невероятен слух.

— Слух на Суперсоник. На бас, че е Бидроид. Трябва да го съблечеш, за да видиш кои части са истински. Може да е стоманен мъж — изкиска се ЛаТоя.

— Много смешно. — Въпреки че, Бидроид определено щеше да е доста издръжлив. Някой почука на вратата и Лара подскочи. — Той е тук! Как се качи три етажа по стълбите толкова бързо?

— Той е шибан Супермен, така. Внимавай момиче, може да ти покаже и други супер неща. Окей, до колата му съм, ще взема номерата. Обади се, ако ти трябва. — ЛаТоя затвори.

Лара последва примера ѝ остави телефона си на масичката за кафе, докато отиваше към вратата. Други супер неща? Трябваше да признае, имаше нещо много секси у Джак. Може би бяха суперсилите му. Или супер добрата му външност. Или мистерията около него.

Или всичко взето заедно.

Тя отвори вратата и сърцето ѝ полетя в гърдите. О, да, всичко заедно беше добро. Обичаше да разопакова хубави опаковки.

— Buonasera, Бъч. — Усмивката му разкри бели зъби и приятелски смях.

Заглади кичур влажна коса назад от челото си.

Харесваше ѝ как усмивката му караше златнокафявите му очи да блестят. И начинът, по който лекият дъжд беше залепил тениската му за широките му гърди и здрав корем. Беше облечен по-ежедневно от друг път. Носеше избелели дънки, които обгръщаха таза и бедрата му. Черните му ботуши изглеждаха износени, но удобни. Беше мъж, който очевидно се чувстваше удобно в кожата си. Искрен и истински. Красив, без да претендира или да е суетен заради това. Единственото, което оставаше, беше да е честен с нея.

Усмивката му се разшири.

— Мога ли да вляза?

— О, да. Разбира се. — Лара отстъпи. Колко дълго беше стояла там, докато го зяпа? Посочи към хола. — Моля, седни. Искаш ли нещо за пиене? Направих кален мисисипски пай за десерт. Искаш ли парче?

Той се обърна към нея, объркан.

— Ти ядеш... кал?

— Шоколадов е. Хубав и мек. — Лара се ухили. — Не си ли пробвал? Ще ти хареса.

— Аз... не, благодаря.

Усмивката ѝ изчезна. Значи не можеше да го впечатли с готвенето си.

— Тогава нещо за пиене? Имаме хубаво шардоне. — Ако не можеше да го нагости със сладко за разпита, може би виното щеше да отключи устните му.

— Не, благодаря — той докосна стомаха си, мръщейки се. — Малко ми е лошо.

— О, извинявай. Трябва да пиеш много течности.

Устните му се извиха в иронична усмивка.

— Пия. Но, моля, ти пий, ако искаш.

— Добре. — Още една чаша вино можеше да ѝ даде кураж. Лара отиде към кухнята. — Исках да ти благодаря за помощта вчера.

— Пак заповядай. — Джак стърчеше в хола, оглеждайки се. — Как е партньорът ти?

— Харви ще се оправи, но ще е извън строя за няколко месеца.

Лара остави чашата с вино на масичката за кафе, след това седна на канапето за двама. Сърцето ѝ подскочи, когато той седна до нея.

Погледът му обходи тялото ѝ, спирайки се тук-там оценяващо.

— А ти как си, Лара?

— Аз... аз съм добре. — Беше ѝ трудно да говори, когато той беше толкова близо до нея. Трудно ѝ бе да мисли, когато произнасяше името ѝ, сякаш беше признание в любов. — Капитанът ми даде кратка отпуска. И предполагам, ще получа някаква похвала. Наистина е неудобно, че всички ме вземат за герой.

Джак протегна ръка през облегалката на канапето.

— Cara mia^[1], ти си герой.

Cara mia? Лара беше израснала, чувайки та cher в Луизиана, но италианската версия звучеше толкова по-екзотично. Въпреки това нямаше да допусне да ѝ влезе под кожата. Джак сигурно използваше тези думи постоянно, без наистина да ги мисли.

— Не съм герой. Ти си този, който спаси положението. След това програмира семейство Трент да ме изкара като някакво робо-ченге.

— Беше най-добрият начин да обясним какво е станало. Важното е, че си в безопасност и не си ранена.

— Да, така е. Благодаря ти. Не исках да звуча неблагодарно. Аз... просто ми е неудобно да ме награждават за нещо, което ти си направил. — Усещаше ясно ръката му, която беше на сантиметри от врата ѝ. Усети леко подръпване. Косата ѝ ли докосваше?

Той се усмихна.

— Ти си честен човек. Това ми харесва.

— Ами ти? Можеш ли да си честен с мен?

Усмивката му изчезна.

— Искам да бъда, но... съм малко затруднен всъщност.

Сърцето ѝ потъна.

— Не разбирам. Защо не можеш да ми кажеш истината?

— Наистина съжалявам. Шефът ми нареди да не говоря за някои чувствителни теми.

— Шефът ти? В МакКей Секюрити енд Инвестигейшън?

— Да.

— Проучих компанията в интернет. Не се казва много, освен че е създадена през 1927 г. и има седалища в Лондон и Единбург.

Джак кимна.

— Така е.

След като отговаряше, явно въпросите ѝ не засягаха чувствителните теми. Реши да продължи да разпитва.

— Какво точно прави компанията на МакКей?

— Предоставяме охранителни услуги за клиенти по цял свят и специализираме в разследване.

— Това правиш ти? Разследваш?

— Да, обикновено.

— Разследваш ли нещо тук, в Ню Йорк?

— Не.

— Осигуряваш охрана?

— Да.

Лара отпи от виното. Това беше като да вадиш зъб. Само ако можеше да го накара да се отпусне малко.

— Сигурен ли си, че не искаш вино? Или нещо по-силно?

Усмихна се криво и очите му проблеснаха развеселено.

По дяволите. Знаеше какво цели. Трябваше ѝ друга стратегия, но нямаше смелост да го попита дали не е извънземно, или човекът Соник. Изглеждаше прекалено глупаво.

Но можеше да последва съвета на ЛаТоя и да проучи тялото му.

— Горкия ти. Блузата ти е мокра. Защо не я свалиш, а аз ще я сложа в сушилнята?

Той погледна към мократа си тениска.

— Не е толкова зле.

— Ужасно мокра е. Можеш да се разболееш.

Устните му помръднаха.

— Съмнявам се.

— Настоявам. — Лара се наведе напред, за да хване тениската му и да я извади от дънките му.

Какво очакваше да намери? Хриле по ребрата му?

— Да ме насилиш ли се опитваш, bellissima?

Бузите ѝ пламнаха.

— Разбира се, че не. Просто не искам да настинеш, задето носиш мокра тениска.

— Колко си грижовна. — Очите му танцуваха. — Мисля, че и панталоните ми са мокри.

Цялото ѝ лице започна да гори.

— На мен ми изглеждат добре.

— Кажи ми, ако размислиш. — Той стана и завърши опита ѝ да извади черната тениска от дънките му, които бяха смъкнати изкусително ниско на тесния му ханш. Пътека от тъмни косми изпълзяваше от дънките, завладяващи заради силния контраст с бялата му кожа.

Лара си пое дълбоко въздух, забранявайки си всякакви представи накъде води пътеката от косъмчета. Стоманен мъж? Не, нямаше да мисли за това. Но бледата му кожа я изненада. Колко дълго беше работил нощни смени?

Той вдигна тениската още, разкривайки въртележка от тъмни косми около пъпа му. Един пъп. Кожата му изглеждаше много привлекателна за докосване. Нищо извънземно.

Устата ѝ пресъхна, когато вдигна тениската си още по-високо. Със сигурност извънземно не можеше да фалшифицира такива мускули и окосмение по гърдите, които бяха толкова силни. Кой учен щеше да сложи косми по гърдите на Бидроид? Винаги можеше да ги докосне, за да се увери, че са истински. Да дръпне няколко от тези тъмни къдрици, за да види дали не са залепени. Само заради разследването, разбира се. Сви ръце в юмруци, за да устои на изкушението.

Джак се движеше бавно. Дявол да го вземе. Нарочно ли изтъкваше колко е секси? Той вдигна ръце, за да издърпа тениската през главата си, и мускулите по гърдите и раменете му се стегнаха. Лара прехапа устна, за да се спре и да не изстене. Или пък да не ѝ потекат лигите.

Той пусна тениската на масичката за кафе.

— Твой ред е.

— Хмм? — Тя измъчено вдигна поглед към лицето му. Златните пръски в очите му блестяха. — Аз... не съм мокра.

Ноздрите му помръднаха и гърдите му се разшириха, когато си пое въздух. Гласът му беше мек и дълбок.

— Сигурна ли си, *saga mia*?

Лара притисна бедрата си. О, боже, ами ако имаше и супер обоняние?

Джак седна до нея на канапето.

— Трябва да те предупредя, любов. Дори да ме заведеш в леглото си, няма да мога да ти кажа това, което искаш да чуеш.

Тя погледна тъпо в кафявите му очи за момент, след което думите му придобиха значение и тя ахна.

— Не съм възнамерявала, да спя с теб, за да получа информация. Как смееш! — Тя грабна мократа му тениска от масичката и отиде в кухнята.

Той се изправи и пъкна ръце в джобовете на дънките си.

— Не съм интерпретирал ситуацията правилно. — Наведе глава и се загледа в черните си кожени ботуши. — Нараних честта ти. Извинявам се.

Той изглеждаше наистина смутен. Защитата на Лара се пропука и сърцето ѝ се сви. Подозираше, че под ласкавата и секси външност се криеше мил и чувствителен мъж.

Тя хвърли тениската му в малката сушилня върху пералнята.

— Исках само да говорим. Да разбера как се движиш толкова бързо. И как можеш да се появяваш и да изчезваш. И как контролираш умовете на хората.

Той я последва в кухнята.

— Наистина съжалявам, но не мога да ти обясня.

Значи беше стигнала задънена улица. Тя натисна бутона на сушилнята и звукът на въртящата се машина запълни натежалата тишина. Не можеше да остане без отговори.

— Съквартирантката ми мисли, че си извънземен.

Той я погледна развеселено.

— Изглеждам ли ти на извънземен?

— Може да криеш друго тяло в това? Или да манипулираш хората да те виждат като човек, предвид че можеш да контролираш умовете им.

Той се облегна на плота и скръсти ръце върху широките си гърди.

— Виждаш ме такъв, какъвто съм. Не мога да влияя на мислите ти.

— Така твърдиш, но откъде мога да съм сигурна.

Челото му се набръчка.

— Не лъжа. Повярвай, ако можех да изтрия паметта ти, вече да съм го направил. И нямаше да водим този неудобен разговор.

Неудобен беше перфектно описание.

— Мога... мога ли да те докосна? Имам предвид, да проверя дали си нормален при допир.

Той отпусна ръце от двете си страни.

— Заповядай.

Тя си пое дълбоко въздух, след което пристъпи към него и постави ръка върху гърдите му, където беше сърцето. Окосмението му беше като мека, копринена възглавничка. Отделни кичури се увиха около пръстите ѝ, сякаш приветстваха докосването ѝ.

— Усещам сърцето ти. Бие много бързо.

— Докосваш ме.

Тя му въздействаше? Това ѝ хареса. Усмихна му се игриво.

— Значи... не криеш второ сърце някъде?

Тъгълчетата на устните му се повдигнаха.

— Криеница? Къде бих крил?

Гърлото ѝ се сви. Да не би да намекуваше, че е извънземен?

— Не знам. Къде? — тя прокара ръка по ребрата му и я притисна към стегнатия му корем. — Не усещам нищо да пулсира.

— Малко по-надолу.

— Тук? — попита, когато ръката ѝ беше над колана му.

— Още малко по-надолу.

Лара забеляза подутината зад ципа му и отдръпна ръката си.

— Неандерталец такъв.

Той се засмя.

— Не можеш да ме виниш, че опитах.

— Ами, ако това е идеята ти за сърце, ще трябва да съм сърцеразбивачка. — Тя вдигна ръце и направи движение, сякаш чупи пръчка на две.

Той се намръщи, макар в очите му да остана веселие.

— Моля те. Сърцето ми е много чувствително.

Тя вдигна невинно вежди.

— Сърцето ти е меко? Колко сладко.

— Не съм бил мек, откакто те срещнах — изръмжа той.

Тя пренебрегна горещината по лицето си.

— Изплезе се.

— Да се изплезя?

— Да. За да се уверя, че езикът ти не е като на змия.

Той я погледна предизвикателно.

— Ще ти покажа моя, ако ти покажеш своя.

— Не моята човечност е под въпрос. Как контролираш умовете на хората? Медиум ли си?

— Предполагам, че може да се каже и така.

Най-накрая стигаше някъде.

— Как се движиш супербързо?

— Дарба е. — Джак повдигна вежда. — Мога да се движа и супербавно. Искаш ли да ти покажа?

Тя прехапа устна, за да не каже да. Мили боже, този мъж беше прекалено изкусителен. Или й правеше нещо?

— Сигурен ли си, че никога не си повлиявал на мислите ми?

— Не съм. Опитах, но не мога да те контролирам.

— Животът е тежък, а?

Той се ухили.

— Започва да ми харесва. Никога не знам какво ще направиш или кажеш. Вълнуващо е. И ми харесва да знам, че реакцията ти към мен е искрена. — Той наклони глава, изучавайки я. — Мисля, че те привличам.

Тя изсумтя.

— Какво его. — Насочи поглед надолу. — Сигурно мислиш със сърцето си.

— О, да, мисля доста усилено. — Той се изкиска, а тя завъртя очи. — Дори да не мога да отговоря на всичките ти въпроси, наистина съм поласкан от интереса ти към мен.

— Професионален интерес.

— Разбира се. Ако трябва да съм честен, и аз те намирам за много интересна.

Тя примигна. Не, сигурно не го мислеше.

— Няма нищо необичайно в мен.

— Не съм съгласен. Можеш да живееш разглежено в Луизиана. Със сигурност си достатъчно красива, за да спечелиш още конкурси.

Тя трепна.

— Проучвал си ме?

— Това ми е работата — очите му заблестяха. — Изумен съм от смелостта и решителността ти. Отказала си се от лесен живот, за да станеш полицай.

— Исках животът ми да значи нещо.

— Cara mia, ти винаги ще значиш нещо.

Пукнатината в съпротивата ѝ се разшири. Тя погледна към лицето му. Гледаше я настоятелно, сякаш можеше да я докосне с поглед. Отклони очи, внезапно обзета от странно желание. Как можеше да ѝ се иска да я докосне, когато знаеше толкова малко за него?

— Как го правиш? — прошепна Джак.

— Кое? — Тотално да се обърква?

— През годините съм познавал невинни жени и такива, които не са, но никога не съм срещал жена, която е и двете. Преди теб... — Той пристъпи към нея. — Едновременно невинна и провокативна.

Тя отвори уста, за да изрази несъгласие, но го погледна в очите и забрави как се говори. Имаше такова желание в погледа му, толкова глад, че накара коленете ѝ да омекнат.

Той пристъпи още по-близо.

— Чудя се коя страна ще надделее? Невинното момиче или изкусителката?

— Аз... — Лара се притисна към вибриращата сушилня, която накара кожата ѝ да настръхне и да моли да бъде докосната.

Той прокара пръсти по бузата ѝ и тя потръпна. Очите му се замъглиха, когато се фокусира върху устните ѝ.

Той ще ме целуне. Трябваше ли да му позволи? О, боже, беше прав. Два гласа воюваха в ума ѝ. Моралната и примерната я предупреждаваха да не се обърква с такъв мистериозен мъж, но първобитната жена в нея я караше да се гмурне в непознатото и да се обгради с мистериозния му чар, мъжествеността му. Давай!

Показалецът му премина по долната ѝ устна и силно желание заля сетивата ѝ. Превзе я, карайки я да копнее за докосването му, целувката му. Давай! Тя засмука пръста му.

Той изръмжа.

— Лара — Джак дръпна пръста си и обви лицето ѝ в длани. — Cara mia.

— Да.

Господ да ѝ е на помощ, искаше да бъде мила с него.

Той се наведе и притисна устните си в нейните.

[1] Скъпа моя (ит. ез.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 7

Преди измислянето на синтетичната кръв, Джак се беше хранил от жени, за да оцелее. Не беше нещо, с което се гордееше, но винаги се беше старал и на жените да им е приятно. Бе прониквал в мислите им, за да разбере точно какво искат. Ако копнееха за секс, осигуряваше им пълно удоволствие. Ако имаха нужда от успокоение и разбиране, даваше им го. След това тихо щеше да пие от кръвта им и да изтрие спомените им.

Лара беше различна. Не можеше да разбере какво иска и ако направеше грешка, не можеше да я изтрие и да започне отначало.

Беше плашещо. Вълнуващо. Сякаш отново бе смъртен. Всичките му сетива бяха съсредоточени върху сега. Трябваше да го направи правилно, точно сега. Това го караше да се чувства толкова жив, колкото не се бе случвало от много години. И по-уязвим.

Старите му страхове и чувството за несигурност изпълзяха. Можеше ли да я задоволи, щом не знаеше какво точно иска? Беше двестагодишен и със сигурност притежаваше добра техника. Но Лара беше различна. Заслужаваше повече от обиграна рутина. Това беше спомен, който нямаше да може да изтрие, затова трябваше да е специален.

Той засмука долната ѝ устна и прокара език по нея. Това изтръгна дълбок стон от гърлото ѝ, което накара сърцето на Джак да подскочи от радост. Той я задоволяваше. Плъзна езика си по горещите ѝ устни.

Тя ги разтвори.

Беше погубен. Как можеше да не си падне по нея? Тя му се отдаваше, без да има нужда да ползва вампирски трикове. Той притисна устата си в нейната и тя отвърна на целувката му. Уви ръцете си около врата му и го придърпа по-близо. *Santo cielo*. Лара желаше Джак, мъжът. Не Джакомо Казанова. Не Джак вампира. Искаше него.

С ръмжене, той уви ръцете си около нея. Скимтенето, с което му отвърна, прозвуча прекрасно. Сякаш се предаваше. И това подпали

страстта в него: желание, което беше отблъсквал дълго; нуждата да притежава жена и да заяви, че е негова. Той завъртя езика си в устата ѝ, а тя отвърна със същото. Лара имаше вкус на вино и шоколад, едновременно кисела и сладка. Беше и дявол и ангел, караше го да я желае и да ѝ се нахвърли, но в същото време и да я боготвори.

Той плъзна ръцете си надолу по гърба ѝ, пръстите му я обхванаха и я притиснаха към него. Тя се разтопи в ръцете му и сграбчи силно раменете му. Едновременно даваше и искаше. Мамка им на годините финес и доброжелателно прелъстяване. Искаше го грубо и честно. Копнееше да я накара да крещи.

Джак сграбчи дупето ѝ и я притисна към ерекцията си. Тя ахна, прекъсвайки целувката им. Той спусна устните си по врата ѝ. Можеше да усети мириса на кръвта ѝ, А група, пулсираща бясно в сънната ѝ артерия. Забързаният ѝ пулс ехтеше в ушите му. Пръстите ѝ се впиха в кожата му.

— Лара — прошепна той в ухото ѝ. — Искам те.

Тя потрепери в ръцете му.

Джак потърка носа си във врата ѝ. Боже, колко му се искаше да я оближе. Желаяше да я докара до ръба. Обикновено можеше да използва умствения контрол в комбинация с вампирската слюнка, за да докара жена до оргазъм само докато облизва шията ѝ. Беше стар номер, благодарение на който проникването на зъбите му беше възбуждащо, а не болезнено. Но на него не му трябваше да се храни, а и не можеше да достигне до мислите на Лара. Не беше сигурен, че тя изобщо би почувствала нещо.

Джак долепи устни до пулсиращата ѝ артерия. Венците му изтръпнаха в опит да пропуснат вампирските му зъби. Дори на пълен стомах, Лара беше голямо изкушение. Той прокара езика си нагоре по врата ѝ и тя потръпна.

— Джак — сплете ръце в косата му.

Тя го чувстваше. По старомодния начин. Реакциите ѝ бяха истински, точно като нея. Панталоните му притиснаха ерекцията му. Merda. Щеше да се пръсне. Той опря чело в нейното и си пое няколко дълбоки глътки въздух. Гърдите ѝ се опираха в него, докато тя също се бореше за въздух.

— Уоу — прошепна тя.

— Santo cielo — издиша той.

— Какво означава това? Свещено... небе?

— Рай.

— О, да. Определено. — Ръцете ѝ се спуснаха по гърба му. — Добри новини. Установих, че езикът ти не е раздвоен.

— Това е успокоително. — Той отстъпи съвсем малко, колкото да не дразни слабините си.

Тя възкликна и дръпна ръцете си от него.

Merda. Осъзна прекалено късно, че очите му бяха розовочервени. Беше успял да го скрие преди целувката, но сега...

— Очите ти са червени! — Тя побърза да се отдръпне от него.

— Bellissima, не се притеснявай. Това не е нищо.

— Глупости! Светещи в червено очи значат нещо. Не знам какво, но по-добре ми кажи!

Как можеше да обясни това?

— Просто е показател, че съм... възбуден.

Тя замръзна.

— Възбуден? Като андроид? Да не си като Дейта^[1]?

Джак се поколеба. Не беше сигурен какво има предвид. За жалост, Лара възприе мълчанието му като съгласие.

— Не мога да повярвам, въпреки че обяснява много неща. — Тя го погледна любопитно. — Не мислех, че андроидите мога да се целуват така. Ще извадиш истинските мъже от занаята.

— Лара...

— Имаш ли копче за включване и изключване? — Тя се протегна и претърси с пръсти косата на врата му. — Мисля, че Дейта имаше бутон някъде тук.

— Лара, не съм андроид. Имам сърце, помниш ли?

— Може да е изкуствено сърце. Или може да си като Биодроид, само с няколко механични части. Би обяснило супер бързината и слуха ти. — Тя плъзна ръка по раменете и надолу по гърдите му. — Къде е копчето?

Тя не го слушаше. Милото момиче, искаше задължително да обясни ситуацията.

Спря ръката си на пъпа му.

— Това ли е?

Джак не успя да се сдържи.

— Малко по-надолу.

Тя погледна и забеляза, че подутината в панталоните му е по-голяма отпреди.

— О, хайде стига. — Удари го по ръката. — Това не е копче. Въпреки че може да е малък бутон за превключване.

— По-скоро е като лост. И ако го хванеш, със сигурност ще приключи.

Тя изсумтя.

— Трябва да си нормален мъж. Опитваш се да си изпросиш ръчна цяла вечер.

Той се ухили.

— *Bellissima*, когато става въпрос за получаване на удоволствие, винаги съм казвал: „първо дамите“.

Бузите ѝ почервеняха.

— Трябваше да се досетя, че не може да си андроид. Никой не би създал машина, която да е толкова дразнеща, колкото си ти.

— Не би искала да съм машина, нали?

— Не, но все още не знам какво или кой си. — Тя се обърна и отвори вратата на сушилнята. — Може да се облечеш, ако искаш. Очевидно няма да ми кажеш.

— Лара... — Той докосна рамото ѝ. — Съжалявам.

С въздишка тя му подаде черната тениска.

— Не разбирам защо не можеш да ми кажеш.

Джак взе топлатата дреха.

— Въпрос на сигурност е. Има... други, които ще са в опасност, ако ти споделя.

— Други като теб?

Той дръпна тениската през главата си.

— Не би трябвало да ти казвам.

— Трябва да има начин. — Тя затвори врата на сушилнята. — Ами ако аз говоря? Ако греша, ще ми кажеш, ако ли не, ще мълчиш.

Това можеше да е безопасно за някои въпроси. Съмняваше се, че тя някога би отгатнала, че е вампир.

— Извънземен ли си?

— Не. — Той подпъхна тениската в дънките си.

— Имаш ли някакви метални части като Биодроид?

— Не.

Тя постави ръка на гърдите му.

— Ти си жив човек?

— В момента. — Сега сърцето му биеше, но щеше да спре при изгрев.

Устните ѝ се извиха.

— Мъж си само в момента?

— Ако се съмняваш в мъжествеността ми, просто плъзни ръка малко по-надолу.

Тя се засмя.

— Никога не се отказваш.

Той докосна бузата ѝ.

— Опасявам се, че се налага за тази вечер. Трябва да ида на работа.

— Къде работиш?

— Където ме назначат.

Тя грабна тениската му и сви юмруци около памучната материя.

— Подлудяваш ме!

— Сага ми. — Той прокара ръка по задната част на врата ѝ. — Чувството е взаимно.

— Защо не можеш да ми се довериш? — прошепна тя. — Дойде да ме спасиш. Най-вероятно спаси живота ми. Споделихме много приятна целувка...

— Приятна?

— Много приятна. — Лара го погледна раздражено. — Добре, беше суперсуперхиперсекси. Важното е, че не бих направила нещо, което би те наранило. Можеш да ми се довериш.

Сърцето му се сви. Знаеше, че в момента мисли това, което казва, но ако разбере истината, щеше да го смята за чудовище.

— Лара. — Облегна чело в нейното. — Искане ми се да мога да бъда мъжът, който ти искаш. Мъжът, който заслужаваш.

Тя докосна лицето му.

— Какво те спира?

Той затвори очи.

— Животът... и смъртта.

Тя беше едното, а той — другото.

— Не разбирам.

— Знаем. — Целуна я по челото.

Беше най-добре повече никога да не я вижда. Но само мисълта, че повече няма да я държи в ръцете си, да не чува смеха ѝ, да не поглежда в сините небеса в очите ѝ... разкъсваше сърцето му на две.

Но какъв избор имаше? Лара можеше или да остане в неизвестност и да го помни с хубаво, или можеше да научи повече от нужното и да си спомня за него с отвращение. Първата опция беше по-добрата.

— Лека нощ, Лара.

Сбогом, сага mia. Той излезе от апартамента ѝ, искайки да е мъртъв. За жалост, това желание се сбъдваше при всеки изгрев.

Нямаше никакви новини от Джак вече пет дни.

Лара се опитваше да не мисли за него, но как можеше да забрави най-завладяващия мъж, който някога беше срещала? Или най-горещата целувка, която някога беше имала?

Пет дълги дни. Сигурно я отбягваше. Очевидно не искаше да ѝ каже за себе си, но не можеше ли да бъдат просто приятели? Дълбоко в себе си усещаше, че може да му вярва. Беше дошъл да я спаси. Бе я спасил от опасност. Съжаляваше, че не може да ѝ обясни. Той трябваше да е добър човек. И беше уникално добър в целувките.

ЛаТоя продължаваше да я кара да му се обади, но Лара устояваше. Приятелката ѝ беше проверила номера на колата и знаеха адреса му, но Лара отказваше да иде да го види. Беше наранена и разочарована, че не можеше да ѝ се довери, затова и тя го отбягваше.

Все още не можеше да се върне на работа, затова прекарваше дните си в готвене, чистене и гледане на DVD-та, главно романтични комедии. Никой от героите не беше секси колкото Джак. Избягваше и колекцията си от фантастика. Щеше да е прекалено дразнещо да гледа как героите се телепортират.

Когато телефонът ѝ звъна в събота следобед, сърцето ѝ подскочи. Да не би Джак да се обаждаше най-накрая? Тя забърза към телефона, след което мислено се зашлеви. Не се дръж толкова отчаяно!

Бавно вдигна слушалката към ухото си и си придаде отегчен глас.

— Ало?

— Здравсти, момиче.

Раменете ѝ увиснаха, когато чу гласа на ЛаТоя.

— Хей.

— Скоро свършвам работа — каза приятелката ѝ. — Чакай ме до Морнингсайд парк след тридесет минути.

— Защо?

— Не мога да ти обясня сега. Ще се видим там. — ЛаТоя сниши глас. — Не забравяй значката си.

— Какво? — Но преди да успее да попита, съквартирантката ѝ беше затворила. Какво планираше ЛаТоя? Обикновено веднага се прибираше след смяна.

Тридесет минути по-късно Лара чакаше на входа на парка. Забеляза ЛаТоя да се приближава, облечена в полицейската си униформа.

— Какво става? — Лара праметна чантата си през рамо.

— Искам да ти покажа нещо. — ЛаТоя я поведе към входа на Колумбийския университет. — Не желяех да ти казвам, докато още работех. Случаят е прехвърлен на няколко детектива там, затова се предполага, че вече не съм замесена с него.

— Кой случай?

— Изчезнала колежанка. Ванеса Карлтън. Аз и партньорът ми отговорихме на обаждането на 911, след което прехвърлихме случая на детективите.

— Тогава защо сме тук — попита Лара.

ЛаТоя нагласи очилата си, за да не ѝ пречи късното следобедно слънце.

— Бях там, когато детективите разпитаха момичетата в общежитието и беше много странно. Все се сецах за описанието ти на Харви и парамедиците, когато Джак е контролирал умовете им.

Лара се сви.

— Мислиш, че Джак има нещо общо с изчезването на момичето?

— Не знам какво да си мисля. И не можех да кажа на детективите за Харви, след като самият той не си го спомня. Ще изглеждаме луди.

— Така е.

— Затова си помислих, че е по-добре да се срещнеш с момичетата — продължи ЛаТоя. — Вече си виждала контролирани умове, затова може и да успееш да кажеш какво им се е случило.

Сърцето на Лара се сви.

— Добре — винаги беше знаела, че Джак е различен.

Необикновен. Но не беше смятала, че е престъпник. Не можеше да е замесен с това. Моля.

Тя последва ЛаТоя в общежитието. На стената до входа имаше табло за обяви. Цветни листове обявяваха семинари и партита.

В коридора имаше малки тълпи от момичета, които си шепнеха. Когато забелязаха ЛаТоя в униформата ѝ, млъкнаха и тиха вълна от страх се простря наоколо.

— Полицай — обади се едно от момичетата. — Има ли някакви новини за Ванеса?

— Още не, съжалявам — отвърна ЛаТоя.

Момичетата кимнаха и се разпръснаха по стаите си.

— Това е стаята на Ванеса. — ЛаТоя почука на вратата на стая 116, след което повиши глас. — Полиция.

Вратата се откря и отвътре погледна млада жена. Млада, най-вероятно на осемнадесет, предположи Лара. Кръгло, пухкаво лице и невинни очи.

— Намерихте ли я? — очите ѝ се разшириха, изпълнени с надежда.

— Още работим по случая — каза ЛаТоя. — Мегън, доведох още един... детектив, за да ти зададе някои въпроси. — ЛаТоя посочи към Лара. — Можем ли да влезем?

— Разбира се. — Мегън отвори вратата. — Но вече казах всичко, което знам на другите детективи. — Момичето седна на едно от двете еднакви легла, кръстосвайки крака. Взе купа с М&М в скута си. — Искате ли?

— Не, благодаря — Лара седна на стола до бюрото и огледа двете легла.

ЛаТоя седна на другото легло и извади от джоба на ризата си тефтерче и химикалка.

Лара започна с въпроси за часовете на Ванеса, приятелките ѝ, гаджетата, враговете, любимите ѝ места за прекарване на времето. ЛаТоя бързо отбелязваше, докато Мегън отговаряше на въпросите измежду дъвченето на бонбоните.

— Имаш ли скорошна снимка на Ванеса? — попита Лара.

— Ами, другите детективи взеха най-хубавата — Мегън грабна албум от бюрото и го разлисти. — Тази също не е лоша — подаде една снимка.

Лара я огледа.

— Кестенява коса, сини очи, слабо телосложение.

— Да. Ванеса е много красива — Мегън погледна виновно към купата е М&М. — Не е дебела като мен.

— Някакви проблеми е момчета? — попита Лара.

Мегън поклати глава и кафявите ѝ къдрици подскочиха около лицето ѝ.

— Хората винаги предполагат, че Ванеса е имала много гаджета, но всъщност не е така. Тя... доста подбира. Иска да се пази за правилния.

— Разбирам. — Изчезналото момиче не звучеше като някой, който би избягал заради афера. Лара се обърна към ЛаТоя. — Някой свързал ли се е със семейството ѝ?

— Да — отвърна ѝ тя. — Нямаат представа къде е. Казват, че никога преди не е изчезвала така.

— И бившият ѝ е проверен? — попита Лара.

— Да. Има алиби. И е щастливо сгоден за друга. Задънена улица. Лара отново се фокусира върху Мегън.

— Нямах идея къде може да е, така ли?

— Не. — Мегън лапна още бонбони. Напълни ръката си е още М&М.

— Снощи ходили ли сте някъде с Ванеса? — попита Лара.

Ръката на момичето замръзна и бонбоните паднаха шумно обратно в купата. Лицето ѝ стана безизразно.

— Бяхме си в стаята, учехме.

Ледена тръпка се спусна по ръцете на Лара. Лицето на Мегън беше празно точно както това на Харви. Парамедиците и семейство Трент бяха изглеждали по същия начин. Боже, не. Не позволявай Джак да е замесен в това.

— Казах ти, че е странно — прошепна ЛаТоя.

Лара прочисти гърло.

— Мегън, било е събота вечер. Сигурно сте отишли някъде? Може би за храна?

— Бяхме в стаята, учехме — повтори Мегън.

— И Ванеса не е излизала?

— Бяхме в стаята, учехме — прошепна момичето.

— Разбирам. — Лара се изправи и пхна снимката на Ванеса в джоба на дънките си. — Благодаря ти за отделеното време.

Мегън примигна и погледна изненадано.

— Тръгвате ли си?

— Да. Ще поддържаме връзка. — Лара се насочи към вратата.

— Добре. — Очите на Мегън възвърнаха нетърпението си. — Надявам се Ванеса да е добре. Тя... знаете ли, тя е много мила с мен. Показа ми как да се гримирам правилно.

ЛаТоя поведе Лара надолу по коридора на общежитието.

— Виждаш ли какво имах предвид? Мегън се държеше нормално, след това стана като зомби.

— Знам — измърмори Лара. — Изглеждаше, сякаш беше програмирана.

— И познаваме един човек, който може да прави това.

Лара трепна. Не Джак, моля те.

— Може да има и други с тази способност.

Не беше ли казал, че защитава и други? Други, които са като него? Но ако приятелите му можеха да отвличат, това какво говореше за него?

ЛаТоя почука на врата номер 124.

— Приятелките на Ванеса живеят тук. Камерън и Рамя.

Лара говори с двете момичета. И двете бяха брюнетки. Камерън изглеждаше като испанка, а Рамя идваше от Индия. Очевидно и двете се тревожеха за Ванеса, искаха да помогнат с каквото могат. Това беше, докато Лара не ги попита дали са излизали предишната вечер.

Лицата им придобиха празни изражения и очите им се замъглиха.

— Бяхме в стаята, учехме — отговориха в синхрон.

Ръцете на Лара настръхнаха.

— Благодаря. — Когато вратата се затвори, се обърна към ЛаТоя. — Не го казвай. Не може да е бил Джак.

ЛаТоя се намръщи и тръгна към стълбите.

— Има още някой, с когото искам да се запознаеш.

Лара я последва към втория етаж.

— И трите момичета са програмирани да казват едно и също. Сигурно са излезли заедно. Но защо е отвлечена само Ванеса, а другите са изпратени обратно?

— Може би перверзникът може да поеме само една жертва. — ЛаТоя сви вдясно.

— Не мисля. С умствен контрол може да се справи с цяла стая, пълна с жени. Дори няма да му трябват белезници. Ще му се подчинят като овце.

— Е, това е добър довод. — ЛаТоя почука на една от вратите. — Това е стаята на Роксан.

Момиче с боядисана в черно коса, тъмна черна очна линия и обеца на устата отвори вратата.

— Да, какво?

— Ще ти кажа какво — отвърна ЛаТоя. — Мегън, Камерън и Рамя твърдят, че снощи са били в стаите си и са учили.

— Е, не мога да се закълна под клетва какво са правили Камерън и Рамя. Не съм ходила до тяхната стая. Но знам, че Ванеса излезе, значи и другите момичета са били с нея. Те я следват навсякъде като кученца. Жалко е.

— Откъде знаеш, че Ванеса е излизола — попита Лара.

Роксан завъртя очи.

— Виж, имах ужасни менструални болки, а Ванеса... тя е като шибана аптека. Затова отидох до стаята ѝ, за да взема Мидол^[2] и никой не ми отвори. Беше заключено, но бях доста отчаяна. Затова порових в бравата, за да отключая и влязох.

— Какво видя?

— Кутия с Мидол в най-горното чекмедже на шкафа. Взех си две хапчета. Оставих ѝ петдесет цента. Не съм крадла, да си знаете. — Тя хвърли притеснен поглед към ЛаТоя. — Няма да ме арестувате, нали?

— Спокойно — успокои я Лара. — Но казваш, че стаята е била празна? Ванеса не е била вътре?

— Аха. Ванеса и пълничката ѝ приятелка ги нямаше.

— Някакви идеи къде са били?

Роксан изсумтя.

— Не знам. Може да са пазарували или да са си правели ноктите. Полудява, ако ноктите ѝ не са перфектни. Или косата. Има около петдесет чанти за учебниците си, за да може да ги съчетава с това, което носи през деня.

ЛаТоя присви очи.

— Май не я харесваш много?

— О, брилянтна детективска работа, Нанси Дрю. Но ако си мислиш, че имам нещо общо с изчезването на Ванеса, си луда. Плати ми триста долара, за да ѝ напиша курсовите за семестъра. Трябва ми... — Роксан се намръщи. — И цялото нещо ме плаши. Миналата година се случи същото с Бритни Бекфорд. Изчезна и ченгетата така и не я откриха.

Лара погледна разтревожено към ЛаТоя. Бритни беше изчезнала, преди да пристигнат в Ню Йорк. Колко дълго е бил Джак в Ню Йорк.

— Можеш ли да опишеш Бритни?

— Типичната разглезена кукла — измърмори Роксан.

— На английски, ако обичаш. — ЛаТоя извади бележника и химикалката.

Роксан въздъхна.

— Дълга боядисана в яagodоворусо коса. Фалшив тен. Сини очи заради контактни лещи. Колагенови устни. Фалшиви приятелки, които вече са я забравили. Единственото истинско нещо у Бритни беше ниската ѝ интелигентност.

— Мерси. Доста ни помогна. — ЛаТоя прибра бележника в задния си джоб и тръгна към стълбите.

— Фашисти — измърмори Роксан, докато затваряше вратата.

Лара и ЛаТоя слизаха мълчаливо, след което тръгнаха надолу по коридора на общежитието към изхода.

— Явно Ванеса доста се притеснява за начина, по който изглежда — отбеляза Лара.

— Тя и милион други момичета — отвърна ЛаТоя.

— Да, звучи сякаш двете с Бритни са имали доста общо — две изчезнали момичета с червена или червеникаворуса коса и сини очи. — Лара спря до таблото с обяви. Един розов лист грабна вниманието ѝ. — Виж това — откъсна го.

ЛаТоя го прочете на глас.

— Искате ли завинаги да останете млади и красиви? Безплатен семинар. Стая 4, сграда за студентско обслужване. Събота, девет вечерта.

— Това ми звучи като семинар, на който Ванеса би отишла. — Лара проучи листа. — Да го проверим.

Те намериха стаята, където е била сбирката, но беше празна, освен няколко пластмасови стола и бяла дъска. Говориха с мениджъра

на сградата и той провери разписанието си.

— Стая 4? — попита с празно лице. — Нямахте никой в тази стая в събота вечерта.

Лара преглътна тежко. Който и да е водел семинара, е изтрил всичките си следи. Точно както Джак беше изтрил всички следи от хотел Плаза. По дяволите! Искаше ѝ се да вярва в Джак. Искаше ѝ се да му вярва.

Стомахът ѝ се сви, докато вървяха през кампуса. Не можеше да повярва, че е замесен. Трябваше да има някой друг със способности като неговите.

— Трябва да говоря с Джак.

— Късметлийка. — ЛаТоя извади бележника и прелисти страниците. — Записала съм си адреса му тук. Лексусът, който караше, е на Роман Драганести. Горен Йст Сайд.

— Тогава да вървим — сърцето ѝ се сви в гърдите ѝ. Толкова много ѝ се беше искало да види Джак. Но сега трябваше да го разпитва като заподозрян.

— Какво разбра от Джак в апартамента ни? — попита ЛаТоя. — Не ми разказа много.

Лара не бе пожелала да говори за целувката. Беше прекалено невероятна, за да я развали с клюки. През ума ѝ се стрелна картина — Джак в дънки, без тениска. Широките му гърди и силните му рамене. Топлите му кафяви очи, които блестяха в златно. Или в червено, когато беше възбуден.

Тя преглътна шумно.

— Не съм сигурна какво е.

ЛаТоя поклати глава.

— Изглежда лошо за него.

— Знам — стомахът ѝ се разбунтува.

Боже, моля те. Нека Джак не е похитител. Или убиец.

[1] Дейта е андроид с изкуствен интелект от вселената на телевизионния сериал Стар Трек. — Б.р. ↑

[2] Мидол е марка лекарства, продавани без рецепта, за менструални спазми и други ефекти, свързани с предменструален синдром и менструация. — Б.р. ↑

ГЛАВА 8

Беше почти шест часа, когато Лара и ЛаТоя тръгнаха нагоре по стълбите към къщата на Роман Драганести в Горен Ийст Сайд.

— Скъпарско място — ЛаТоя огледа квартала от верандата. — Тихо и спокойно.

— Забеляза ли, че всички прозорци са закрити? — Лара се беше надявала да погледне в къщата през тях, но мястото беше добре затворено.

Тя натисна звънеца. Звукът отекна вътре, сякаш вибрираше в празна пещера. Имаше нещо странно тук, но не можеше да осмисли какво точно. Може би беше просто богато въображение в комбинация с настоящото ѝ мрачно настроение.

Возенето в метрото и кратката разходка не ѝ бяха помогнали да се успокои. Задушаваш страх се беше загнездил в стомаха ѝ и тежеше в сърцето ѝ. Тя разпозна симптомите. Беше преживявала това и преди. Разочарование. Предателство.

Беше се борила толкова много след катастрофата, за да създаде нов живот и да остави дните като Мис в миналото. Беше се запознала с Рони в университета. Тогава мислеше, че той разбира нуждата ѝ за нов, смислен живот, беше му се доверила и му беше повярвала, че я обича. Докато не беше започнал да се фука на приятелите си, както и на всеки друг, който би слушал, че е отнел девствеността на кралица на красотата. През цялото време не е била нищо повече от красива титла, която той щеше да постави на рафта си е купи.

Мамка му. Беше си помислила, че може да се довери на Джак. Бе решила, че той е различен, че се възхищава на интелигентността ѝ и силата на характера ѝ. Беше си помислила, че може да е единственият.

— Наблюдават ни — прошепна ЛаТоя.

Лара погледна към камерата. Зелената светлина се беше включила.

— Джак работи за компания, която се занимава с охрана.

— Чудя се какво охраняват — измънка приятелката ѝ.

Интеркомът до вратата изпращя.

— Мога ли да ви помогна? — обади се мъжки глас.

Лара натисна бутона.

— Полиция на Ню Йорк. Имаме няколко въпроса.

— Да, отворете! — извика ЛаТоя.

Настъпи мълчание. Стомахът на Лара се сви. Моля те, нека Джак има алиби за събота вечерта.

Вратата се отвори бавно, разкривайки висок млад мъж. Думите МакКей С&И бяха бродирани върху лявата страна на войнишкото му поло. Панталоните му в цвят какви бяха закопчани е колан ниско на тесните му бедра. Тъмната му коса беше вързана в къса опашка. На ухото му блестеше златна обеца. Беше красив почти колкото Джак.

— Аз съм Карлос — представи се мъжът с лек акцент. — С какво мога да ви помогна?

— Може ли да влезем? — попита ЛаТоя.

Устните му се извиха в усмивка.

— Имате ли заповед?

— Имаме няколко въпроса, ако не възразявате — усмихна му се дружелюбно Лара. — Джак тук ли е? Джакомо ди Венеция, познат още като Джак.

Карлос наклони глава, изучавайки я.

— Ти ли си ченгето, което се натресе на сватбата на Иън? Чух за теб.

Лара усети как вратът и бузите ѝ се сгряват.

— Аз съм полицаи Баучър и съм тук по работа. Джак е... търсен човек.

Очите на Карлос светнаха.

— Сигурен съм, че е.

— Това е партньорката ми, полицаи Лафайет — посочи тя към ЛаТоя. — Тук ли е Джак? Трябва да говорим с него.

— Не е свободен по това време. — Развеселените очи на Карлос се плъзнаха по краката ѝ и после пак нагоре. — Роби каза, че си хубава, но това е голямо омаловажаване. Сигурно е ядосан, че Джак те хвана първи.

Лара замръзна.

— Никой не ме е хващал.

Карлос се усмихна.

— Мисля, че мрежата е била хвърлена.

— Ще престанеш ли с простотиите и ще извикаш ли Джак — заповяда ЛаТоя.

— Мис Лафайет. — Очите на Карлос заблестяха, докато оглеждаше ЛаТоя. — Каква малка дива котка сте.

Тя присви кафявите си очи.

— Глупако, имам нокти, които не искаш да виждаш.

Карлос се изкиска.

— Ще кажа на Джак, че сте наминали. Има ли ви номера?

— Трябва да го видим сега — настоя Лара. — Разбирам, че спи през деня, но моля те, ще го събудиш ли?

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — измърмори Карлос. — Боя се, че не е тук. Не и в метафизичния смисъл на думата.

ЛаТоя постави ръка на бедрото си.

— Къде е тогава? В шибания метафизичен смисъл?

— И аз често се чудя това — намръщи се мъжът. — Къде точно отиват, когато не са... тук?

Лара размени поглед със съквартирантката си. Карлос звучеше налудничаво.

— Казваш, че не знаеш къде е Джак?

— Не точно. Но ако се върнете към осем и половина, ще може да го видите.

— Ще се върнем — закани се ЛаТоя.

— Прекрасно — усмихна се Карлос. — Беше ми приятно да се запознаем, дами. Сiao.

Вратата се затвори.

Лара чу как я заключи.

— Това беше интересно.

— Доста. — ЛаТоя слезе по стълбите към тротоара.

— Между Иън, Джак и Карлос, не мога да реша кой измежду тримата е най-секси.

Определено Джак. Лара погледна часовника си.

— Хайде да си вземем нещо за вечеря.

Те тръгнаха към Сентръл Парк, след което завиха на юг. Когато минаха покрай хотел Плаза, Лара си спомни, че вътре има бизнес център. Двете с приятелката ѝ си разделиха една пица в ресторантчето на Шесто Авеню, след което се върнаха до Плаза, където работниците

бяха повече от доволни, че могат да им помогнат. Седнаха една до друга на компютрите в бизнес центъра.

— Аз ще проверя Драганести — каза ЛаТоя и започна да въвежда.

Лара потърси в гугъл Джакомо ди Венеция, но всички линкове я водеха до Джакомо Казанова, известния женкар. Това не ѝ помогна, въпреки че я подсети нещо. Когато беше разпитвала Джек в църквата, той беше споменал за баща си, който е съблазнил хиляди жени, последната от които е била майка му. Какво странно съвпадение.

Дали Джек беше като баща си? Спорт ли беше за него съблазняването на жени? Някак Лара беше почувствала, че привличането му към нея е истинско. Но не беше ли това начинът, по който сваляните действаха? Караха всички жени, които съблазняваха, да се чувстват специални. А Лара вече беше мамена.

Щеше да я заболи, ако установеше, че той наистина е женкарско прасе. За жалост, можеше да е дори по-лошо. Можеше да е престъпник.

Не! Тя отказа да повярва, че Джек има нещо общо е изчезналото момиче. Лара не го познаваше добре, но не можеше да повярва, че някога би насиллил жена. Беше спасил живота ѝ. Той беше пазител на жени, не техен насилник.

— Е, Роман Драганести ми звучи като гений — отбеляза ЛаТоя. — Открил е как да се клонира кръв. Според тази статия, неговата синтетична кръв е спомогнала за спасяването на стотици животи годишно.

— Синтетична кръв? — Лара се замисли за миналото. — Бяха ми дали това, когато бях в болницата.

— Значи този Роман е спасил и теб — продължи ЛаТоя. — Произвежда я в Роматех Индъстрис. Има няколко фабрики из страната, но най-голямата е в Уайт Плейнс, Ню Йорк.

— Това е близо до нас. — Лара потърси Роматех и намери статия, която описваше бомбардировката на сградата миналия декември. Кола е избухнала в гаража, но никой не е бил сериозно ранен. Това е била последната от няколкото бомби на мястото. — Изглежда, че Роматех има сериозни врагове.

— Може би правят някакво шантаво изследване, което разстройва хората — предположи ЛаТоя. — Нали се сещаш,

изследване на стволони клетки или генетично инженерство.

— Очевидно им трябва добра охрана — Лара се зачуди, дали това не беше работата на Джак. — Може да огледам мястото.

Беше благодарна, че е в отпуск още няколко дни.

— Би трябвало да работя утре, но мога да се обадя, че съм болна, и да дойда с теб — предложи ѝ ЛаТоя.

— Ще се оправя. Не се притеснявай. — Лара погледна часовника си. — Минава осем. Нека идем да говорим с Джак.

— Какво не е наред?

Джак тъкмо се беше телепортирал в кухнята на къщата. Пиеше закуската си и проверяваше имейла си в офиса на петия етаж, когато Карлос му се беше обадил по интеркома и го беше помолил да слезе.

— Определено нещо не е наред. — Финиъс седеше на масата, облечен в официални панталони, цвят каки, и войнишкото поло на МакКей Секюрити енд Инвестигейшън. — Карлос е полудял. Мисля, че е шмъркал нещо.

Карлос поклати глава, отваряйки хладилника. Извади бутилка вода и я отвори.

— Няколко ченгета наминаха, докато вие двамата... спяхте.

— И Карлос ги е поканил да се върнат! — Финиъс удари масата с юмрук, разклащайки почти празната си чаша с кръв. — Ще са тук след петнайсет минути.

Джак се намръщи.

— Какво искаха полицаите?

— Най-вероятно мен. — Финиъс изпи остатъка от закуската си, след което удари чашата в масата. — Аз... имам издадена съдебна заповед.

— Боже, Финиъс. — Карлос направи гримаса. — Трябваше да ме предупредиш. Как мога да те защитавам, ако не знам?

Като техен дневен пазач, работата на Карлос Пантера беше да ги защитава, докато са в мъртвешки сън. Засега Джак беше впечатлен от бразилския им охранител. Както много други дневни пазачи, които работеха за МакКей Секюрити енд Инвестигейшън, Карлос имаше специални умения. И специални тайни. Той си мълчеше за вампирите, а те не споменаваха шейпшифтърската му природа.

Финиъс отпусна рамене.

— Не исках Ангъс да знае. Той ми се довери и ми даде работата. Наистина ми харесва да съм един от добрите.

— Не се тревожи. Ангъс е много доволен от теб — увери го Джак, след което се обърна към Карлос. — Финиъс ли търсеха полицаите?

— Не, дори не го споменаха. В безопасност е. — Карлос отпи от водата си.

Финиъс въздъхна успокоен.

— Тогава се махам оттук.

— Жалко. — Карлос седна до него на масата. — Бяха красиви дами.

Сърцето на Джак ускори пулса си.

— Полицаите са били жени? — Да не би Лара да го търсеше?

— Красиви жени? — Финиъс приглади късата си черна коса. — Това звучи като работа за Любовния доктор.

— Лара ли е била тук? — Джак пристъпи към масата. — Имам предвид, полицай Баучър?

— Да. И търсеше теб. И полицай Лафайет беше с нея. — Карлос се усмихна на Финиъс. — Тя е красива чернокожа жена.

— Дявол го взел! — лицето на Финиъс се озари, след което се сбърчи. — Защо красива и млада жена ще е в полицията?

— И са умни — продължи Карлос. — Някак са разбрали къде живее Джак.

— Това е полицията, пич. Ще те намерят! — Финиъс взе празната чаша и бутилката от кръв и ги занесе до мивката, където ги изплакна.

Джак седна на масата, мислейки. Беше внимавал да не казва на Лара къде живее или работи. Колата! Затова съквартирантката на Лара беше чакала на улицата.

— Трябва да са проверили номерата на колата на Роман.

Карлос кимна.

— Умни са.

— Безмилостни. — Финиъс блъсна празната чаша и шише в миялната. — По-добре да не говориш с тях, човече. Ще те замъкнат в участъка, където имало от онези стаи за разпит с огледални стъкла, а

когато отражението ти не се появи в огледалото, задникът ти ще се опържи.

— Ще внимавам. — Джак погледна към часовника над мивката. Щяха да са тук след осем минути. — Финиъс, отивай на работа без мен. Кажи на Конър, че ще дойда възможно най-бързо.

— Добре, но предполагам, че това няма да му хареса. — Финиъс се намръщи и тялото му започна да трепти, преди да изчезне.

Джак въздъхна. Конър му беше препоръчал да не се вижда с Лара повече. Джак беше опитал да я забрави, но беше невъзможно. Когато някой от Роматех минеше покрай него, облечен в синя тениска, това му напомняше за цвета на очите ѝ. А когато чуеше някой да се смее, установяваше, че копнее да чуе смеха на Лара. Когато се къпеше, си спомняше допира на ръцете ѝ върху кожата си.

А когато легнеше, преди да заспи мъртвешкия си сън, си представяше как слънцето изгрява, огнена топка в златно и червено. Никога повече нямаше да я види, но косата на Лара му напомняше за изгрева; начинът, по който блестеше в червено и златно; начинът, по който леки кичури се къдреха над челото ѝ. Усецаше го като копrienен огън между ръцете си.

Искаше да я види пак. *Santo cielo*, желаше я.

— Надявам се да нямаш против, че ги поканих да се върнат — каза Карлос. — Мислех, че ще е най-добре да успокоя любопитството им. Не искаме да идват обратно през деня със заповед за обиск.

Джак потръпна.

— Това би било катастрофално — биха открили трупове.

— Сега си буден и всичко би трябвало да изглежда нормално.

— Има ли ковчези в мазето? — попита Джак.

— Не. Дугъл си взе неговия, когато беше преместен. Иън даде своя за благотворителност. Омалял му е.

Джак се усмихна.

— И се съмнявам, че жена му е искала да го споделят.

Карлос се засмя.

— Не, Тони не би се примирила с това.

Джак погледна часовника. Още пет минути.

— По-добре да се оправя. — Той се телепортира в спалнята на четвъртия етаж. С вампирска бързина се изкъпа, изми си зъбите и обу

чисти дънки и червеникава тениска. Прокарваше гребен през мократа си коса, когато звънецът иззвъня. Лара.

Джак погледна към празната стена над тоалетната масичка. Дори ако имаше огледало, нямаше да се отрази на него. Почеса наболата си брада. Нямаше време да се обръсне. Надяваше се, че това няма да пречи на Лара.

Беше красив. Някакво размазано движение беше привлякло вниманието на Лара. Джак изведнъж се беше появил на площадката на втория етаж на огромното стълбище. Тя примигна. Да не би да се беше придвижил със супер скорост? Сега стоеше мирно и я гледаше.

Той се усмихна и накара сърцето ѝ да се свие. Нямаше начин този мъж да отвлича момичета. Трябваше само да раздвижи пръст и жената би дошла тичешком.

— Полицай Баучър?

Потупването по рамото ѝ я накара да подскочи.

— Да?

Карлос се ухили.

— Попитах дали с партньорката си бихте искали обиколка на периметъра.

— О... — Лара се сви вътрешно.

Не беше чула Карлос първия път. Беше прекалено заета да точи лиги по Джак. Когато двете с ЛаТоя пристигнаха преди минута, Карлос ги бе въвел в просторното фоайе. Тя забеляза блестящия мраморен под и голямото извито стълбище. След това Джак се беше появил. Сега той бавно слизаше по стълбите, а погледът му бе фокусиран върху нея.

— Аз искам да огледам — заяви ЛаТоя. — Лара може да говори с Джак.

Лара се плъзна по-близо до съквартирантката си.

— Сигурна ли си, че искаш... да се разделим?

— Не се притеснявайте, полицай Баучър — каза Карлос. — Приятелката ви е в безопасност с мен.

ЛаТоя изсумтя и скръсти ръце.

— Ти трябва да се притесняваш дали си в безопасност с мен.

Очите на Карлос блеснаха.

— Е, как мислиш, че трябва да го направим? Да започнем ли отгоре и да тръгнем бавно надолу?

ЛаТоя изви вежда.

— Звучи добре.

— Полицай Лафайет — Джак се поклони леко, когато достигна края на стълбите. — Приятно ми е да ви видя отново. Надявам се бившият ви да не ви безпокои повече. Мисля, че се казваше Боб?

— Той е добре — измърмори ЛаТоя. — Но твоят задник може и да не е — тя изтрополи нагоре по стълбите след Карлос.

Джак се обърна към Лара и повдигна вежди.

— Загазил ли съм?

Не, но тя беше. Кожата ѝ настръхна, а той дори не я беше докоснал.

— Има ли къде да поговорим?

— Насам. — Джак посочи към стая вляво.

Тя влезе в хола. Три червени дивана заобикаляха голяма квадратна маса за кафе от трите ѝ страни. От четвъртата имаше голям плазмен телевизор.

— Би ли желала нещо за пиене? — попита Джак?

— Малко вода, ако може. — Пицата, която беше яла по-рано, я караше да се чувства много жадна.

Седна в единия край на средния диван. Сложи чантата си до себе си, така че да бъде между нея и Джак.

Тя забеляза бюро с компютър до стената в другия край на стаята. Вляво от нея имаше прозорец, който гледаше към улицата — покрит с червени пердета. Металните щори бяха прилежно затворени, сякаш се притесняваха, че някой може да погледне през прозореца. Но като изключим това, Лара не намери нищо извън нормалното, докато оглеждаше стаята. Може би някой беше много чувствителен към слънчева светлина.

— Заповядай.

Гласът на Джак я свари неподготвена. Беше бърз.

Той ѝ подаде чаша с ледена вода, след което сложи дървена подложка на масичката пред нея.

— Шана ще изиска главата ми, ако оставим петна от вода по масата.

— Шана? Коя е Шана?

— Съпругата на Роман. Тази къща е тяхна — Джак се настани на дивана до нея.

— Роман Драганести? — Лара отпи от водата.

— Да — той се извърна към нея, облягайки лакът на облегалката на дивана. — Написала си домашното си. Предполагам, че сте проверили номера на колата на Роман.

— Да — Лара отново вдигна чашата към устните си. — ЛаТоя няма бивше гадже, което се казва Боб.

Крайчетата на устните на Джак се повдигнаха.

— Каква изненада.

Мамка му, беше толкова сладък. Лара остави чашата си на поставката.

— Не си ли жаден?

— Не, добре съм, благодаря.

Беше странно, че никога не ѝ правеше компания за питие. Тя погледна към прозореца.

— Не съм виждала такива тежки щори преди в къща. Изглеждат ми като за индустриална сграда.

— Не пропускат шума от града.

— Със сигурност. Тук е тихо като в гробница.

Той потърка челюстта си.

— Може и така да се каже. — Погледът му се върна на нея с повече интензивност. — Липсваше ми.

Гърлото ѝ се стегна.

— Можеше да се обадиш.

— Опитвах се да ти устоя.

— Опитваше? Бих казала, че го правиш доста успешно. — Лара се зашлеви мислено. Звучеше прекалено отчаяна. Махна с ръка в пренебрежителен жест. — Не че има значение. И аз те избягвах.

Той я погледна тъжно.

— Това е умно от твоя страна.

— Защо? Да не би да имаш връзка с някого?

— Не. — Той докосна косата ѝ. — След като срещнах теб... как бих могъл да искам друга?

Лара преглътна тежко. Дали наистина го мислеше, или просто се опитваше да я омае? Отметна косата си зад раменете, далеч от допира му.

— Тук съм по професионални причини.

— Разбирам. Как мога да ти помогна?

— Къде беше миналата вечер?

Веждите му подскочиха.

— По някакъв случай ли работиш?

— Да. — Тя сведе поглед към свитите си ръце в скута си. Чувстваше се като мръсница. — Една колежанка е изчезнала снощи. Най-вероятно е била отвлечена. И изглежда, че някой е променил спомените на приятелките ѝ.

— И ти подозираш мен? — попита той тихо.

— Аз не... — Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си. — Не искам, но ти си единственият човек, който познавам и може да манипулира умове по този начин. — Тя погледна нервно към него. — Има ли и други с подобна способност?

— Merda — изнегодува той и челото му се набръчка.

— Каж ми, че има и други. Каж ми, че имаш алиби.

— Наистина ли вярваш, че бих отвлякъл млада жена. — Той подхвърли чантата ѝ на масичката, след което се приближи до нея.

Тя замръзна.

— Какво правиш?

— Ако ме мислиш за престъпник, значи очевидно не ме познаваш достатъчно добре. — Той я дръпна в скута си.

— Престани! — Лара се опита да се изплъзне, но той я държеше здраво. — Може да загазиш, задето възпрепятстваш разследване...

— Лара — прекъсна я той, гледайки я в очите е пламнал поглед. — Снощи бях на работа.

— В Роматех Индъстрис?

— Да. Имаме литургия в събота вечер. След това имаше прием. — Той стисна зъби. — Около тридесет души бяха там, ако искаш да ги разпиташ.

— А... аз... ще ги разпитам. — Не можеше да намери къде да постави ръцете си, освен на гърдите или раменете му. — Имали сте литургия на работа?

— Да. Отец Андрю идва всяка събота вечер. Нашите... врагове знаят за това. Атакували са преди, затова трябваше да съм там, за да осигуря безопасността.

Врагове? Това звучеше прекалено. Но от друга страна, ако Джак е бил на църква, нямаше как да е замесен с изчезването на Ванеса. Молитвите ѝ не бяха останали без отговори.

— Ами манипулирането на умове?

Браздите на челото му се задълбочиха.

— Има и други с тази способност.

— Приятели?

— Да. — Погледът му се втвърди, златното в очите му проблесна с гняв. — И врагове.

Ръцете на Лара настръхнаха. Приятели и врагове, които имат силата да контролират умове? Потръпна, чувствайки се сякаш беше на ръба на пропаст, в която щеше да пропадне всеки момент.

Той докосна бузата ѝ.

— Това е стряскащо.

— На мен ли го казваш. — В какво, по дяволите, се забъркваше?

Опита се да проумее всичко, но беше трудно да мисли, когато той я докосваше и я гледаше толкова яростно.

Джак прокара пръсти по челюстта ѝ.

— Аз... изумен съм колко ме наранява фактът, че би помислила нещо лошо за мен.

Тя преглътна тежко.

— Не исках... Гадеше ми се при мисълта... А... аз не исках да повярвам.

— Тогава недей. — Той вплете пръсти в косата ѝ.

— Искам да ти вярвам, Джак. — Но беше толкова трудно, когато очите му придобиваха червеникав блясък.

— Можеш. — Той я притегли към себе си и я целуна.

ГЛАВА 9

Сигурно беше станал мазохист през годините. Как иначе щеше да желае така жена, която го мисли за престъпник? Джак притисна устните си в тези на Лара, разтваряйки нейните, за да може да вкара езика си в устата ѝ.

Плъзна ръцете си надолу по гърба ѝ. Моя. Santo cielo, ставаше властен. Властен до степен, когато здравият разум вече нямаше смисъл. И какво като бяха неподходящи един за друг? И какво като всяка връзка в миналото му беше завършила ужасно? Вече не му пукаше. Тя беше Лара и той трябваше да я притежава.

Погали езика ѝ със своя и го заля вълна от радост, когато тя сграбчи раменете му и отвърна на целувката. Да! И тя го искаше.

— Лара... — Той покри лицето ѝ с целувки. Бузите ѝ, челото ѝ, малките лунички по носа ѝ. — Cara mia.

— Джак. — Тя зарови ръце в косата му. — Аз... аз... не трябва да ти позволявам.

— Не се страхувай — прошепна срещу челото ѝ.

— Но... ти притежаваш странни сили.

— Такива, с които да те обичам. — Той засмука ухото ѝ. Знаеше от опит, че вампирската слюнка караше жената да се чувства лека и възбудена, но обикновено това изискваше малко умствен контрол, за да проработи, а Лара беше имунизирана срещу него. Погъделичка врата ѝ с език.

Тя изстена.

Той се втвърди. Беше толкова великолепна, толкова отзивчива. Дори без умствена връзка, тялото ѝ реагираше на него, сякаш... сякаш си принадлежаха.

Джак прокара ръка надолу по ханша към бедрото ѝ, и я стисна.

— Ммм... — Тя се приближи още повече към него.

Той трепна, когато бедрото ѝ се потърка в ерекцията му. Беше стигнал границата на мъчението, което можеше да понесе.

— Таймаут. — Той премести прекрасния ѝ задник на дивана до него, така че да лежи настрани — главата ѝ на възглавничката на дивана, а краката ѝ да са опънати върху бедрата му. Розовината ѝ го предупреди, че очите му са все още червени. Той извърна лицето си от нея и обхвана глезена ѝ.

— Видях очите ти, Джак — прошепна Лара. — Блестят в червено.

— Знам. — Той започна да масажира деликатния ѝ глезен. — Знак е за това, колко силно те желая.

Тя си пое дълбоко въздух, след което издиша.

— Искам да знам тайната ти. Кой си ти?

Той затвори очи за момент.

— Девет кръга на ада. Щях да ти кажа, ако можех.

Тя изръмжа.

— Толкова е дразнещо. Поне ми кажи каква е тази работа е деветте кръга на ада?

— Стар навик. — Той взе ръката ѝ и погали пръстите ѝ със своите. — Когато бях младо момче, във Венеция имах учител, който беше стар свещеник. Научи ме да чета „Божествена комедия“ на Данте. Започва с Ад и деветте кръга на ада.

Тя се намръщи.

— Какъв странен избор на четиво за дете.

Той вплете пръсти в нейните.

— Отец Джовани се опитваше да ме уплаши, за да съм добър. Не искаше да следвам стъпките на баща си.

Тя му се усмихна иронично.

— Проработи ли?

Той се усмихна в отговор.

— За жалост, описанията на Ада ми бяха по-интересни от тези на Рай.

— Е, за повечето деца биха били. Това е литературният еквивалент на филм на ужасите. Значи, девет кръга на ада, а? Това е доста голям ад.

— Според отец Джовани има много грешници.

Тя изсумтя.

— Какъв забавен учител. Е, кой кръг те чака при преждевременната ти смърт.

Въпросът го изненада. След като бе живял двеста години, Джак вече не се замисляше често за смъртта. И това беше грешка. Винаги можеше да умре в битка с Бунтовниците. И тогава какво щеше да стане с безсмъртната му душа?

Щеше ли да потвърди думите на отец Джовани и да отиде в Ада? Беше убивал, но само при самозащита. Беше се хранил от жени, но винаги бе опитвал да се отплати за услугата. Когато ставаше въпрос за грях, само един бе надвиснал над него и не можеше да бъде оправдан.

— Джак. — Лара стисна ръката му. — Изглеждаш толкова сериозен. Само се шегувах.

Той срещна очите ѝ. Погледът му вече не беше замрежен с червено. Нищо не убиваше настроението като мислите за вечно заточение.

— Бих отишъл във втория кръг и там ще прекарам вечността, подхвърлян напред-назад от яростна буря.

Тя се намръщи.

— Това е ужасно. Какъв грях си извършил, за да заслужиш това?

Той повдигна ръката ѝ към устата си и целуна дланта ѝ.

— Похот.

Очите ѝ се разшириха.

— Това не ми изглежда честно. Имам предвид, похотта не изглежда никак зла. Или поне твоята не. Не и когато е насочена към мен. Заради мен е, нали?

— О, да. — Той потърка мястото, което беше целунал, с палец, желаяйки да постави постоянен знак за собственост върху кожата ѝ. — Със сигурност заради теб. Само заради теб.

Очите ѝ заблестяха.

— Това ми харесва. — Очите ѝ се плъзнаха по него със съблазнително изражение. — Може би трябва да намерим начин, по който да задоволим похотта ти.

— Да изцериш грях, като му се отдадеш? — Той се усмихна и уви ръка около прасеца ѝ. — Това е нов подход.

— Хей, за какво ти е грехът, ако не можеш да му се насладиш?

Той се изсмя.

— Какъв непослушен ангел си ти. Но колкото и да съм изкушен, не мисля, че твоето решение ще проработи.

— Защо не?

— Мислиш си, че страстта ми не може да се задоволи. — Той погледна жадно тялото ѝ. — Няма лек за това. Колкото повече получавам, толкова повече искам. Въпреки това, трогнат съм, че би се пожертвала толкова достойно, за да ме спасиш.

Лицето ѝ стана тъмнорозово.

— Няма да е напълно неегоистично от моя страна. Страхувам се, че страдам от същия този грях.

Той се наведе към нея, за да докосне лицето ѝ.

— Не се тревожи, *saga mia*. Има лесно бягство. Лесно, но много рядко. Ако похотта се превърне в истинска любов, тогава ще се окажем в Рая.

— Джак, толкова си мил. — Тя обгърна врата му с ръка. — Има нещо толкова старомодно и романтично в теб.

Той определено беше по-стар, отколкото тя си мислеше.

— Ти изкарваш романтика в мен на показ.

Тя го гледаше с разтревожени очи.

— Има толкова много неща за теб, които не разбирам. Искан ми се да ми кажеш още, защото аз... аз не знам какво да мисля.

— Разбирам. — Как можеше да му се довери, когато не можеше да ѝ сподели? Може би щеше да ѝ се докаже, ако спечели доверието ѝ. Той целуна нежно устните ѝ, след това се изправи. — Кажете ми за случая, по който работиш.

Тя изръмжа.

— Добре.

Тя му разказа за колежанката, която бе изчезнала събота вечерта, и как приятелките ѝ изглеждали програмирани да казват една и съща лъжа.

— Ето, имам някои неща, които мога да ти покажа. — Тя пъкна ръка в джоба на дънките си и повдигна леко бедрата си във въздуха.

Беше ред на Джак да изръмжи.

— Имай милост, *bellissima*.

Тя се ухили.

— Мозъкът ти винаги има една мисъл. — Подаде му снимката, след което разгъна розов лист хартия. — Аз и ЛаТоя намерихме това на табло за обяви. Проверихме го, но мениджърът на сградата ни изигра същото зомби представление като приятелките.

Джак проучи снимката и след това флаера.

— Искате ли завинаги да останете млади и красиви? Безплатен семинар.

— Да, мисля, че така престъпникът привлича момичетата. След това подбира една, като Ванеса, и се подсигурява, че никой не си го спомня. Роксан каза, че друго момиче е изчезнало миналата година.

Джак погледна снимката.

— И другото ли момиче е било червенокосо като това?

— Близо. Ягодово русо.

Вълна от безпокойство прониза Джак. Лара беше точният тип момиче, което човекът търсеше, за да отвлече. И вземайки предвид способността на престъпника да манипулира умове, шансовете да е вампир бяха големи. Бунтовник, който нападаше и отвличаше красиви млади жени за храна и секс. И както повечето Бунтовници, сигурно считаше смъртните за заменим източник на храна. Когато се отегчеше от едно момиче, я изцеждаше до последната капка, след което я изхвърляше като празно шише от мляко.

Ако Лара го засечеше по време на разследването си, той щеше да я пожелае. Щеше да я хване и да ги телепортира някъде и Джак нямаше да има как да ги проследи.

Той преглътна тежко. Не можеше да позволи на Лара да преследва този вампир.

— Този... престъпник е опасен. Мисля, че трябва да оставиш залавянето му на някой друг. — Като мен.

— Няма начин. — Намръщи му се, отмятайки крака от скута му и се изправи. — Искам да ме повишат в детектив. Ако успея да помогна с този случай, ще докажа, че съм готова.

— Докажи се е някой по-малко опасен.

Тя се подсмихна.

— Всички са опасни, Джак. Затова се наричат престъпници.

Той сгъна флаера и ѝ го върна.

— Назначена ли си официално по случая?

— Не. — Тя пхна хартията в джоба си. — Няколко детектива от районното на ЛаТоя се занимават. Обикновено никога не бихме правили наше собствено проучване, но сме привлечени от мисълта, че можем да сторим нещо, защото знаем за умствения контрол. Не мисля, че детективите някога ще открият това, а аз наистина не знам как да им обясня, без да ни затворят в психиатрия.

Джак също така се съмняваше, че детективите ще разберат, че е намесен вампир. Но ако това станеше, щеше да е катастрофално за всички добри вампири, които се нуждаеха от тайнственост, за да могат да оцелеят.

Щеше да обясни ситуацията на Конър и Ангъс. Те щяха да са съгласни, че случаят трябва да се разреши от вампири, колкото може по-бързо и с колкото може по-малка намеса от смъртни.

— Щом си толкова решена да работиш по случая, бих искал да... ти помагам.

— Наистина ли? — Очите на Лара се разшириха.

Всъщност той щеше да поеме контрола, но засега щеше да премълчи тази част.

— Имам опит в разследващата професия. И мога да се считам за експерт в умствения контрол.

— Да, забелязала съм.

— Бих искал да се запозная с приятелките на Ванеса — продължи Джак. — Мога да успея да върна истинските им спомени.

— О, боже мой! — Лара скочи на крака. — Това ще е страотно. Можем да получим истинско описание на похитителя.

— Тогава си съгласна. Ще работим заедно. — И той щеше да я предпази от беди. Стана и посочи към фойето. — Колата е отвън. Аз ще карам.

— Супер! — Лара излетя във фойето. — ЛаТоя!

— Какво? — провикна се тя. Стъпки изтрополиха надолу по стълбите. — Идвам! Добре ли си?

— Добре съм — извика Лара. — Излизам с Джак. Той иска да помогне със случая.

— Какво? — ЛаТоя замръзна на площадката на втория етаж и се опита да си поеме въздух. Карлос спря зад нея. Тя погледна Джак подозрително. — Той не може да ни помага. Заподозрян е.

— Чист е — усмихна се Лара. — Той е добър мъж.

Джак усети как сърцето му сякаш се стопли.

— Grazie, bellissima. — Той пое ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

— Чакай малко. — ЛаТоя измарширува надолу по стълбите, гледайки Лара ядно. — Отиваш някъде сама с този мъж? — Тя погледна към Джак. — Не се обиждай, но не си точно нормален.

Джак наклони глава.

— Разбирам. И аплодирам желанието ви да защитите Лара. И аз искам това.

— Не е ли това просто превъзходно? — ЛаТоя грабна ръката на Лара и я дръпна далече от него. — Момиче, трябва да говорим.

— Той има алиби за снощи — обясни Лара, докато приятелката ѝ я дърпаше към хола. — Бил е на църква.

ЛаТоя изсумтя.

— Да бе. Той е типичното момче от хора.

— Какво става? — прошепна Карлос, когато стигна края на стълбите.

Джак вдигна пръст към устните си. Искаше да чува разговора им. Другият мъж кимна.

— Да не си изгубила ума си, момиче? — прошепна ЛаТоя. — Една минута мислиш, че е заподозрян, а в следващата си готова да повярваш всичко, което каже?

— Той има алиби — повтори Лара. — Много хора са го видели снощи.

— Имаш само думата му като доказателство. Ами ако е програмирал тези хора да си мислят, че са го видели? — попита ЛаТоя. — Ами ако си е играл и с твоя ум?

— Имунизирана съм срещу това.

ЛаТоя изсумтя отново.

— Момиче, ако този мъж имаше грип, ти вече щеше да имаш температура.

— Той е честен мъж — настоя Лара. — Аз... ъм, да кажем, че му се предложих и...

— Какво?

— Шшшшт — изшътка ѝ Лара. Сниши глас и Джак трябваше да положи усилия, за да я чуе. — Предложих му се, за да видя как ще реагира, и той ме отблъсна, макар да беше очевидно, че ме желае. Беше толкова сладко.

— Колко специално — прошепна Карлос с подигравателна усмивка. — Мисля, че ми се гади.

Джак погледна към него, сякаш искаше да му каже изчезни. Все пак беше изненадан, че слухът на шейпшифтъра беше добър, колкото и неговия.

— Как мина обиколката?

— Добре — Карлос говореше тихо. — Не й позволих да види нито една баня с липсващо огледало.

— Добре. — Джак отново се съсредоточи върху разговора в хола.

— Той ще ни помогне да намерим престъпника — прошепна Лара.

— Ами ако се опитва да отклони разследването от себе си? — попита ЛаТоя.

— Не се опитва — изсъска Лара. — Да не би да си попаднала на някоя пленена жена на горните етажи?

— Не, но още не съм видяла мазето. Знаеш, че има нещо странно в него.

Лара въздъхна.

— Да, знам.

— Какво знаеш? — попита рязко ЛаТоя.

— Знам, че не знам.

— Е, това го знам и аз.

Лара изстена.

— Това не води наникъде. Ще се оправя. Защо не си идеш вкъщи, а аз ще се присъединя към теб по-късно.

— Добре — измърмори ЛаТоя. — Но преди да тръгна, ще завърша огледа на мястото. Ако ти трябва за нещо, ми звъни.

Джак отиде до масичката до вратата и взе ключовете от колата.

— Готова ли си, Лара? — провикна се.

— Идвам. — Тя влезе забързано във фойето, премятайки чанта през рамо.

ЛаТоя я последва, гледайки Джак намръщено.

— По-добре я върни невредима.

Той кимна.

— Не бих направил нищо, което да нарани Лара.

— Ще ти напомня за думите ти. Имам братовчед в Ню Орлиънс, който си пада по вуду. Не ме карай да започвам да си играя с кукли.

Джак погледна към Лара и се усмихна.

— Ще се опитам да се държа подобаващо.

Тя се наклони към него и прошепна.

— Не опитвай прекалено усилено.

Той стисна ръката ѝ.

— Както кажеш, *bellissima*. Винаги се стремя да задоволявам.

— О, боже — намръщи се ЛаТоя. — Толкова сте сладки, че кръвната ми захар се покачи. Просто ме убийте сега.

Карлос се засмя.

— Какво ще кажеш за бира?

— Звучи добре. — ЛаТоя скръсти ръце, гледайки Джак подозрително, докато Карлос изчезна в кухнята.

— Е, момче от хора, какво има в мазето?

— Обикновено едно или две тела — усмихна се Джак. — Но сега ги няма.

Лара го погледна раздразнено.

— Това не помага.

— Извинявай — каза той. — Има миялна и сушилна долу.

— Разбира се — ЛаТоя присви очи. — И много белина за махане на кървави петна.

— Точно — кимна Джак. — Мразя кървави петна.

Лара го сръчка в ребрата.

— Ще престанеш ли да се шегуваш? Ще вземе да ти повярва.

За жалост, той не се шегуваше.

— Ето бирата — обяви Карлос, връщайки се от кухнята. Подаде отворената бутилка на ЛаТоя.

— Мерси. — Тя отпи. — Е, какво има в мазето, Карлос?

— Билярдна маса. Искаш ли да играем?

— Защо не. — Тя го последва към стълбите за мазето, поглеждайки към Джак раздразнено, докато минаваше покрай него. — Трупове, дръжки. Сигурно имаш космически кораб долу.

Джак тръгна към входната врата и натисна няколко бутона на клавиатурата, за да спре алармата.

— Ще тръгваме ли?

— Разбира се. — Лара го последва към вратата. — Моля те, не обръщай внимание на ЛаТоя. Тя просто е прекалено защитнически настроена към мен.

— Разбирам. — Той затвори вратата и отново включи алармата. — И аз се чувствам по същия начин.

Навън имаше кръвожаден вампир, колекционер на червенокоси. Джак щеше да направи всичко по силите си, за да защити Лара.

ГЛАВА 10

Мегън, това е Джак... Венеция. — Лара осъзна, че все още не знаеше фамилията, което беше малко обезпокоително, тъй като винаги се оказваше в ръцете му, целувайки го. — Той ще ни помогне да намерим Ванеса.

— Добре. — Очите на Мегън се разшириха, когато видя Джак да стои до вратата ѝ.

— Как сте? — кимна той учтиво. — Можем ли да влезем?

Мегън се отдръпна назад, но се спъна, зяпайки Джак. Лара знаеше какво е усещането. Този мъж някак успяваше да превземе всичките ти сетива.

Той затвори вратата.

— Седнете, моля. Това ще отнеме само минута.

Мегън тръгна назад, докато не се строполи на леглото си. Лара седна срещу нея на другото легло. Взе химикалка и лист от чантата си и се зачуди какво точно ще прави Джак на това момиче.

Той се облегна небрежно на вратата.

— Е, Мегън, ти и Ванеса добри приятелки ли сте?

— О, да. Тя е най-страхотната приятелка, която някога съм имала. Аз... надявам се да е добре. — Долната ѝ устна се разтрепери и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Толкова се страхувам за нея.

— Сигурен съм — каза Джак нежно. — Къде отидохте с Ванеса снощи?

Промяната в изражението на Мегън беше притеснителна. Кожата на Лара настръхна, докато гледаше как младата жена преминава от състояние близо до плач до напълно празно изражение за няколко секунди.

— Бяхме в стаята си, учехме — отвърна момичето с безизразен, машинален глас.

Вълна от леден въздух заля стаята. Треперейки, Лара се съсредоточи върху Джак. Чий човешки мозък можеше да променя

температурата? Той се мръщеше, напълно съсредоточен върху Мегън. Златните пръски в очите му блестяха.

Лара преглътна трудно. Какво всъщност знаеше за него?

Той пристъпи към Мегън.

— Къде бяхте снощи?

— Ние бяхме... в стаята. — Мегън се запъна и затвори очи.

Странен звук на пукащо статично електричество се разнесе покрай Лара. Под бръмченето, ѝ се стори, че прихваща нисък мъжки глас. Звучеше като Джак, но тя не можеше да различи думите. Сигурно комуникираше телепатично, защото устните му не помръдваха.

— Да — прошепна Мегън.

Да, какво? Да, щеше да отговори на въпроса истинно, или да, щеше да каже всичко, което ѝ заповядваше телепатично? Неспokoйство погъделичка гърба на Лара. Можеше ли ЛаТоя да е права? Дали Джак не програмираше Мегън да излъже заради него?

Той постави ръка на главата на момичето и затвори очи.

— Ще си спомниш. Къде беше в събота вечер?

— Бяхме в... — Мегън се намръщи. — Отидохме в сградата за студентско обслужване на семинар. Ванеса искаше да идем.

— Кой представяше семинара? — попита Джак.

— Той... — Мегън се отдръпна.

Джак отново посегна към главата ѝ, покривайки челото ѝ.

— Кой беше той?

— Аполон — прошепна тя.

Лара записа името в бележника си.

— Опиши ми го — нареди Джак.

— Висок, рус, много добре изглеждащ. — Мегън набръчка носа си. — Много блед.

Лара спря на средата на думата. И тя винаги бе мислела, че и Джак е доста блед.

— Какво ви каза Аполон? — попита Джак.

— Той ни показа презентация на пауър пойнт със снимки на скъпи курорти и СПА. Попълнихме проучване за любимите ни СПА терапии и един късметлия беше избран да спечели СПА пакет. Платени разноски за една седмица. Ванеса беше късметлиятката.

Лара поклати глава. Такъв късмет можеше да те убие.

— Той каза ли къде се намира СПА центърът? — попита Джак.

— Не знам — смръщи се Мегън. — Изглеждаше хубаво. Класическа гръцка архитектура. Бели мраморни сгради. Някъде в провинцията.

— Благодаря ти, Мегън. Сега ще заспиш и когато се събудиш на сутринта, няма да помниш, че сме идвали. Няма да си спомняш, че си отговорила на въпросите ми. — Джак я пусна.

Тя падна странично на леглото си и Джак я дръпна така, че главата ѝ да е на възглавницата. Студеният въздух в стаята започна отново да се стопля.

Лара бързо пристъпи към леглото, махайки джапанките на Мегън.

— Защо изтри паметта ѝ за нас?

Джак я зави.

— Докато се придържа към историята, която Аполон я е програмирал да разказва, ще е в безопасност. Ако някога заподозре, че говори за него, животът ѝ ще е в опасност.

Лара кимна.

— Разбирам. — Тя тръгна към вратата. — Съмнявам се, че наистина се казва Аполон.

— Съгласен съм — Джак загаси лампите, докато излизаше от стаята. — Сигурно си мисли, че си отива с гръцката архитектура на този предполагаем курорт.

— Безплатен СПА пакет ще е доста трудно за устояване от всяка жена — Лара посочи към коридора. — Искаш ли да видиш и другите приятелки?

Тя го поведе към стаята на Кармен и Рамя. Рамя беше в библиотеката и учеше, затова Джак приложи страшния си умствен капан върху Кармен. Както и Мегън, Кармен съобщи, че Аполон е висок, рус и красив, и че Ванеса е била избрана да спечели СПА пакета. Те оставиха Кармен заспала и тръгнаха към другия край на кампуса, към сградата за студентско обслужване. Нямаше и следа, че Аполон е попълвал каквито и да било документи за наемане на стаята и мениджърът не го помнеше.

Лара забеляза автомат на път към изхода.

— Имам нужда от нещо за пиене. Искаш ли нещо? — тя затършува из чантата си за портмонето си.

— Не, благодаря — той извади портфейла си и пусна един долар в машината, преди тя да може да отвори портмонето си.

Със сигурност беше бърз.

— Мерси — тя натисна бутона за диетична кола.

За пореден път отказваше да пие заедно с нея.

— Да те закарам ли у вас сега?

— Да, благодаря — тя отпи от шишето, докато той отваряше вратата.

Вървяха заедно през кампуса, а Лара мислено разглеждаше всичко, което бяха открили засега. Отвличането на колежанки беше достатъчно често, но да използваш умствен контрол, за да успееш, определено беше различно. Аполон беше прикрил следите си толкова добре, колкото и Джак в хотел Плаза. Колко ли хора притежаваха тази способност? Колко престъпления се случват ежедневно, които са толкова добре прикрити, че никой не знае, че изобщо са се случили? Перфектното престъпление, ако жертвата не осъзнава, че е жертва.

Лара потисна потръпването си. Всички тези мисли бяха много обезпокояващи. Можеше да има престъпно обединение на тайните умствени манипулатори, които насилваха, изнасилваха и убиваха невинни. И ако никой не знаеше за него, как можеше да се спре?

Тя отпи от колата.

— Джак, трябва да намерим този тип. Може да е сериен убиец.

— Съгласен съм.

Когато приближиха паркинга, тя осъзна, че и Джак беше много тих. Мръщеше се очевидно потънал в размисли. Колко неща, които знаеше, не споделяше?

— Е, какво следва? — попита го.

— Ще открия информация. — Той погледна към нея с крива усмивка. — Аз съм детектив, помниш ли?

— Потаен детектив — измърмори тя.

— Това е най-добрият тип. — Той въведе кода, за да отключи Лексуса.

— Ако ще работим заедно, трябва да ми кажеш всичко, което знаеш.

Израз на болка прекоси лицето му, докато ѝ отваряше пасажерската врата.

— Ще направя каквото мога.

Което означаваше „не много“, предположи Лара, докато се настаняваше на седалката. Той затвори вратата след нея и заобиколи колата. Още веднъж тя се изуми от това колко старомоден беше. Закопча колана си и постави колата си на поставката за чаши.

Той се качи и запали колата.

— Искам да ти благодаря, Лара, че ми каза за случая.

— Пак заповядай. — Тя се заигра с чантата си, събирайки кураж, докато той изкарваше колата от паркинга. — Знаеш ли, когато те запознах с Мегън и Кармен, осъзнах, че не съм сигурна за фамилията ти. Наистина ли е Венеция?

— Венеция е родният ми град — той я погледна с усмивка. — Искаш ли да го видиш?

Тя примигна.

— Ами, да. Разбира се. — Винаги беше мислела, че ще е невероятно романтично да плава с гондола заедно с красив италианец. Кой не би? И копелето сменяше темата. Беше добър в манипулацията дори без да използва медиумски сили. — За фамилията...

— Ще те заведа.

— Моля?

Той зави на юг към паркинга Хенри Хъдсън.

— Ще те заведа във Венеция.

Тя го погледна със съмнение.

— Ако настояваш, но може първо да искаш да напълниш резервоара. И мисля, че имаше океан някъде по пътя, който може да е проблем.

Той се изсмя.

— Не съм се подготвил да тръгна тази вечер.

— Много ясно. Нямам самолетен билет. И не мога и да си позволя един, така че, дори да ми харесва офертата, ще трябва да пропусна.

— Няма да ти трябват пари, *bellissima*. Можеш да останеш в моя *palazzo*.

— Това като замък ли е?

— Ще се качим на гондола под лунната светлина — продължи той. — И ще ти покажа любимите си места.

— Как може мъж, работещ като детектив, да си позволи *palazzo*?

Той сви рамене.

— Не е много голям palazzo. Принадлежи на семейството ми от години. А пък работя, защото искам нещо различно от просто съществуване. Желая да правя нещо смислено, като да спасявам света от лошите. Това е общото между нас, нали?

— Да, но аз нямам суперсили като теб.

— Имаш сила, bellissima. Можеш да накараш мъж да коленичи.

Тя изсумтя.

Той се усмихна половинчато.

— Може и да се изненадаш какво мога да правя аз, когато съм на колене.

Бузите ѝ пламнаха.

— Значи, този твой palazzo — някой от семейството ти живее ли там? — попита тя небрежно, надявайки се да получи повече лична информация за него.

— Не. Не ходя там често. Обикновено само по задачи.

— Имаш ли изобщо някакво семейство?

— Имам... далечен братовчед, който управлява семейния бизнес. Аз съм главен инвеститор.

— И какъв е семейният бизнес?

— Корабоплаване. — Той я погледна развеселено. — Малко или много съм запознат с океаните.

— Добре. Сега се чувствам много по-спокойно.

Той изсумтя тихо.

— Сага mia, никога не си напълно в безопасност с мен.

Кожата ѝ настръхна.

— Заплашваш ли ме?

Джак ѝ се усмихна шеговито.

— Нищо болезнено. Ако ти се нахвърля, ще го направя, за да ти доставя удоволствие.

— О! — Сега цялото ѝ лице пламна и тя обърна глава към прозореца.

Минутите се изнизваха и напрежението в колата растеше. Светофари светваха и се надуваха клаксони, но всичко това изглеждаше далечно, сякаш бяха сами в света, като че ли нищо не можеше да ги докосне в усамотения им пашкул. Бяха само той, тя и странната магнетична енергия, която ги придърпваше един към друг.

Особено чувство за предопределеност завладя мислите ѝ, карайки я да се чувства сякаш целият ѝ живот е минал единствено и само за да достигне този момент. Този миг с Джак.

Мислеше си, че ако мълчи, това ще помогне, но не беше така. Тежко желание я заобикаляше, обливайки я в горещина. Усещаше го толкова плътно, че можеше да се закълне, че имаше физическа връзка между нея и Джак. Ако той не караше, вече да се беше преместила в него.

Той сви по канала, карайки на изток. Прочисти гърло.

— Джак?

— Да? — Гласът му беше неестествен.

И той ли го усещаше?

— Ако някога... имам предвид, ако спим заедно, искам да е изцяло мое решение. — Тя се обърна към него. — Обещай ми, че няма да използваш манипулативните си сили, за да ме плениш по един или друг начин.

— Обещавам. — Джак я погледна тъжно. — Не бих го приел другояче.

— Благодаря ти. — Тя си пое дълбоко въздух. — Как е фамилията ти, Джак?

— Добър въпрос. Представям се е името Джакомо ди Венеция, тъй като фамилията ми винаги е била под въпрос. — Очите му проблеснаха развеселено. — Аз съм копеле, но сигурен съм, вече си забелязала.

Тя се усмихна.

— Да, беше болезнено ясно от началото.

Той се изсмя.

— Според удостоверението ми за раждане аз съм Хенрих Джакомо Соколов.

— Шегуваш се. Ти си... чех?

— Наполовина чех от страна на майка ми. Името на съпруга ѝ е било Соколов. Никога не съм използвал това име, тъй като нямам кръвна връзка с този измамен съпруг, който отказа да ме пусне в къщата.

— Съпругът на майка ти те е отхвърлил, докато си бил бебе?

Джак сви рамене.

— Защо не? Бях доказателство за изневярата на жена му. Той я изпрати опозорена обратно при семейството ѝ и тя умря след няколко години. Не съм я познавал наистина.

— Това е ужасно! — Лара се наведе към него. Горкият Джак. — Какво стана с теб?

— Изпратиха ме до... палата, където баща ми работеше. Стара бавачка ме отгледа. — Джак подкара по моста на Манхатън. — Не беше чак толкова зле. Нана Хелга беше мила жена, пък и виждах баща си, когато можех. Той ме научи на италиански. Говорех на чешки с всички други.

— Значи, баща ти е италианец?

— Беше. Умря, когато бях на седем.

— О, боже, Джак — Лара докосна ръката му. — Толкова съжалявам.

— Няма за какво. Баща ми беше на седемдесет и три, когато умря. Имаше пълноценен живот. Много при това.

— Какво стана с теб след това?

— Изпратиха ме да живея с чичо си и няколко братовчедата във Венеция — той стисна ръката ѝ. — Влюбих се в града. Бих искал да ти го покажа.

— Е, може би. Ще бъде хубаво. — Лара осъзна, че все още не ѝ беше казал фамилията си. Още нещо в историята му ѝ се струваше странно познато. — Баща ти е бил италианец, но е работел в Чехия, където е срещнал майка ти?

— Живял е на много места, но някак е успявал да не оставя следи. — Джак се насочи към нейната улица в Бруклин. — Мога ли да те видя утре вечер? Може да порботим още малко по случая.

— Имаш предвид отвличането? — Беше толкова заинтригувана от историята му, че почти беше забравила за Аполон.

— Какво ще кажеш за осем и четиридесет и пет? — Той сви по улицата ѝ. — При теб?

— Добре. — Тя събра нещата си. — Благодаря, че ми помогна.

— Лара... — Той спря колата пред сградата ѝ. — Искам Аполон да бъде спрян. Моля се момичетата да са още живи. Но преди всичко желая да защитя теб.

— Ще се оправя. — Тя откопча колана.

Той докосна бузата ѝ. Сърцето ѝ подскочи.

— Искам да те целуна — каза той тихо. — Може ли?

— Да.

О, боже, да.

Тя прокара пръсти по високите му скули, след това по бузата му и по тъмната набола брада по челюстта му.

Той се наведе напред и притисна устните си в нейните. Устата му се движеше бавно, сладострастно, карайки я да желае силно да отвори своята. Тя плъзна ръка по задната част на врата му и прокара пръсти през меката му тъмна коса. Беше толкова вкусен, толкова изкушаващ.

Той прекрати целувката и се настани на седалката си.

— Лека нощ, Лара.

Копелето. Сигурно знаеше, че я оставя разгорещена и притеснена. Червеният оттенък в очите му ѝ показва, че и той е възбуден колкото нея.

— Лека нощ, Джак.

Тя слезе от колата и побърза към трите стъпала, водещи до сградата.

— Е, как мина? — ЛаТоя се беше облегла на рамката на вратата за спалнята, облечена в пижама.

Лара включи компютъра на бюрото си.

— Беше страхотно. Вече имаме описание на престъпника. Висок, рус и се представя като Аполон.

— Супер. — ЛаТоя се прозя. — И Джак се държа прилично?

— Да. — Лара се свърза с интернет и потърси в гугъл Джакомо Казанова. — Изглеждаш уморена. Отивай да си лягаш. Ще ти разкажа утре.

— Добре. Лека нощ — ЛаТоя затвори вратата към спалнята си.

Когато Джак ѝ беше разказал за детството си, някои неща я притесниха и ѝ беше отнело известно време да разбере защо. Бащата на Джак беше живял толкова неприличен живот, че старият отец, който обучавал Джак, се притеснявал, че ще последва пътя му. Баща му бил женкар, който е живял на много места. Последната му работа е била в Чехия, където прелъстил майката на Джак. Умрял на седемдесет и три.

Докато Лара преглеждаше биографията на Казанова, сърцето ѝ се сви. След това заби силно. Джакомо Казанова. Известен женкар. Живял на много места, докато някакъв скандал не го накарал да се премести. Последната му работа била като библиотекар в замъка на

Дуке в днешната Чешка република, където умрял на седемдесет и три. През 1798 г.

Стомахът на Лара се обърна и тя притисна ръка към устата си, за да спре жлъчката, която се покачваше в гърлото ѝ.

Не, беше някакво странно съвпадение. Хората не живееха повече от двеста години. Просто си представяше. Но беше ли си измислила супер бързината и слуха на Джак? Способността му да се телепортира и да контролира умове?

Тя скочи на крака и започна да обикаля хола. Кой беше той? Какво беше той?

Трябваше да е човек. Сърцето му биеше. Беше го почувствала. Беше почувствала дъха му срещу лицето си, когато я беше целунал. И беше почувствала ерекцията му под ципа на панталоните му.

Лара крачеше напред-назад, но нищо нямаше смисъл. Строполи се на дивана и грабна тефтерче от масичката за кафе. Щеше да разгадае това, мамка му. Ако щеше да става детектив, то трябваше да е достатъчно умна, за да разрешава загадки.

Написа заглавие на страницата: „Не познаваш Джак“. След това започна да изрежда характеристики. Интелигентен. Силен. Красив. Остроумен. Секси. Сладък. Великолепен. Закрилнически настроен. Подкрепящ. Щедър. Палав. Целува се добре. Лара се смръщи към листа, след това го задраска с голямо Х. Изглеждаше като лист с пожелания за перфектното гадже, не улики за истинската му същност.

Погледът ѝ премина отново през листа. По дяволите, щеше да е перфектното гадже, ако в него нямаше нещо странно. Трябваше ѝ списък със странните му характеристики. Започна да пише. Телепортация; чете мисли и манипулира; супер скорост, сила и слух. Това бяха очевидните. Трябваше да дълбае по-дълбоко. Истината можеше да се крие в неизвестното.

Потаен. Определено имаше нещо потайно в него.

Трудолюбив. Мотивиран. Беше останала с впечатлението, че не му трябва да работи, за да се прехранва. Той се бореше с, както сам ги беше нарекъл, лошите.

Има врагове. Беше споменал за такива няколко пъти. И приятелите му, и враговете му имаха способността да контролират умове.

Какво друго? Старомоден. Това я накара да трепне. Беше казал, че е бил на седем, когато баща му е умрял. Ако баща му беше умрял през 1798 г.?

Никога не пие с мен. Като се замисли, никога не го беше виждала и да яде.

Блед. Мегън беше казала, че и Аполон е блед.

Очи, които могат да светят в червено.

Лара се загледа в листа си. Мислено отмяташе възможностите, които ЛаТоя беше споменала в нощта, когато беше дошъл на вечеря. Тогава идеите ѝ бяха изглеждали глупави, но не и сега. Супергерой. Мутант. Извънземно. Биодроид.

Можеше ли тайната на Джак да има нещо общо с Роматех Индъстрис? Ако Роман Драганести беше успял да клонира кръв, какви други странни неща беше успял да измисли?

Лара хвърли списъка на масичката за кафе и се излегна на дивана. Разтърка челото си. Каквото и да беше Джак, предизвикваше силно главоболие. Ако беше поне малко умна, щеше да го избягва. Но знаеше, че няма да го направи. Когато ставаше дума за Джак, Лара беше безнадеждно заинтригувана. И се увличаше бързо по него.

ГЛАВА 11

— С количеството умствена манипулация, която е използвана, мога да заключа, че Аполон е вампир — завърши Джак обяснението на случая с изчезналата колежанка.

— Съгласен съм — Конър започна да барабани е пръсти по бюрото в офиса на охраната в Роматех индъстрис. — Сигурно е Бунтовник. Вместо да си търси жертва всяка вечер, той ги примамва някъде и ги държи под ръка.

— Да — съгласи се Финиъс. — Пичът си зарежда килера с провизии.

Джак подозираше, че Аполон използва жените за повече от храна. Той започна да обикаля офиса. След като беше оставил Лара в дома ѝ, беше карал до градската къща. След това се беше телепортирал до Роматех и беше свикал срещата.

Финиъс се опъна на стола си.

— Увиснал чеп.

Конър повдигна вежда.

— Извинявай?

— Не говорех за теб — измърмори Финиъс.

Шотландецът продължи да го гледа.

— Пичът Аполон е увиснал чеп — обясни Финиъс. — Трябва да използва умствен контрол, за да хваща жени. Ако беше Любовен доктор, като мен, дамите, естествено, нямаше да могат да устоят на изискания му чар и мъжествена физика.

Джак се изсмя. Беше в Ню Йорк почти от четири седмици и през това време не беше забелязал някоя жена, поддала се на чара на д-р Фанг.

Конър прочисти гърло.

— Мисля, че е време да направиш още една обиколка.

Финиъс се намръщи.

— Направих преди десет минути.

— И свърши добра работа — отвърна Конър. — Отивай, момче.

Финиъс тръгна бавно към вратата.

— Знаете ли, аз съм повече от обикновен магнит за мацки. Схващам, че искаш да говориш с Джак насаме.

Очите на Конър блеснаха.

— О, колко си проникателен.

— Да, можеш да си заложиш покрития си с каре задник на това. — Финиъс оправи яката на полото си. — Доктор Фанг е един проникателен кучи син — той затвори вратата след себе си.

Джак седна на стола, от който беше станал Финиъс.

— Надявам се да си обучил д-р Фанг добре. Няма да ми е приятно да го загубя в битка.

— Стана много добър майстор на меча. Иън и Дугъл го обучиха. — Конър присви очи. — Няколко урока от теб ще му дойдат добре. Бих казал, че си най-добрият майстор на мечовете в Европа, но ако Жан Люк чуе, ще ме набоде на щик.

Джак се усмихна. Жан Люк се беше самообявил за Европейски шампион от векове.

— Със сигурност ще му кажа. И без това е прекалено горделив.

Конър изсумтя и насочи вниманието си към мониторите за наблюдение.

Джак погледна към тях и забеляза как Финиъс излиза от страничен вход. Тялото на вампира се размаза, когато той се втурна през гористите площи, заобикалящи Роматех.

— Ще се включа в тренировката му преди изгрев.

— Добре. — Конър отново забарабани по бюрото, след което внезапно спря. — Колко знае момичето?

Джак прикри всяка емоция от лицето си.

— Нищо.

Конър го изучи внимателно.

— Тя... интелектуално затруднена ли е?

Джак сви устни.

— Не.

— Тогава колкото повече време прекарва с теб, толкова по-подозрителна ще става. И ти ще бъдеш изкушен да й кажеш повече, отколкото трябва.

— Тя не знае нищо — повтори Джак. — Трябва да се притесняваме за другите полицаи. Засега те не знаят за Аполон. Трябва

да сме сигурни, че ще си остане така. Не можем да си позволим да разрешат случая наистина.

— Съгласен съм. Нищо не е по-важно от това да запазим съществуването си в тайна. — Конър го погледна остро.

Джак отвърна на погледа му.

— Тя не знае нищо.

Конър отклони поглед, мръщейки се.

— Ще кажа на Ангъс за този проблем с Аполон. И ще предам на Роман да изпрати доклад до всички господари на малките сборища в Америка. Може би някой от тях ще знае за център с класическа гръцка архитектура в областта им.

Джак кимна.

— Отлична идея.

— Да се надяваме, че ще успеем да открием бърлогата на този Аполон за няколко нощи — продължи Конър. — Предполагам, че мястото ще е закрито и ще има няколко дневни охранителя. Контролът на Аполон над умовете на тези момичета може да е по-слаб през деня, когато е в мъртвешки сън.

— Така е. И не може да си позволи някоя от жените да избяга. — Джак се намръщи, чудейки се колко ли жени е убил този Аполон. — Ще направя списък е изчезнали колежанки — особено красивите червенокоси момичета.

— Добре. — Конър погледна към мониторите за наблюдение. — Знаеш ли кои полицаи работят по този случай?

— Мога да разбера. Би трябвало да са в участъка, който обхваща района, където се намира университетът на Колумбия.

— Това е Морнингсайд Хайтс. Трябва да изтрием паметта им. — Конър погледна към Джак. — Трябва да изтрием спомените на всеки смъртен, който знае за случая.

Джак хвана облегалките на стола.

— Лара е имунизирана. Паметта ѝ не може да бъде изтрита.

— От теб — довърши Конър.

Джак стисна зъби.

— Психическите ми способности са добри, колкото на всеки друг вампир.

— Не искам да те обиждам, но се чудя дали наистина си опитал. Дълбоко в себе си може да не си искал тя да те забрави.

— Опитах — изръмжа Джак. — И Ласло опита. Не можахме да я достигнем.

— Тогава няма да имаш нищо против, ако аз опитам?

Джак скочи на крака.

— Не.

Конър повдигна вежди.

— Интересна реакция.

— Не си играй с мен, Конър. Ще оставиш Лара на мира.

Шотландецът въздъхна и се облегна на стола си.

— Какво, по дяволите, ви става на всички? Роман, Ангъс, Жан Люк, Иън... разпространява се като шибана епидемия. Чудех се дали вампирът не губи ума си, когато достигне зряла възраст от петстотин години, но аз останах незасегнат, слава богу, а ти... ти си още младеж.

— Двеста и шестнадесет години — каза Джак огорчено. — Почти пеленаче.

Конър го погледна раздражено.

— Има поне пет хиляди подчиняващи се на закона вампири, за които знаем и повече от половината от тях са много красиви и умни жени. Защо не може да се занимаваш с някоя от тях?

Джак сви рамене.

— Не съм планирал това да се случи.

— Не осъзнавате ли риска за животите на всички вампири по света, когато разкривате тайната ни на смъртен? Нямах право да ни застрашаваш!

— Нищо не съм й казал.

— Засега. — Конър потърка челото си. — Виждам съм как това се случва прекалено много пъти. Ти и останалите сте еднакво болни.

— Любовта не е болест. Амоге е най-могъщата и позитивна сила във вселената.

— Познаваш я, от колко, две седмици? Не може да го наречеш любов. Това е лош случай на похот, нищо повече.

Джак започна да обикаля стаята. Не, бил е похотлив и преди. Беше обичал и преди. Знаеше разликата.

— Това е повече от страст.

— Безумие е — измърмори Конър.

Може би, но беше ли любов? Джак спря и се загледа в пространството. Колко силни ставаха чувствата му към Лара?

— Можеш ли да спреш да я виждаш? — попита меко Конър.

Можеше ли? Имаше само няколко неща, които трябваше да прави, за да оцелее. Да се крие от слънцето. Да пие кръв. Ако се замислеше над това, вампирският живот изглеждаше ужасно монотонен.

Всеки ден по залез-слънце сърцето му се връщаше към живот в гърдите му, но толкова дълго се беше чувствал мъртъв вътрешно. Беше се отдал напълно на каузата за борба с Бунтовниците, защото му даваше причина да стане от леглото си всяка вечер. Беше тъмен живот с постоянни конфликти и кръвопролития. Беше продължил два века и можеше да продължи завинаги. Merda, той живееше в кръг от ада.

Лара беше като ангел, дошъл да го спаси. Красота и светлина. Вече не живееше за смърт, а за amore. Той се влюбваше.

Любов. Винаги беше вярвал в истинската любов, но никога не беше имал късмет с нея. Първата му любов — Беатрис, беше умряла, преди да успее да се омъжи за него. Загубата ѝ го беше ударила с такова отчаяние, че минаха много години преди любовта отново да го открие през 1855 година. С надежда беше казал на любовницата си тайната си само за да бъде отблъснат. Бе принуден да изтрие паметта ѝ, но неговата остана недокосната и му беше отнело години, за да преодолее болката от това, че я е загубил.

Същото се беше повторило през 1932 година. Същата болка от това да загуби жена, която обича. Не се съмняваше в чувствата си към Лара, но да ѝ каже истината, означаваше да я загуби. Джак преглътна тежко. Не можеше да рискува. Нямахте да може да понесе мисълта никога повече да не я види. Само докато обмисляше възможността, сърцето му се свиваше болезнено.

Имаше нещо специално в нея. И той искаше да сподели нещо специално с нея, нещо, което обичаше. Идеята за Венеция отново се появи.

— Трябва да съм с нея.

— Страхувах се от това. — Конър прекоси стаята към бюрото. — Ще кажа на Роман за ситуацията и ще започнем да търсим курорта на Аполон.

— Добре. — Джак заобиколи бюрото и седна на компютъра. Щеше да прекара следващите няколко часа в събиране на информация за изчезнали студенти в колежа. Той погледна към шотландския

вампир, който отиваше към вратата. — Благодаря ти, Конър, за разбирането.

Конър изсумтя.

— Това, което разбирам, е, че полудяваш. Нека Господ спаси душата ти.

— Амоге може да изпълни сърцето ти с радост и спокойствие — каза Джак. — Може да те накара да се чувстваш цял.

Израз на болка премина през сините очи на Конър.

— Или може да разкъса сърцето ти на две. — Той затвори вратата.

Джак въздъхна. Беше попадал в тази ситуация, изоставен с разкъсано на две сърце. Можеше само да се надява, че няма да се случи и с Лара.

Късно следобед в понеделник Лара започваше да скучае. ЛаТоя беше на работа и затова беше сама. Беше отишла до шефа на районното за среща в един часа и той беше заявил, че може да се върне на работа в сряда вечерта. Обмисляше да иде на работа по-рано, за да има достъп до архивите за изчезнали хора. Но как щеше да обясни, че работи върху случай, който не ѝ е бил възлаган?

Зачуди се как се справя Джак с разследването. Всъщност чудеше се много за Джак. В четири часа вече лежеше на дивана и отново проучваше листа „Не познаваш Джак“, който беше написала предишната вечер.

Първият списък ѝ предоставяше причините, поради които си падаше по Джак. Интелигентен. Силен. Красив. Остроумен. Секси. Сладък. Великолепен. Закрилнически настроен. Подкрепящ. Щедър. Палав. Целува се добре. И беше още толкова много неща. Изглеждаше заинтересуван от чувствата и мислите ѝ, много повече от всеки друг мъж, който някога беше срещала. И наистина му пукаше за нея. Можеше да го види в очите му, когато не светеха в червено.

С въздишка прочете втория списък. Медиум. Суперсили. Старомоден. Това я накара да потрепери. Ако баща му беше умрял през 1798 година, това означаваше, че Джак е роден през 1791 година.

Това определено беше достатъчно стряскащо, за да я накара да се уплаши. Дори Джак ѝ беше казал да бяга, сякаш адът се разтваря зад

нея. Но ако наистина беше лош човек, щеше ли да я предупреждава? Може би се страхуваше, че неволно ще я нарани със суперскоростта си.

Тя хвърли списъка на масичката за кафе. Достатъчно безполезни спекулации. Трябваша й факти. Ако беше детектив, как би го проучила? Първо, щеше да иде на работното му място. Щеше да провери Роматех индъстрис и да се увери в алибито му за събота вечер. Пътуването щеше да ѝ отнеме няколко часа и трябваше да каже на ЛаТоя, че няма да е вкъщи за вечеря тази вечер.

Включи телефона си и забеляза пропуснатото обаждане в гласовата си поща. Най-вероятно майка ѝ, която я молеше да се откаже от глупостта с полицията и да се върне вкъщи, за да прави нещо смислено с живота си. Като да се състезава за титлата Мис Луизиана.

Когато първоначално се беше преместила в Ню Йорк, майка ѝ се беше обаждала всеки ден, за да ѝ натяква, затова Лара беше започнала да изключва телефона си, когато не е на работа. И сега, когато работеше нощни смени, продължаваше да го изключва, за да може да се наспи през деня.

Със смирена въздишка тя се подготви за още натякване и включи гласовата си поща. Сърцето ѝ подскочи, когато чу гласа на Джак.

— Лара, събирам информация по случая. Искам да ти я покажа в понеделник вечер. Също така съм планирал... среща за нас. Ще отнеме само няколко часа и след това ще се върнем и ще продължим с работата. Ще ти се обадя в понеделник към осем и тридесет, за да проверя дали си съгласна да излезеш с мен. Спи добре, *bellissima* — той затвори.

Среща? Тя отново преслуша съобщението. Да, Джак планираше среща! Тя се строполи обратно на дивана и затвори очи, наслаждавайки се на дълбокия, секси звук на гласа му. Джак искаше да излезе на среща с нея и се чудеше дали тя би се съгласила? Лара изсумтя. Беше все едно да я пита дали иска световен мир. Или лек за рак.

Погледна към списъка на масичката и заглавието ѝ се присмя. „Не познаваш Джак.“ Беше ли редно да се вълнува толкова за среща с мистериозен мъж със странни сили? Но ако излязат, нямаше ли да ѝ се отдаде възможност да го опознае повече?

Тя провери часа на повикването. Пет и половина сутринта. Погледна към часовника. Четири и половина следобед. Имаше още четири часа преди той да се обади. Нямахме да ѝ отнеме цели четири часа да се оправи.

Ами планът ѝ да иде до Роматех? Как щеше да вмъкне и това? Имаше време да иде до Уайт Плейнс, но щеше да е трудно да се върне навреме. Осени я идея и звънна на Джак. Той не вдигна и затова Лара остави съобщение.

— Здравсти, Джак. Ще се радвам да изляза на среща с теб. Благодаря ти, че работиш по случая. Предполагам, че си свършил цялата работа в Роматех, затова просто ще се срещнем там в осем и половина, окей? Чао.

Лара се изкъпа и след тридесет минути чудене, най-накрая избра синя лятна рокля с бял сламен колан. Завърши с бял плетен пуловер, който се смъкваше от едното ѝ рамо, в случай че застудееше. Взе и бяла чанта, която си подходдаше с белите ѝ сандали.

Оправи грима си за десети път и съвестта ѝ я загриза. Някъде имаше отвлечени момичета, които се нуждаеха от помощта ѝ, а всичко, за което можеше да мисли, бе срещата. Позволяваше на привличането си към Джак да излезе от контрол.

Но винаги ще има злодеи, оспори се сама. Колко често се появява любовта? Загледа се в отражението си. Беше ли любов? Можеше ли наистина да се влюбва?

Гърдите ѝ се свиха в изблик на нетърпение и несигурност, докато събираше нещата си и излизаше от апартамента. Взе метрото до станция Гранд Сентръл и след това хвана бързия влак до Уайт Плейнс. Беше почти седем, когато таксито ѝ пристигна пред Роматех. Сградата беше по-голяма, отколкото си беше представяла, а и беше напълно заградена. Предната порта беше затворена, а наблизо стоеше охрана.

Когато охранителят се приближи към таксито, тя свали прозореца си и показа полицейската си карта.

— Здравейте, искам да говоря с отговарящия за сигурността. Имам уговорка с Джак... Венеция, когато дойде.

Пазачът я погледна съмнително.

— Не съм чувал досега полицията да пристига в такси. И, не се обиждайте, но ми изглеждате повече като модел, отколкото като полицай.

Тя се усмихна. Подаде му значката.

— Провери я, ако трябва, след това ме пусни да говоря с началника.

Той проучи значката.

— Лара Баучър? Чувал съм за вас.

Чувал какво? Лицето ѝ се изчерви.

С усмивка пазачът ѝ върна значката.

— Само минута — тръгна към кабинката за охраната и се обади по телефона.

Лара изръмжа вътрешно. Не беше мислила, че ще е толкова трудно да влезе. И не беше осъзнала, че никой няма да ѝ повярва, че работи по случай, докато е облечена по този начин. Беше прекалено очевидно, че преследваше Джак.

Охраната се върна до таксито.

— Госпожице Баучър, Хауърд Бар ще ви посрещне на входната врата. — Той натисна бутон на дистанционното си и желязната порта се отвори.

Таксито продължи по двулентовия път ограден с дървета. Тогава точно след един завой се появява сградата. Имаше малък паркинг отпред и по-голям вляво до страничен вход. От главния вход сградата се простираше в няколко крила и изпъкваше на фона на красиво поддържаните зелени площи.

Огромен мъж в панталони цвят каки и поло се появи от главната врата тъкмо когато таксито спираше.

Лара плати на шофьора и слезе от колата.

— Здравейте. Аз съм Лара Баучър — подаде тя ръка.

— Хауърд Бар. — Той стисна дланта ѝ. — Чувал съм за вас.

— Ъм... мерси. — Проследи с поглед как плъзна идентификационната си карта през сензор, след това допря длан в друг. — Със сигурност имате засилена охрана.

— Да. — Зелена светлина се появи на клавиатурата и вратата се отвори. — Влезте.

Тя пристъпи в широкото фоайе и забеляза няколко растения в саксия върху мраморния под и красиви картини по стените. Мирисът на антисептичен препарат се носеше във въздуха, напомняйки ѝ на болница. Но не беше изненадващо, тъй като се нуждаеха от стерилна околна среда за създаването на синтетична кръв.

Хауърд я поведе към малка маса вдясно.

— Съжالياвам, но ще трябва да проверим чантата ви.

— Разбирам. — Тя постави бялата си плетена чанта на масата. Слава богу, беше оставила пистолета си вкъщи. — Джак спомена, че имате врагове.

— Да. — Харолд прегледа чантата ѝ е големите си ръце, след това я закопча. — Имаше няколко атентата е бомби, затова трябва да сме много внимателни.

— Защо някой би искал да взриви това място? — Лара праметна чантата през рамо. — Синтетичната кръв, която правите, е спасила много животи.

— Да, но има някои... чудаци, които възразяват, че кръвта не е истинска. Затова, госпожице Баучър, как мога да ви помогна? Джак няма да е на разположение за повече от час.

— Разследвам изчезването на изчезнала колежанка в събота вечерта.

Хауърд кимна.

— Джак работеше по това снощи. Оставил е информацията на лаптопа. Искате да я видите ли?

— Да, моля.

— Насам. — Хауърд я поведе надолу по коридора вляво. — Ще ви позволя да използвате залата за заседания. Джак спомена, че работи с вас, затова предполагам, че няма нищо нередно в това да прегледате информацията, която е открил.

Лара се подразни. Разбира се, че нямаше нещо нередно. Изчезналото момиче беше работа на полицията.

— Предполагам, че Джак е бил тук в събота вечер като охрана?

— Да. — Хауърд се намръщи. — Защо питате?

— Стандартна процедура — измърмори тя.

Мислено отбелязваше надписаните врати, които подминаваха. Тоалетна, Склад, Зала за заседания. Детско отделение? Стори ѝ се, че чу детски смях зад вратата. Зъболекарски кабинет.

— Имате си зъболекар тук?

— Да. Шана Драганести — Хауърд посочи към кабинета. — Предоставя грижа за всички служители на минимална цена.

— Това е мило. Е, докога стоя Джак в събота вечер?

— Цяла нощ. — Хауърд спря. — Не го считате за заподозрян, нали? Джак е страхотно момче. И ако беше виновен, защо би помагал със случая?

Лара пристъпи от единия крак на другия.

— Не искам да звуча неблагоприятно, но ако можете да ми предоставите някакво солидно доказателство, че е бил тук онази вечер, това ще изясни нещата.

Хауърд я погледна намръщено.

— Добре. Ще ви покажа охранителни записи от събота вечер. — Той я поведе към врата, чиито надпис гласеше МакКей секюрити. Отново мъжът пхна идентификационната си карта и постави ръка на сензора. — Имаме малко оръжия вътре, затова е добре заключено.

— Разбирам — Лара го последва.

Първоначално ѝ приличаше на обикновен охранителен офис: бюро, компютри, шкафчета с документи, стена, изпълнена с монитори, свързани е камери за наблюдение. Но след това забеляза оградената част отзад. Ченето ѝ щеше да удари пода.

Малко оръжия? Тя тръгна към клетката със сензорна ключалка, броейки пушките, наредени на поставка. Дванадесет. Безброй пистолети на един рафт. Сандъци, пълни с амуниции на друг. Но това, което грабна вниманието ѝ, бяха мечовете. Блестящи широки мечове и шпаги запълваха лявата стена. На дясната бяха изложени ками и ножове, които изглеждаха особено смъртоносни.

Тя сви пръсти около верига, привързана към клетката, и проучи мечовете. Някои изглеждаха доста стари. И какъв старомоден начин да защитаваш сграда.

Старомоден. Тази дума започваше да я преследва.

— За какво са ви всичките мечове? Да не очаквате нападение от орда викинги?

Хауърд изсумтя, сядайки зад бюрото.

— На момчетата им харесва да ги събират. — Той започна да пише на клавиатурата. — Добре, показвам ви видео от нощта в събота.

Лара се обърна да погледне към мониторите. Замъглиха се за секунда, след това се проясниха. Числата, показващи датата от миналата събота, бяха в десния долен ъгъл заедно с часа. Двадесет и едно. Девет часа вечерта.

Хауърд се присъедини до нея пред мониторите, държейки дистанционно.

— Както можете да видите, сградата е сравнително празна събота вечер. Само охрана и хора, които ходят на служба.

— Виждам. — Лара забеляза, че повечето монитори показват празни коридори.

Разпозна фоайето. Няколко човека се бяха събрали там.

Размазано движение на друг монитор привлече вниманието ѝ. Изглеждаше сякаш някой тича с невиждана бързина през хората.

— Колко бързо се движи този човек?

— О, просто е на забързан кадър — измърмори Хауърд.

Тя се запита дали наистина може единият екран да показва забързан кадър, докато другите не.

Хауърд показва един от екраните.

— Ето го Джак, излиза от офиса.

Лара наблюдаваше изисканата му дълга крачка.

— Откога го познавате?

— Откакто започна да работи за МакКей — отвърна Хауърд. — Около десет години предполагам.

Лара видя малко момченце, което притича в коридора. Джак го вдигна на ръцете си.

— Кой е това?

— Константин Драганести. Синът на Роман и Шана — обясни Хауърд. — Жената, която излиза от детското отделение с новороденото, е Шана.

Лара се усмихна, когато видя Джак да отстъпва. Изглежда се чувстваше напълно комфортно в компанията на малчуган, но бебето го ужасяваше. Шана подаде бебето на по-възрастна жена, която също излезе от стаята. Докато втората връщаше децата в детското отделение Шана тръгна надолу по коридора заедно с Джак.

— Тръгнаха към параклиса за служба — обясни Хауърд. — Ще превъртя.

Лара забеляза, че Хауърд беше облечен със същите дрехи, каквито носеше и Карлос в къщата.

— С униформа ли си?

— Да. За охраната на МакКей.

— Не съм виждала Джак да носи униформа.

— Джак е един от топ разследващите и често работи под прикритие. Може да прави каквото си поиска. — Хауърд натисна копче на дистанционното. — Скоро ще ги видиш как излизат от параклиса.

— Малко е странно да имате църковни служби тук.

Хауърд сви рамене.

— На Роман му харесва. Добре, ето ги — Хауърд посочи към монитора. Всички излизаха от параклиса. Повечето влязоха в стаята вдясно. — Това е общата стая, където отиваме за напитка. Няма камера там.

Лара забеляза Джак пред параклиса. Говореше с шотландец в килт, когото Лара беше срещнала на сватбата. Роби. Двамата влязоха в общата стая. Часовникът в ъгъла на екрана показваше двадесет и два часа. Изглежда, Джак наистина имаше алиби.

Възрастната жена се появи на монитора, предоставяйки гледка към коридора пред детското отделение. Ходеше с бебето в ръце и малкото момче, което подскачаше до нея. Скоро се появиха на монитора пред параклиса. Момчето скочи в ръцете на баща си. Роман Драганести го прегърна и Шана взе бебето. Бяха прекрасно семейство и изглеждаха толкова нормални...

Всички хора изглеждаха нормални и мили. Лара се зачуди дали не е била прекалено подозрителна, когато включваше Джак. Може би трябваше просто да се отпусне и да се наслади на факта, че е привлечена от него.

Примигна, когато изведнъж Джак влезе в коридора. Имаше чаша в ръката си и пиеше от нея. Най-накрая! Доказателство, че пиеше.

Лара се приближи до екрана.

— Какво пие той? Вино?

Картината изчезна от екрана.

— Какво... — Тя погледна към Хауърд и забеляза, че е оставил дистанционното на бюрото.

— Предполагам това е достатъчно, за да докаже алибито му — той въведе нещо в клавиатурата и мониторите се върнаха към реално време. — Сега, бихте ли искали да видите информацията, която Джак събра снощи?

— Да, искам. Благодаря.

— Всичко е тук. — Хауърд вдигна лаптопа и тръгна към вратата. — Може да го ползвате в конферентната зала, отсреща в коридора.

Лара грабна чантата си, за да последва Хауърд и погледна към черните монитори. Параноична ли беше, или той ѝ бе попречил да види нещо?

ГЛАВА 12

Лара седна на дългата конферентна маса и изчака компютърът да се включи.

Хауърд се задържа на вратата.

— Искате ли нещо за писане? Може би нещо за пиене?

— Ще се оправя, благодаря — тя погледна отново към екрана на компютъра.

Десктопът беше изненадващо празен. Имаше само един файл, който не беше системен и беше озаглавен Аполон.

— Трябва да обиколя — каза Хауърд. — Ще ви проверя след петнадесет минути — той тръгна, оставяйки вратата широко отворена.

Охраната със сигурност беше приоритет тук. Лара върна вниманието си върху компютъра. Джак се беше подсигурил, че на лаптопа нямаше нищо свързано с Роматех Индъстрис или МакКей секюрити енд Инвестигейшън. Очевидно не искаше да си вре носа в бизнеса им. Какво криеше?

Беше се почувствала сякаш на Хауърд не му харесва да е в офиса на охраната или да гледа касетите от камерите. И каква беше работата с всичките тези оръжия, особено мечовете? Тя въздъхна. Още въпроси, които да зададе на Джак.

Поне той не се опитваше да скрие нещата свързани със случая на Аполон. Лара кликна на Аполон и се отвориха две папки. Отрицателно и Положително. Отрицателно представляваше кратко описание за пет местни жени, които са били отвлечени. Тя прегледа страницата и осъзна, че всички са на различна възраст и с различен цвят на косата от случая с Аполон.

Отвори папката Положително и зяпна екрана. Имаше още двадесет папки. Джак беше открил всичката тази информация за една нощ?

Отвори първата папка и намери снимка и кратък доклад. Ученичка с тъмна червена коса беше изчезнала от университета на Ню Йорк миналия месец. Април.

Лара отвори втората папка. Момиче с ягодово руса коса беше изчезнала от университета на Ню Йорк през юни месец миналата година. Третата папка показваше Бритни Бекфорд от Колумбийския университет, която беше изчезнала миналия юли. Четвъртата и петата папка показваха две червенокоси студентки, които са изчезнали от Сиракузкия университет.

Да не би Аполон да отвличаше по едно момиче всеки месец? Лара отново погледна датите. Всяко момиче беше изчезнало през четвъртата събота на всеки месец.

Как можеше нещо толкова крещящо и ужасно да се изплъзне на властите? Аполон сигурно е използвал умствен контрол, за да прикрие следите си толкова добре, че никой да не осъзнае какво се случва. Всъщност повечето от тези момичета бяха идентифицирани като избягали. Слава богу, че престъпникът най-накрая беше привлякъл вниманието на полицията.

Лара се смръщи. Джак беше работил усилено върху това, но не беше негов случай. Беше проблем на полицията.

Тя се сви, когато прегледа доклада в шестата папка.

Момиче, което е учило в Пенсилванския университет във Филадельфия. Седмото момиче беше изчезнало от Принстън, Ню Джърси. Ако Аполон отвличаше момичета из всички щати, то този случай определено трябваше да се предаде на ФБР.

Въпреки това трябваше да го признае на Джак. Беше ужасно добър детектив. Не беше разгледала дори половината от папките, а ги преглеждаше набързо. Трябваша й принтирани копия на тези доклади, за да може да ги сравни. Освен това се нуждаеше от часове, за да прегледа цялата информация.

Трябваша й копия на всички доклади. Отвори имейл и приложи цялата папка Аполон, за да я прати на себе си, но след това се поколеба. Щеше ли Джак да възрази? Едва ли. Беше казал по телефона, че и без това възнамерява да ѝ покаже всичката тази информация. Работеха по случая заедно. Кликна на „Изпрати“.

— Здравей.

Тя подскочи в стола си и забеляза малко русокосо момче на вратата. Приличаше на детето от записите от камерите.

— Здравей.

То придърпа тениската си на синьо и зелено райе.

— Казвам се Тино.

Разбира се. Константин Драганести.

— Как си? Аз съм Лара Баучър.

То ѝ се усмихна ангелски.

— Чух за теб.

— Супер. — Тя изключи лаптопа и се изправи.

— Тино! — провикна се женски глас. — О, ето те — възрастна жена се появи на вратата и забеляза Лара. — Съжалявам. Надявам се Тино да не ви е обезпокоил.

— Никак даже. — Лара се приближи към тях. — Аз съм Лара Баучър.

— О, чувала съм за вас.

Не отново. Лара подаде ръка.

— Как сте?

— Много добре. Казвам се Радинка. — Тя пое ръката ѝ за здрависване и след това не я пусна. Погледна я отблизо, след което се усмихна. — Да. Двамата с Джак ще бъдете много щастливи.

— Моля?

Радинка пусна ръката ѝ, след което се провикна през рамо.

— Шана, няма да повярваш кой е тук.

— Идвам. — Една жена излезе от детското отделение, бутайки бебешка колика.

Беше руса и леко закръглена, заради скорошното си раждане. Бебето беше мъничко новородено с розова, деликатна кожа и мека шапка върху черната си коса.

Лара се наведе над количката, за да погледне отблизо.

— Какво красиво бебче. — Момиче, предположи от деликатните черти на бебето. Розовото одеяло беше още една улика. Тя вдигна поглед към майката на детето. — Здравей. Лара Баучър.

— О, чувала съм за теб.

— Така казват всички — промърмори Лара.

Шана се засмя.

— Не се притеснявай. Само хубави неща са. Аз съм Шана, между другото. Това е дъщеря ми София. И вече си се запознала със сина ми — Константин.

— Да — Лара се усмихна на момченцето е розови бузи.

— Тя е единствената за Джак — обяви Радинка.

Лара преглътна тежко.

— Аз... аз не бих казала. Едва го познавам.

— Е, тогава ще трябва да си поклюкарстваме за него. — Очите на Шана светнаха развеселено. — Роби спомена, че си много хубава. Определено е бил прав.

— Конър каза, че си опасна — добави Константин.

— Тино! — Шана се намръщи на сина си, след което се обърна отново към Лара. — Конър просто се тревожи, че Джак ще се нарани. Всички сме нещо като семейство тук. Искаш ли да вечеряш с нас? Тъкмо отивахме към столовата.

— Ще ям макарони със сирене! — Тино заподскача из коридора.

— С удоволствие, но мисля, че Хауърд очаква да седя на едно място. — Лара посочи към конферентната зала.

— О, не се тревожи. — Шана махна с ръка пренебрежително. — Ще те види на монитора и ще знае, че си с нас. Хайде.

Лара грабна чантата си, затвори вратата на конферентната зала и ги придружи надолу по коридора към фойето. Все още не беше яла нищо и беше гладна, а пък и беше нетърпелива да чуе клюките, които Шана беше споменала. В същото време реши, че ще хапне нещо леко. Джак планираше среща за по-късно вечерта, може би включваше и вечеря. И други неща...

Те продължиха през фойето и завиха надясно, след това наляво, и отново наляво. Коридорите бяха покрити с прозорци от едната страна и Лара осъзна, че обикаляха около вътрешен двор и озеленен район. Залязващото слънце хвърляше отблясъци на известно разстояние от прозорците и осветяваше в яркочервено и розово здравеца, който растеше в саксии из целия двор.

Столовата беше почти празна. Те седнаха на маса е бебешката количка от едната страна на Шана. Лара се настани срещу нея с малка салата, докато се любуваше на двуседмичното бебе.

— Искаш ли да видиш какво мога да правя? — попита Тино.

— Разбира се. — Лара предположи, че и момчето искаше внимание.

— Тино... — Шана поклати глава, мръщейки се.

— О... добре. — Раменете му се отпуснаха и той побутна макароните из чинията си.

Шана го наблюдаваше все още намръщена, след което лицето ѝ се озари.

— Сетих се! Онзи ден разклати уши. Можеш да покажеш това на Лара.

Тино се изправи с широка усмивка.

— Да. — Той се обърна към Лара. — Искаш ли да видиш?

— Ще се радвам. — Тя се разсмя, когато ушите на момчето се раздвижиха леко. — Това е невероятно. Никога не съм можела да го правя.

— Мога и да чета — похвали се Тино.

— Това е страхотно. — Лара бутна празната си чиния настрана. — На колко си?

— Навърших две през март — Константин отпи от млякото си.

Две? Лара би предположила четири, но не знаеше много за децата.

Изведнъж София изплака силно и Шана я вдигна от количката.

— Спокойно — започна да обикаля тя из столовата, прегръщайки бебето. — Току-що вечеря. Не можеш ли да оставиш и мама да се навечеря?

Лара осъзна, че Шана беше изяла само половината от яденето си. Радинка също не беше приключила. Бутна стола си назад и се изправи.

— Аз ще я взема.

— О, благодаря ти. — Шана положи бебето в ръцете на Лара. — Харесва ѝ да я разнасят. Предполагам, че ѝ напомня на това да е вътре в мен.

— Аз не помня да съм бил в теб, мамо — каза Тино.

Шана се изкиска и седна, за да довърши вечерята си.

— Въртеше се много и правеше кълбета.

— Яко — Тино нападна купата си с червени желирани кубчета.

Лара тръгна бавно около масата, наслаждавайки се на невероятната мекота на бебето, което прегръщаше близо до гърдите си. София я погледна с чисти сини очи. Тя прокара ръка по главата на бебето и се усмихна на меката ѝ черна коса. Децата на Джак също биха имали такава коса.

Лара въздъхна. Какво, по дяволите, правеше? Да си представя бъдещите деца на Джак. Колкото и да беше странно, това не я натъжаваше. Да държи бебето я успокояваше вътрешно.

— Добра си с децата. — Шана загреба пюре от картофи и го лапна. — И Джак е.

— Той би бил страхотен баща — Радинка посочи с вилицата си към Лара, за да наблегне на думите си.

Тя изсумтя, но не успя да прикрие усмивката си.

— Вие двете сте двойка сватовници. Но мисля, че Джак изглежда прекалено добре, за да се нуждае от помощ в любовта. — Надяваше се да ѝ отговорят с нещо от рода на: „Джак не е излизал с никоя от години. Джак е толкова непорочен, колкото и деветдесетгодишен монах.“ Шана взе чашата си със студен чай.

— Трябва да призная, Джак наистина е много красив мъж.

— Младост — измърмори Радинка и поклати глава, докато нарязваше останалото от пържолата си. — Важното е характерът. Джак е добър мъж. Той е мил, верен и отговорен.

Това звучеше перфектно, но Лара продължаваше да се пита колко автобуса с жени тичаха след Джак. Тя продължи да върви около масата.

— Вероятно мъж, който е и красив, и добър, има много жени по петите си.

— Предполагам, че би имал. — Очите на Шана светнаха.

Лара се изчерви. Беше очевидно, че стреля на сляпо.

Шана се изкикоти.

— Не се притеснявай. Не знам Джак някога да е имал гадже. Винаги идва сам на партитата.

Лара си пое дълбок щастлив дъх.

— Но, разбира се, когато дойде флиртува ужасно много с присъстващите жени — добави Шана шеговито.

Младата жена се задави, когато гърлото ѝ изведнъж се сви.

— Той просто е любезен — обясни Радинка. — Флиртуваше с мен на пролетния гала бал и дори ме покани да танцуваме валс. Знаех, че беше просто любезен, но все пак ме накара да се чувствам невероятно. Сякаш бях четиридесет години по-млада.

— От колко време го познавате? — попита Лара.

— Откакто започна да работи тук — отвърна Радинка. — Преди около осем години. Тогава бях асистентка на Роман.

— Но, след това я откраднах. — Шана погледна любящо към по-възрастната жена, след това се обърна към Лара. — Запознах се с Джак

преди три години на сватбата си. Той присъства на всички сватби и партита.

— Танцува отлично — отбеляза Радинка.

Шана кимна.

— И е добър приятел. Когато Ангъс и Ема бяха в беда, той дойде да им помогне. Помогна и на Иън и Тони.

Лара знаеше кой е Иън, но се зачуди за останалите. Но не искаше да се отклонява от темата за Джак.

— Знам, че е мил мъж, но има някои... странни неща в него. Необикновени неща.

— Като необикновено добра външност? — попита Шана със закачлива усмивка.

— И необикновена лоялност — добави Радинка.

— И невероятно присъствие — продължи Шана.

Лара спря да обикаля и се обърна към тях.

— Разбирам, че може и да не знаете това, но... Джак притежава някои суперсили. Всъщност може да се телепортира и да се движи супербързо.

Радинка потупа устата си със салфетка, след което внимателно я сгъна.

— Знаем за това, скъпа. — Жената погледна остро Лара. — Също така знаем, че няма защо да се боиш от него.

— Това е така — съгласи се тихо Шана. — Сигурна съм, че силите на Джак изглеждат ужасно странни, но моля те, не им позволявай да те отблъснат. Това, което е важно, е как използва силите си и че винаги ги използва за добро. Можеш да му се довериш, Лара.

Толкова просто ли беше? Можеше ли да го приеме, такъв, какъвто е, и да му се довери? Очевидно Шана и Радинка го бяха направили. Лара се изкушаваше, но в същото време искаше още отговори. И желаше Джак да ѝ се довери достатъчно, за да ѝ ги даде.

— Е, като говорим за дявола... — Шана кимна към вратата на столовата.

Лара се завъртя и видя Джак, който стоеше до отворената врата. Сърцето ѝ заби силно. Определено беше невероятен. Той беше всичко, което тя искаше от един мъж. Можеш да му се довериш, Лара.

Той тръгна бавно към нея. Беше облечен в избелели дънки и черна тениска, с черно кожено яке. Косата му беше влажна и сресана

назад. Челюстта му беше покрита с набола черна брада. Изглеждаше така, сякаш беше бързал колкото може. Погледът му се спусна към бебето в ръцете ѝ, след това се върна на лицето ѝ — горещ, блестящ в златно. Тя пристъпи към него, привлечена като от магнит.

— О, да — обади се Радинка зад нея. — Тези двамата ще са много щастливи.

Лара спря и топлина се разля по страните ѝ. Знаеше, че развеселената усмивка на лицето на Джак означава, че е чул забележката на Радинка.

— Ето, аз ще се погрижа за София. — Шана побърза, за да вземе бебето.

— Здравсти, Джак. — Константин изтича към него и мъжът го вдигна на ръце.

— Здравсти, приятел. Как върви? — Той разроши русите къдрици на момчето.

Тино се наведе и прошепна високо.

— Радинка каза, че Лара е единствената жена за теб.

Лара прехапа устна и се раздразни. Мъжът не беше неустоим. Тя щеше да му устои.

На коя планета? Иззвъня вътрешният ѝ глас.

Радинка поклати глава, докато слагаше празните чинии върху подноса.

— Само ако можех да намеря единствената за сина си.

— Не мисля, че Грегори желае да се установява — прошепна Шана.

— Е, по-добре да побърза — измърмори Радинка. — Няма да живея вечно и искам да видя внуците си.

— Как сте, дами? — Джак пусна Тино на земята и целуна Шана и Радинка по бузите. — Как е София?

— Добре е — усмихна се Шана. — Взехме Лара с нас на вечеря, за да можем безсрамно да си клюкарстваме за теб.

— Виждам. — Той се обърна към Лара и устните му се извиха. — *Bellissima*, никога не спираш да ме изненадваш. Не очаквах, че ще дойдеш до Роматех.

Тя сви рамене.

— Искан да пороботя по случая.

— И провери алибито ми за събота вечер.

Лара вирна брадичка.

— Да, проверих. Стандартна процедура.

Очите му проблеснаха развеселено.

— Минах ли?

— Мисля, че да.

— Това е страхотно. Не бих искал да излизаш на среща е престъпник. — Той се приближи към нея и погледът му се спусна по синята ѝ лятна рокля, голите ѝ крака и белите ѝ сандали. — Изглеждаш великолепно тази вечер.

— Благодаря. — Тя забрави, че се беше подразнила. Беше достатъчно трудно, да не се хвърли в ръцете му.

Той докосна ръката ѝ там, където пуловерът я покриваше.

— Това е хубаво, но може да не те стопли достатъчно там, където отиваме.

— Къде отиваме?

Джак се усмихна.

— Не се притеснявай, любов. Сигурен съм, че ще намерим нещо по-топло за теб. — Той погледна към останалите и наведе глава. — Сiao, дами, Тино. Трябва да ви открадна Лара засега.

Имаше нещо старомодно в начина, по който сведе глава. Лара изръмжа вътрешно. Думата старомодно продължаваше да изскача. Тя грабна бялата си чанта и погледна към Шана и Радинка.

— Беше ми приятно да се запознаем.

Шана я потупа по рамото.

— Усецам, че отново ще се видим.

— Със сигурност — кимна Радинка. — Насладете се на срещата си.

— О, имаме работа, за която да се погрижим — каза Лара. — Полицейска работа.

Радинка изсумтя и промърмори.

— Имаш предвид маймунска работа.

— Може ли да си взема курабийка? — Константин започна да скача около масата очевидно без нужда от захар.

— Scusi, signorini. — Джак отново сведе глава и след това леко докосна гърба на Лара, водейки я извън столовата. — Почти бях приключил със закуската си, когато Карлос ми съобщи, че Хауърд се е обадил, за да каже, че си тук и ме чакаш. Дойдох възможно най-бързо.

— Благодаря ти. Оставих съобщение и на телефона ти.

— Чух го. — Той ѝ се усмихна, докато вървяха надолу по коридора. — Много се радвам, че искаш да излезем на среща.

Тя сви рамене.

— Само за няколко часа е, нали? След това ще се върнем към работата.

— Както искаш. Хауърд каза, че ти е показал лаптопа.

— Да. Бях възхитена от информацията, която си успял да намериш. Много впечатляващо.

— Grazie. — Той сви надясно и я поведе по друг коридор. — Решен съм да открия Аполон, колкото мога по-бързо. Мисля, че отвлича по едно момиче всяка четвърта седмица в месеца.

— И аз го забелязах. След няколко седмици отново ще го направи.

Джак кимна.

— Ще го хванем, преди да успее.

Ние? Лара прехапа устната си. Не ѝ се искаше да казва на Джак, че този случай беше на полицията и на ФБР, особено след всичката работа, която беше свършил.

— Знаеш ли, в сряда се връщам на работа.

Джак спря.

— През нощта ли ще работиш?

— Да. Изглежда, че и двамата сме на гробищна смяна.

Той се намръщи.

— Няма да мога да те виждам много.

Щеше ли да му липсва? Тази мисъл ѝ харесваше.

— Не се тревожи. Имам една-две вечери почивка седмично. Мога да се съглася да излезем отново, въпреки че зависи от това, как ще протече срещата тази вечер. — Тя му се усмихна закачливо.

Той се смръщи още повече.

— Надявам се, че ще е добре. Искам да споделя нещо много специално с теб. Място, което ми е много скъпо.

— О! — Усмивката ѝ изчезна. — Добре.

— Но престоят ни ще бъде ограничен. — Той се огледа. — Ако нямаш нищо против, мисля, че трябва да тръгнем веднага.

— Наистина ли? — Тя гледаше как отваря вратата и поглежда вътре.

— О, извинявай. — Беше прекъснал някой, докато работи. Тръгна надолу по коридора до следващата врата. — Можем да работим по случая с Аполон по-късно. Напреднах доста, не мислиш ли?

— Да, така е. — Тя се намръщи, когато той отвори вратата към склада и погледна вътре. — Загубил ли си нещо?

— Просто не искам да ме виждат. Ела. Тук става. — Той хвана ръката ѝ и я вмъкна в склада.

Това ли беше идеята му за среща? Да се натискат в килер? Бегло видя рафтове, отрупани с консумативи за офис, преди Джак да затвори вратата и да ги остави в пълен мрак.

— Еха. Мислех, че ще идем на специално място.

— Така е, *bellissima*. Всичко съм планирал. — Той обви ръце около нея. — Джанета и Марио нямат търпение да се запознаят с теб.

— Кой са те?

— Те поддържат *palazzo*, докато ме няма.

Тя преглътна тежко.

— Но това е във Венеция.

— Да. — Той погали бузата ѝ с кокал четата си. — Там отиваме.

Ченето ѝ увисна и тя поклати невярващо глава.

— Не можем да идем във Венеция. Полетът е десет часа, нали?

— Трябва да побързаме. Имаме максимум три часа.

— Преди самолетът да отлети? — Значението на ситуацията най-накрая ѝ се изясни. — Тогаво какво правим тук? — Сърцето ѝ започна да препуска. Това беше толкова внезапно. И така вълнуващо. — Трябва да ида до вкъщи и да събера багаж. Паспортът ми също е необходим. — Тя го бутна, за да стигне до вратата.

Той я дръпна внезапно назад и чантата ѝ падна на пода.

— *Bellissima*, тръгваме сега.

Внезапно подозрение се прокрадна в ума ѝ и косъмчетата по врата ѝ настръхнаха.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Имам нужда да ми се довериш. — Той затегна хватката си около нея.

Кожата ѝ се вледени въпреки топлината на тялото му.

— Защо сме в килера?

— За да не види никой как се телепортираме.

Лара ахна.

— Не.

— Да. Виждала си ме да го правя преди. Напълно безопасно е.

— Напълно лудо е! — Тя го отблъсна.

— Лара... — Джак я хвана за раменете. — Никога няма да направя това, ако има вероятност да те нарани. Прекалено много ми пука за теб, за да допусна нещо да ти навреди.

Пукаше му? Сърцето ѝ се разтопи. За жалост, останалата част от нея откачаше.

— Не знам как да се телепортирам. Страх ме е. Ами ако се появя някъде и нещо в мен се обърка?

— Всичко ще е наред. Докато си в ръцете ми, ще си в безопасност.

Тя преглътна тежко.

— Няма ли да е по-безопасно със самолет?

— Сага тиа, можем да сме във Венеция след няколко секунди.

— Това е трудно за вярване. И за някой, който се е правил, че е нормален през последните две седмици, изведнъж си съгласен да ми покажеш истинската си същност?

— Да. — Той отпусна ръцете си около нея. — Една стъпка напред, не мислиш ли?

Най-накрая беше готов да е честен с нея? Как можеше да откаже на това.

— Аз... искам да вървим напред.

— Тогава ела с мен. — Той отново я прегърна силно. — Дръж се за мен и не се пускай.

Тя обви ръце около врата му и стисна длани.

— Сигурен ли си, че е безопасно? Няма никакви ограничения за килограми или...

Всичко стана черно.

Тя се препъна и примигна срещу ярката светлина на свещи, която се завъртя около нея, отразявайки се в златните стени.

— Спокойно, любов. — Джак ѝ помогна да остане на крака.

Стаята спря да се върти и тя осъзна, че има картини по стените и тавана, които бяха очертани с блестящи златни листа от декоративна замазка. Свещи светеха в златни свещници на стените и формираха три богато украсени полилея. Антични мебели бяха струпани около камина с мраморна облицовка.

Краката ѝ бяха върху полиран под на тераса. Това не беше Канзас.

— Уау.

Джак я пусна.

— Добре ли си?

Тя се огледа отново.

— Уау.

Той се изкиска.

— Добре дошла в дома ми. — Отиде до френските врати и ги отвори. — И добре дошла във Венеция.

ГЛАВА 13

Джак се усмихна, гледайки изражението на лицето на Лара. Шокът ѝ се трансформира в изумление, докато се оглаждаше около Голямата зала. Заля го гордост, защото стаята беше великолепна, когато всички светлини светеха. Марио и Джанета не бяха особено сръчни, понеже бяха стари, затова сигурно внукът им, Лоренцо, беше запалил свещите, преди да си тръгне.

Студен бриз влетя през френската врата, карайки пламъците да потрепнат и златото да заблести.

Лара го погледна развеселено.

— Само малък palazzo, а?

Той сви рамене.

— Има още двеста palazzi във Венеция. Не е голяма работа.

— Разбира се. Всеки си има по един. — Тя го последва на балкона. — Не мога да повярвам. Наистина ли сме във Венеция?

— Да. Венеция. — Той си пое дълбоко от студения, влажен въздух.

Свещите блестяха зад скосено стъкло на всяка страна на френските врати. Малка маса с два стола бяха поставени в ъгъла на балкона.

Той погледна през парапета към реката долу. Светлините блестяха върху повърхността ѝ, а лунната светлина и блясъкът от съседните palazzi се отразяваха във водата. Водната порта беше точно на земята под него. Лампите от нея осветяваха червените колони пред къщата му.

Джак обичаше да се връща у дома. И сега имаше с кого да сподели мястото.

— Харесва ли ти?

— Невероятно е. Много... старо. — Лара погледна странно към него, след това потрепери.

— Студено ли ти е? — Той уви ръце около нея и я придърпа поблизо. — Страхувах се, че тук може да е хладно за теб. Ще накарам

Джанета да ти донесе връхна дреха.

— Мерси. — Лара се огледа любопитно. — Не е само студеният въздух. Шокирана съм, че наистина сме тук и все още съм стресирана от транспорта ни.

— Бързо и безболезнено, нали?

— Огромният ужас свърши бързо, но объркването ми е по-силно от всякога. Как можеш да правиш такива неща?

С въздишка, той погали косата ѝ.

— Наистина не знам как се получава. Това е дар и аз съм благодарен за него.

— Е, със сигурност бие десет часа със самолет. — Тя се обърна в ръцете му, за да може да погледне през перилата. — Не мислех, че каналите са толкова големи.

— Повечето не са. Това е Канал Гранде^[1].

— Оу. Готин адрес. — Тя погледна назад към дома му. — Не е зле за замък.

Той се ухили.

— За жалост, голяма част от всички palazzi не са добре поддържани. Този е от шестнадесети век и винаги има какво да се поправя.

— Но ти го обичаш — отбеляза тя тихо.

— Да. Така е. Той е моята опора. Константа, която винаги ще е тук за мен и никога няма да се промени.

Лара го погледна с присвити очи.

— Има нещо толкова старомодно и... благородно в теб.

Това беше висока оценка за копеле.

— Cara mia, благодаря ти. — Той целуна челото ѝ.

— Джаккомо! Пристигнали сте — обади се един глас на италиански.

Джак се обърна и видя Джанета на френската врата.

— Bellissima. — Той я прегърна и целуна кръглите ѝ бузи.

Жената беше облечена в дебел халат, наметнат върху нощница, а дългата ѝ сива коса беше сплетена и лежеше върху пицната ѝ гръд. Той ѝ отговори на същия език.

— Съжалявам, че трябваше да станеш посред нощ.

Тя го потупа по бузата.

— Винаги съм щастлива да те видя. Радвам се, че си довел момиче със себе си. Чакам от толкова отдавна.

Около петдесет години, предположи Джак. Оттогава Джанета и съпругът ѝ, Марио, се грижеха за замъка. Бяха започнали като прислужници, но с времето се бяха превърнали в лоялни и ценни приятели.

— Тя е смъртна, нали? — прошепна Джанета на италиански.

— Да. Казва се Лара Баучър — отговори той. — Американка е.

— И е много красива. — Джанета кимна в съгласие и след това заговори на английски с осезаем акцент. Много се радвам да се запознаем.

— Благодаря — усмихна се Лара. — Наистина се радвам, че съм тук.

— Трябва ѝ палто или яке — каза Джак на Джанета.

Когато тя го погледна объркано, той ѝ повтори на италиански.

— Ах, имам подходящи. Ще донеса и напитки. — Джанета се поклони и напусна балкона.

— Изглежда много мила — отбеляза Лара.

— Тя те одобрява, което е добре, защото двамата с Марио са ми като семейство.

Лара изсумтя.

— Всички си играят на сватовници покрай нас.

— Сякаш ни трябват повече покани. — Той придърпа гърба ѝ към себе си, обвивайки я с ръце.

Тя облегна глава на рамото му.

— Звездите са невероятни, но ми се иска да има повече светлина. Кога ще изгрее слънцето?

— Прекалено скоро. — Той захапа леко врата ѝ. Имаха по-малко от три часа, преди да се наложи да ги телепортира обратно в Ню Йорк Сити. Не можеше да рискува да заспи мъртвешки сън пред нея. — Сега е перфектното време да сме тук. Градът е тих. Можеш да чуеш честите викове на сова, както водата, която се движи срещу сградите.

— Винаги съм искала да видя Венеция. Благодаря ти.

— Bellissima, едва пристигнахме. — Джак посочи в далечината. — Виждаш ли светлината във водата? Тони е нашата гондола и идва, за да ни вземе.

— Това е страхотно. — Лара се обърна към него с усмивка. — Благодаря ти, че ме завлече против волята ми.

— Хмм. — Той прокара ръка по гърба ѝ. — Какво още мога да те накарам да направиш против волята си?

Смеейки се, тя уви ръце около врата му.

— Знаеш какво казват — когато има желание, има и начин.

Той бутна носа ѝ със своя.

— Искам да стане както аз желая.

— Ммм... — Тя се притисна в него и прокара пръсти през косата му. — Никога няма да мога да ти устоя, Джак.

— Cara mia... — Той целуна челото ѝ, бузата ѝ, носа ѝ и сърцето му заби силно.

Лара го искаше, а той дори не беше използвал никакви вампирски трикове. Беше първата жена, която бе срещал и чиито мисли не можеше да прочете, а въпреки това умовете им сякаш бяха в синхрон.

Той притисна устните си към нейните и я целуна бавно и продължително. Тя се разтопи срещу него. Лара беше в ръцете му, във Венеция — животът не можеше да е по-хубав от това.

Някой прочисти гърло.

— Scusi — прошепна Джанета от вратата на балкона.

Лара отстъпи, изчервявайки се леко.

— Нося... храна — каза възрастната жена на английски. Тя постави дървен поднос на малката масичка. — И наметка за signorina. — Взе дрехата от рамото си, върху което я беше прехвърлила и я изтупа.

— О, боже, прекрасна е. — Лара потърка среднощно синьото кадифе.

Докато Лара се захласваше по наметката, която Джанета поставяше на раменете ѝ, Джак отиде до масата, за да провери храната. Предвидливо, Джанета беше напълнила бронзов бокал със стоплена синтетична кръв. Той го изпи набързо, преди Лара да успее да види съдържанието.

Тя се разсмя.

— Доста си жаден.

— Да. — Той постави бокала на подноса. — Изглеждаш прекрасно с това наметало.

С усмивка, тя направи пирует и дългата пелерина се завъртя около нея. Каdifеният плат се отпусна и стигна до глезените ѝ.

— Не е ли красиво? Има коприна по ръбовете, а и качулка.

Лара вдигна качулката и дъхът на Джак секна. Очите ѝ изглеждаха дълбоко синьо изпод материята, която забулваше лицето ѝ. Бузите ѝ бяха зачервени от вълнение, карайки я да ухае на пулсираща кръв. Изкушаваше се да зареже разходката и направо да я качи в спалнята си на горния етаж. Но не, трябваше първо да я ухажда. Той имаше нужда тя да го обича. По този начин, когато разбереше истината за него, шансът да я загуби беше по-малък.

— Много хубаво наметало — каза Джанета на английски. — Джакомо ми даде наметалото преди десет години за Карнавал. Джакомо добър мъж.

— О — Лара погледна любопитно към него. — Предполагам тогава е бил на осемнадесет?

Джанета изгледа Джак объркано и заговори на италиански.

— Тя не знае? — Когато той поклати почти незабележимо глава, възрастната жена се намръщи. — Трябва да ѝ кажеш.

— Нещо станало ли е? — попита Лара, докато ги наблюдаваше.

— Да. — Джак премина на английски и посочи към подноса на масата. — Твоят gelato се топи. Ела, седни.

— Да. — Джанета забърза към масата и постави купата сладолед, ленена кърпичка и чаша вода пред мястото на Лара. — Gelato от Венеция много добър. Опита.

— Ще се радвам. — Лара седна на стола и внимателно нагласи каdifеното наметало.

Джак подаде празния бокал на възрастната жена.

— Заповядай. — Тя му връчи малка опаковка от Вампоси — следвечерните ментови бонбони за вампирите, които искаха да се отърват от дъха на кръв.

— Grazie. Помислила си за всичко. — Той лапна бонбон и ѝ върна обратно опаковката, а тя бързо я пусна в джоба на халата си.

Лара погледна към празния поднос, след това към Джак.

— Няма ли да ядеш сладолед?

— Не. Аз... алергичен съм към лактоза. — Той седна срещу нея. — Но ще се радвам да гледам как ти му се наслаждаваш.

Тя му се усмихна игриво.

— Харесва ти да гледаш?

Той се изсмя.

Лара се опита да го погледне съблазнително, докато сваляше качулката. Джак преглътна шумно, когато необузданите му мисли се изпълниха с представи как тя смъква още дрехи от себе си.

Лара вдигна лъжицата към устните си и докосна сладоледа само с върха на езика си. След това го облиза.

— Мммм. Толкова е сладък и гладък.

Той вдигна вежда. За толкова очарователен ангел можеше да бъде невероятно порочна.

— Харесва ли ти?

— О, да. — Тя отвори устни и бавно пхна лъжицата в устата си.

— Ммммм. — Извади я по същия бавен начин.

Членът му потрепери.

— О, да. — Тя затвори очи и наклони глава назад. — Да. Да! — Тя удари по масата с юмрук.

Джак се намести в стола си.

Джанета хвана рамото на Джак и прошепна на италиански.

— Тя добре ли е?

— Да. — Гласът му беше натезал. — Наистина ѝ харесва сладоледа. Това ще е всичко, Джанета.

— Хъм. — Джанета грабна празната табла и излезе през вратата, мърморейки си за странните американски обичаи.

Лара се намръщи.

— Извинявай. Сигурно мисли, че съм луда, но не успях да устоя.

Той се усмихна бавно.

— Cara mia, надявам се на това, че няма да успееш да устоиш.

Тя загреба още сладолед и го лапна. Той продължи да гледа, изумен, че може да се възбуди от нещо толкова просто и невинно.

— Това е много вкусно. — Тя лапна и последната лъжица. — И купата е красива.

— От остров Мурано е, където работят най-добрите стъклари.

— Ще се радвам да видя това.

— Не са отворени за посещения сега, но мога да уредя нещата за друго пътуване. — Той се изправи и погледна през балкона. Гондолиерът приближаваше водната порта. — Тази вечер искам да ти покажа basilica и campanile на площад Сан Марко.

Тя избърса уста с ленената салфетка.

— Предполагам basilica е църква, но какво е другото?

— Campanile? Камбанария.

— О, страхотно! Но няма ли да са затворени през нощта?

— Имам... връзки.

Тя се ухили.

— Защото си бил чирак?

Той се изсмя.

— Не точно. Гондолата ни пристига. Искаш ли да видиш?

— О, да. — Тя скочи на крака и погледна над парапета. — О, боже, той носи раирана риза и шапка точно както по филмите.

— Ще тръгваме ли? — Джак посочи към френската врата.

Тя тръгна заедно с него през Голямата зала. Преди около петдесет години той беше свързал електричество към стълбите, за да не се спъва никой или да се налага да носи свещ.

Лара погледна към стъпалата надолу.

— Колко етажа е?

— Четири. — Той я поведе надолу по стълбите. — Етажът на нивото на водата е долният. Аз живея на втория и третия етаж, а Марио и Джанета са на четвъртия, заедно с внука си.

Джанета ги посрещна в основата на стълбите.

— Марио се е погрижил за всичко — обърна се тя към Джак на италиански. — Татко Джузепе ще ви чака на piazza, а Лоренцо ще се присъедини скоро към вас.

— Grazie mille^[2] — прегърна я Джак. — Може и да нямаме време да се върнем тук.

— Разбирам. — Джанета се усмихна на Лара и заговори на английски. — Джакомо много добър мъж. Никога не водил момиче тук преди.

— Наистина ли? — Очите на младата жена блеснаха.

Джак погледна раздражено към Джанета и след това изведе Лара в градината.

— Искам да ти покажа това, преди да тръгнем.

Лара ахна, когато влязоха в градината. Дълги нанизы от трепкащи светлини очертаваха квадратната ѝ форма. Пътека от павирани камъни заобикаляше фонтана в средата. Преплетено с

глициния дърво, се извиваше над каменна пейка. Във въздуха се носеше мирис на гардения и рози и звука на капещата от фонтана вода.

— Толкова е красиво — прошепна Лара. — И спокойно. Не се изненадвам, че обичаш мястото.

Джак погледна нагоре към прозореца на третия етаж, където беше спалнята му. Изкушаваше се направо да телепортира Лара там. Но гондолата им чакаше и той беше решен да я ухажда подобаващо. Отказваше да действа като баща си — да третира всяка жена като завоевание, преди да премине към следващата. Лара заслужаваше повече. И ако го обикнеше, щеше да ѝ остане верен завинаги.

— Ела. — Той я поведе обратно през сводестия коридор към водната порта.

Марио ги чакаше при вързаната гондола. Джак прегърна стареца и го представи на Лара.

Марио се здрависа с нея.

— Brava, bellissima. Джакомо много добър мъж.

Лара погледна сухо към Джак.

— Сигурно им плащаш добре.

Той се засмя.

— Всъщност, да, така е.

Той се качи на гондолата и помогна на Лара да направи същото. Двамата седнаха върху възглавничките на седалката, над която имаше навес, който им осигуряваше малко усамотение.

— Piazzo San Marco, моля — обърна се той към гондолиера в задната част на лодката.

— Разбира се — отвърна мъжът и бързо ги придвижи към канала.

Лара се сгуши близо до Джак.

— Това е толкова романтично.

— Радвам се, че ти харесва. — Той обви ръка около раменете ѝ и се завъртя, за да може да вижда лицето ѝ.

Тя се оглеждаше любопитно, докато се движеха бавно по Канал Гранде. Той ѝ посочи няколко palazzo, които бяха обновени като хотели. Бяха осветени, а пред някои дори бяха паркирани луксозни яхти.

Ченето ѝ увисна.

— Виж моста.

Той погледна към него.

— Това е Риалто. — Средната му арка беше осветена нощем.

Очите на Лара заблестяха от вълнение.

— Това ми напомня на един филм, който обичах като малка. Мислех, че е най-романтичният филм. „Лейди и Скитника“. Гледал ли си го?

— Не.

— Е, Скитника завежда Лейди на италиански ресторант и сервитьорите им носят голяма чиния със спагети. След това изпълняват песента „Bella Note“ в серенада и е толкова невероятно мило.

— „Bella Note“. — Трябваше да каже на Марио за това.

— Тогава Лейди и Скитника започват да смучат един и същ спагети и накрая той случайно целува муцуната ѝ.

— Нейната... какво?

— Муцуна. Ох — Лара се засмя. — Не споменах ли, че те са кучета?

Той я изгледа със съмнение.

— Романтични кучета?

Тя се разсмя отново и перна ръката му.

— Бях на пет. И целувката със спагети беше наистина секси. Лейди се извърна настрани и се изчерви сладко, сякаш се срамуваше, а Скитника се хилеше като глупак. „Да, скъпа, нека го направим отново“.

Със своя собствена глупашка усмивка Джак потупа върха на носа ѝ.

— Значи, ако целуна сладката ти муцунка, ще бъдеш моята Лейди?

Вярна на ролята си, Лара погледна настрани и се изчерви.

— Не мисля, че би могъл да си Скитник. Не вярвам, че той някога е живял в лъскав palazzo.

— Ах. Но аз съм копеле, така че все пак се класирам.

Тя го сръчка в гърдите.

— Не си копеле. Ти си съкровище.

— Трябва ли да доказвам, че съм копеле? — Той пхна ръка под наметалото ѝ и погъделичка ребрата ѝ. — Ето ти това. И внимавай, защото ще те перна с меките възглавници.

Тя се извъртя настрана, кикотейки се.

— Спри се, ти... скитнико.

Засмян, той я придърпа в скута си.

— Моята лейди.

Смехът ѝ секна. Тя плъзна ръце около врата му и го погледна в очите.

— Джак.

Той стисна бедрото ѝ.

— Бау.

Тя се усмихна.

— Истинското копеле може да се опита да се възползва от мен.

— Тя потърка носа си срещу бузата му.

— Ще опитам тогава. — Той извърна глава, за да срещне устата ѝ.

Устните ѝ се отвориха, подканяйки го. Той завъртя езика си в устата ѝ и погали нейния.

Тя изстена, след това внезапно прекрати целувката. Погледна над рамото му към тъмния навес, който ги разделяше от гондолиера.

— Забравих, че не сме сами.

— Те са свикнали. Венеция винаги е бил град на любовниците.

Тя прокара ръка през косата му.

— Това ли искаш да сме... любовници?

— Мммхмм. — Под наметалото ѝ ръката му се спусна към края на полата ѝ, докато не достигна гола кожа.

Тя прокара пръсти по челюстта му.

— Всички говорят колко добър мъж си.

— Мммхмм. — Ръката му се приближи към подгъва на полата ѝ.

— Надежден съм като свещеник.

— Така чувам. Шана каза, че мога да ти вярвам.

— Мммхмм. — Пръстите му се плъзнаха по голото ѝ бедро. —

Практически съм светец.

Тя погледна надолу към наметалото, където скритата му ръка образуваше подутина, която продължаваше да се движи нагоре по бедрото ѝ.

— Какво точно правиш?

Устните му се извиха.

— Търся Свещената земя. — Той достигна ръба на бикините ѝ. На допир му се сториха дантелени.

Тя се намръщи.

— Трябва да знаеш, че аз не съм... имам предвид, обикновено не... — Тя ахна, когато ръката му се плъзна под бикините ѝ. — Джак, ти... копеле!

— Това съм аз. — Той стисна голия ѝ задник.

— Джак — въздъхна Лара. — Не бива... — Тя погледна нервно към навеса.

— Знам. Толкова е трудно да ти устоя. — Той потупа дупето ѝ, след което понечи да извади ръка изпод бикините ѝ.

Те последваха ръката му. Преглъщайки нервно, той бързо върна ръката си, така че бикините ѝ да са на място. След това отново бавно дръпна ръка надолу. Нещо закачи пръстена му и бикините отново последваха ръката му.

Merda! Дантелените ѝ бикини се бяха закачили за пръстена му, пръстенът с печат, който беше наследил от баща си, Джакомо Казанова. Баща му беше прелъстил стотици жени без проблем, а Джак се затрудняваше само е една. Това беше причината никога да не използва името Казанова. Никога нямаше да успее да заслужи репутацията на баща си. Старецът сигурно се смееше от гроба си.

[1] Канал Гранде (на италиански: Canale Grande) е канал в град Венеция в Италия, който е най-важното трасе на водния транспорт в града. Каналът има дължина около 3800 м и пресича централната част на Венеция от Венецианската лагуна при гара „Сайта Лучия“ до площад „Сан Марко“. Ширината му е между 30 и 90 м, а средната дълбочина е около 5 м. — Б.р. ↑

[2] Много благодаря (ит ез.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 14

— Девет кръга на ада — измърмори Джак.

— Ад? — попита Лара. — Мислех, че съм Свещената земя.

— Ти си рай. Но за съжаление, се заклеших там.

Очите ѝ се разшириха.

— Заклешил си се?

— Обикновено бих се радвал да съм залепнал за прекрасното ти дупе, но може да е малко странно, ако разглеждаме и ръката ми е под полата ти. Особено в църквата.

Тя погледна надолу.

— Как може да си се заклешил?

— Пръстенът ми. Закачи се за дантелата. Виждаш ли? — Той прокара ръка надолу по бедрото ѝ, сваляйки бельото ѝ е няколко сантиметра.

— Добре, спри. — Тя прехапа устна, намръщи се, а след това се изкикоти. — Не мога да повярвам, че това се случва.

— Мога да те уверя, че колкото и да ми се е искало да сваля дрехите ти, това не беше част от плана.

Тя изсумтя.

— Няма проблем. Просто ги дръпни, за да се освободиш.

— Сигурна ли си? Ще съсия бельото ти.

Тя присви очи и го погледна изкусително.

— Разкъсай ги.

— Добре. — Джак дръпна рязко ръка, но бикините ѝ го последваха. Той започна да мести ръката си напред-назад, но дантелената материя просто се разтягаше след него. — *Santa cielo*, те са неразрушими.

Лара се засмя.

Той продължи да се бори, но изход нямаше.

— Могат да използват този плат, за да строят космически кораби.

Тя поклати глава, ухилена.

— Може ли да опиташ да свалиш пръстена?

Той бутна с палеца си, но не се получи.

— Ще трябва да пъхна и другата си ръка под полата ти.

— Изненадващ развой — тя го погледна закачливо.

— Мисля, че единствената останала опция е да бъдеш джентълмен и да си отрежеш ръката.

— Предпочитам да остане на мястото си, ако не възразяваш. И може и да ти харесат нещата, които умея да правя с нея — докато тя сумтеше, той я повдигна леко.

— За щастие, има друг вариант. — Той плъзна ръката си и бикините ѝ надолу по краката ѝ.

Тя ахна.

— Какво правиш?

— Ще отнеме само миг. — Той изхлузи бельото ѝ през обувките ѝ.

— Да ми ги върнеш. — Лара бързо нагласи наметалото, за да е сигурна, че е покрита от глава до пети.

— Ще ги върна. — Той се опита да свали бикините от пръстена си. — Случайно да имаш ножица?

Гондолата се разтресе, спирайки. Лара сграбчи рамото му, за да не падне.

— Piazza San Marco — обяви гондолиерът, докато връзваше гондолата. Стъпките му прозвучаха наблизко, когато приближи навеса.

— О, не — изстена Лара.

Джак махна пръстена от ръката си и напъха него и бикините ѝ в джоба на самото си.

— Ще ти ги върна.

— Не мога да повярвам. — С гримаса, тя се изправи и уви наметалото около себе си.

Гондолиерът ѝ помогна да слезе.

Джак чуваше подигравателния смях на баща си, докато я водеше към площада. И като истински Казанова мислите му продължиха да се връщат към дантелените ѝ бикини. Сякаш ръкавицата беше хвърлена. Стените на замъка бяха преминати. Вътрешното убежище беше негово. Преди нощта да свърши, той щеше да се докосне до рая.

Все пак не можеше да я принуди. Трябваше да е спокоен като баща си. Разбира се! Извади телефона си и бързо звънна на Марио, давайки му нови инструкции за Лоренцо. Възрастният мъж го увери,

че вечерта ще върви по план. Джак затвори точно когато стигнаха площада.

— Уау. По-голям е, отколкото си мислех. — Лара присви очи и огледа наоколо. — Искат ми се да можех да виждам по-добре. Не може ли да се върнем тук през деня? — Тя го погледна шеговито. — Напълно облечени?

— Има прекалено много туристи тогава.

Лек бриз се завъртя около тях и развя наметалото около краката на Лара. Тя потрепери.

— Студено ли ти е? — Джак уви ръце около нея.

Тя го погледна раздражено.

— Усещам леко течение.

Той се усмихна.

— Не се притеснявай. Мястото е напълно празно. Няма никого, освен няколко гълъба. И свещеник. Хайде, искам да те запозная с отец Джузепе. — Той забеляза стареца от другата страна на площада на стълбите на църквата.

Лара тръгна до него.

— Църквата не е ли затворена?

— Отец Джузепе ще ни пусне. Той ми е стар приятел.

— Получаваш специални услуги от Църквата?

Джак сви рамене.

— Казах ти, на практика съм светец.

— На практика аз съм гола — измърмори тя.

— Наистина се случват чудеса. — Джак се качи по стълбите. — Благодаря, че ни посрещаш, отче.

Старият свещеник прегърна Джак и заговори на италиански.

— Държиш ли се подobaващо, Джакомо?

— Разбира се, отче. Мога ли да ти представя Лара Баучър от Америка?

— Signorina. — Свещеникът се поклони на Лара и заговори на английски. — Приятно ми е. Искате ли да видите базиликата Сан Марко?

— Да, ще се радвам. Благодаря ви.

— Насам. — Отец Джузепе затършува из голяма връзка ключове и ги поведе към страничната врата. Отключи я и запали лампата. — Влезте, моля.

Джак и Лара последваха свещеника към центъра на катедралата. Стъпките им ехтяха из голямата сграда, а статуите сякаш ги следяха с поглед. Джак пхна няколко евро в кутията за дарения.

— Току-що осъзнах, че не съм си взела чантата прошепна Лара.
— Не мога да даря нищо.

— Няма проблем. Оставихме я в Роматех. По-късно ще си я вземеш.

Отец Джузепе ги разведе, но прозевките му зачестяваха с напредването на нощта.

— Изморен си, отче — каза най-накрая Джак на италиански. — Прекъснахме съня ти. Можем да си продължим сами, ако предпочиташ.

— Добре. Ще ви заведе до *campanile*.

Отец Джузепе го погледна разтревожено, докато излизаха от църквата.

— Тя е мило момиче. Отнасяй се добре към нея, синко.

— Със сигурност. — Джак поведе Лара надолу по стъпалата.

Студен бриз раздвижи наметалото и тя го придърпа по-плътно около себе си.

Свещеникът спря пред камбанарията и потърси из ключовете си.

— Тя знае ли кой си?

Джак въздъхна.

— Познава личността и характера ми.

— Знаеш, че нямах това предвид. — Отец Джузепе отключи вратата и след това запали лампите. Огледа тъжно Джак. — Ще трябва да й кажеш.

Вампирът преглътна тежко. От предишния си опит знаеше, че да каже истината на жена, означава да я изгуби. Не можеше да рискува отново да премине през тази болка.

— Не искам да я изгубя.

Свещеникът постави ръка на рамото му.

— Трябва да вярваш, Джакомо. Любовта не съди, нито е несправедлива. — Той се обърна към Лара и я прекръсти. — Нека Господ те благослови — каза той на английски.

— Благодаря, отче — прошепна тя.

— Grazie. — Джак прегърна стария си приятел и придружи Лара вътре в камбанарията.

Свещеникът затвори вратата зад тях и силният звук се разнесе из кулата.

— Не ни заключва тук, нали? — прошепна Лара.

Джак сви рамене.

— Ако ни заключи, винаги мога да ни телепортирам навън.

Очите ѝ се присвиха.

— Можел си и просто да ни телепортираш дотук, нали?

— Можех, но исках да разгледаш като истински турист. — Той я дръпна в асансьора и натисна бутона за последния етаж.

Асансьорът тръгна, разтрисайки се.

Тя поклати глава.

— Не мога да повярвам, че говорих със свещеник без бельо.

Джак ѝ се усмихна.

— Убеден съм, че той носеше бельо.

Лара изсумтя.

— Е, как успяваш да получиш специално обслужване тук?

— Казах ти, на практика съм светец. — Той притисна длан до сърцето си.

Тя му се намръщи.

— Не отговори на въпроса ми.

— Добре тогава. Оригиналната sampanile паднала през 1902 година. Нямало пари да се построи отново до 1912 година, когато... семейството ми дарило голяма сума.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата слязоха на етажа за разглеждане на камбанарията.

— Ела да видиш гледката. — Той посочи към отворения прозорец.

Лара остана пред асансьора.

— Семейството ти е дарило пари през 1912 година?

— Да. — Merda. Беше ли го разкрила? Той вдигна ръце към нея. — Ела да видиш.

— Не е било семейството ти, нали? — прошепна тя. — Бил си ти.

Ръцете му паднаха до тялото му. Девет кръга на ада. Трябваше да се досети, че тя ще започне да осъзнава нещата.

Лицето ѝ пребледня.

— Права съм, нали? Щеше да е толкова лесно да кажеш, че греша, но ти не можеш да се накараш да го изречеш.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Лара...

— Просто ми кажи истината. На колко години си?

Той се обърна и погледна през прозореца. Звездите блещукаха над морето от червени керемидени покриви. Сърцето му препускаше. Колко можеше да разкрие?

— Идвал съм тук толкова пъти, но винаги бях сам. — Той я погледна. — Допреди да те срещна.

Тя се приближи към него.

— Можеш ли да си честен с мен?

— Лара, аз се влюбвам в теб.

Тя си пое рязко въздух.

— О, боже! — Притисна ръка към устните си. — Но как можем... има ли някаква надежда за нас?

— Казвали са ми, че щом има любов, има и надежда.

Трябва да вярваш, беше му заявил старецът.

Очите на Лара заблестяха от сълзите ѝ.

— Страх ме е, че си толкова по-стар от мен, толкова различен.

— Вътрешно ние сме еднакви.

Студен бриз се завъртя около тях и повдигна косата ѝ. Тя потрепери и уви наметалото около себе си. От площада се разнесе музика. Свиреше акордеон, след това глас баритон започна да пее.

Джак погледна надолу. Лоренцо свиреше на акордеона и беше довел едни от най-добрите певци във Венеция на площада, за да пеят за Лара.

— О, боже. — Тя погледна надолу през прозореца. — Той пее „Bella Notte“ — обърна към Джак насълзени очи. — Организирай си това за мен?

— Да. — Той взе ръката ѝ. — Ще бъдеш ли моята лейди, Лара?

— Искам да бъда.

— Тогава няма сила на света, която може да ни спре. — Той я придърпа в ръцете си и я целуна с всичката си стаявана толкова нощи страст.

Това беше нощта — красивата нощ, в която щеше да стане негова. Искеше да сподели Венеция с нея. Имаше толкова малко за

споделяне, толкова малко информация, която да ѝ даде, че чувстваше, че това е единствената възможност да е близо до нея. И начинът, по който откликваше, му вдъхваше повече надежда, отколкото беше изпитвал за почти двеста години.

Тя се притискаше към него, приемаше го, топеше се върху него. Той нахлу в устата ѝ и засмука езика ѝ. Прокара ръце надолу по гърба ѝ и обхвана дупето ѝ, когато я притисна към възбудения си член, тя изстена.

— Лара... — Той се спусна надолу по бузата и към врага ѝ с целувки.

Тя поклати бедра от ляво на дясно, търкайки се в него.

Santo cielo. Желаше го. Страстта му премина в отчаяна нужда. Той отметна кадифеното наметало от раменете ѝ, след това откопча копчетата отпред на роклята ѝ, спирайки на колана. Избута корсажа и пуловера надолу само за да открие някаква модерна измишльотина без презрамки, която блокираше пътя му към рая.

— Не е залепено за теб, нали? — Не искаше да откъсне нещо от деликатната ѝ кожа.

Лара се усмихна и погали бузата му.

— Откопчава се отпред. Да ти покажа ли?

— Ще се справя. — Той се забори със странната пластмасова кукичка, когато внезапно закопчалката се отвори. Пое рязко въздух пред невероятната гледка — Paradiso.

Тя поклати глава, усмихвайки се и изчервявайки се едновременно.

— Просто гърди.

— Не, любима. — Очите му се съсредоточиха върху нейните и той се усмихна. — Твоите гърди.

Червенината в бузите ѝ се увеличи и ароматът на сладката ѝ, бушуваща кръв отново разпали отчаяното му желание.

— Искам те. — Той освободи колана ѝ с вампирска скорост и откопча останалите ѝ копчета преди коланът дори да падне на земята.

Разтвори краката ѝ широко и я прихвана около кръста. Кремавата ѝ кожа имаше розов оттенък заради червенината в очите му. Прокара ръце нагоре по ребрата ѝ, след това обхвана гърдите ѝ.

— Да. — Тя изви гръб и се наклони към него, така че розовите ѝ гърди да изпълнят ръцете му.

С палци той направи кръг около закръглените ѝ, розови зърна. Те се свиха пред погледа му и членът му внезапно се надигна. Потърка връхчетата на гърдите ѝ и усети как се втвърдяват под възглавничките на палците му. Ерекцията му се увеличи. Със страдалчески стон той стисна зърната ѝ и леко ги дръпна.

— О, боже... — Лара сграбчи раменете му и коленете ѝ се разтрепериха.

— Държа те — той хвана дупето ѝ и я повдигна.

Тя уви крака около кръста му.

Джак притисна гърба ѝ към стената и я вдигна по-нависоко, за да може да се наслади на гърдите ѝ. Избута роклята ѝ настрана с лице и ухапа едно от зърната ѝ.

Тя се разтърси в ръцете му и стисна силно главата му.

— Джак!

Той засмука и ухапа твърдото ѝ зърно. Внезапно леко замайване го заля и той спря за секунда. Слънцето. Изгревът приближаваше. Merda.

— Джак, моля те. — Лара дишаше тежко, докато дърпаше косата му с юмруците си.

Той потърка бузата си в гърдите ѝ, докато се бореше да остане силен. Имаше около пет минути преди енергията му да изчезне. Ако заспеше мъртвешкия си сън тук, слънцето щеше да го убие.

Пое дълбоко въздух и мирисът от възбудата на Лара го разбуди. Толкова богат и тежък. Santo cielo, щеше да я накара да вика, преди да си тръгне.

Той я настани в ръцете си, така че да я придържа само с една. Със свободната си се пресегна под полата ѝ.

— Погледни ме — прошепна той, докато плъзгаше длан нагоре по голото ѝ бедро.

Тя го погледна.

— Очите ти са толкова червени.

— Твоите са толкова сини. — Той достигна влажните ѝ устни и тя ахна.

— О, боже! — Очите ѝ трепнаха и се затвориха.

Джак продължи да я гали, докато тя започна да трепери в ръцете му. С леки движения се плъзгаше по клитора ѝ, след това внезапно го притискаше.

Тя извика. Прасците ѝ се притиснаха към гърба му. Влага заля пръстите му и той изстена. Беше толкова сладка, толкова откликваща.

Той се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ.

— Cara mia, обичам те.

— О, Джак... — Тя се задъха, дишането ѝ се ускори срещу бузата му.

Мъртвешкият сън отново го заля. Трябваше да се телепортира скоро. Проникна с пръст във влажната ѝ женственост и вътрешните ѝ мускули го стиснаха алчно. Беше толкова близо. Ерекцията му опъваше болезнено дънките му.

Слънцето пълзеше все по-близо до хоризонта. Пот изби по челото му. Той вкара втори пръст и потърка хлъзгавите ѝ вътрешни стени.

— Джак! — мускулите ѝ го стиснаха, след това тя спря да диша.

Мъртвешка тишина ги заобиколи. Дори серенадата навън беше спряла. Джак извади пръстите си и притисна клитора ѝ.

С вик тя свърши. Тялото ѝ се разтърси. Гълъби, подплашени от гнездата си, започнаха да обикалят камбанарията с тревожни замахвания на крилете си. Джак се облегна на стената, замаян от слабост, докато небето ставаше все по-светло, оповестявайки изгрева.

С последни сили той ги телепортира в стаята си в къщата в Ню Йорк Сити. Той се строполи на леглото и Лара падна до него.

ГЛАВА 15

Алармата изпищя, задействана от телепортирането им вътре. Слава богу, никой не беше наоколо, за да я чуе, освен него. Финиъс беше в Роматех и работеше. Джак затършува из джобовете на дънките си за дистанционното и натисна копчето за изключване на алармата.

— Какво... какво стана? — прошепна Лара.

Той вдъхна дълбоко, докато супер вампирската сила се вливаше отново в тялото му. Нощта тепърва започваше в Ню Йорк. Разполагаше с много време, в което можеше да люби Лара.

И той планираше да прави точно това.

Лара притисна ръка към челото си, докато чакаше да спре да ѝ се върти свят. Всичко беше станало толкова внезапно. Беше получила толкова силен оргазъм, че бе помислила, че е припаднала. Но сега осъзнаваше, че просто са се телепортирали.

Джак я намести на леглото, карайки го да се разклати леко. Легло? Тя лежеше по гръб на легло. Върху раирани черно-червени чаршафи.

Той се облегна на лакът и погледна надолу към нея. — Добре ли си?

Тя спря да диша. Беше ѝ казал, че я обича.

— Джак? — Докосна бузата му.

— Cara mia. — С усмивка той прокара пръсти надолу по врата ѝ, след това между гърдите ѝ. — Докъде бяхме стигнали?

— Къде сме? — Тя огледа стаята. Черните мебели и обикновените кремави стени изглеждаха прекалено модерни за palazzo.

Той обви едната ѝ гърда е ръка.

— В спалнята ми.

— Ние... — Тя се разтрепери, когато той се заигра със зърното ѝ. Остатък от оргазма ѝ се стрелна през нея. — О, боже — беше толкова добър. И ѝ беше казал, че я обича.

Джак махна коженото си яке и го метна на пода.

— Ние... ние се телепортирахме, нали?

— Да. — Той се излегна до нея.

— В спалнята ти в замъка?

Той се поколеба и след това целуна челото ѝ.

— Няма значение. Заедно сме и имаме цяла нощ.

— Аз... — Беше ѝ трудно да се концентрира, докато хапеше врата ѝ. — Още ли сме във Венеция? — усети въздишката му върху кожата си.

— В Ню Йорк сме.

Тя се намръщи.

— Но на мен ми беше приятно във Венеция.

— Забелязах. — Той развърза връзките на наметалото около врата ѝ. — Трепереше в ръцете ми, мокрейки едната, и почти отскубна косата ми.

Топлина заля бузите ѝ и още няколко потрепервания се разляха между краката ѝ. Никога не беше преживявала такъв оргазъм. Бе извикала толкова силно, че сигурно беше нанесла постоянна вреда на гълъбите. Но беше толкова невероятно романтично. И Джак ѝ беше казал, че я обича.

— Хареса ми там. Защо си тръгнахме?

— Планът беше да идем само за няколко часа, помниш ли? Искяхме да работим по случая с Аполон.

— Не бих казала, че работим тук.

Той се усмихна, докато обикаляше с пръст около едната ѝ гърда.

— Бях разсеян от повика на рая.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Венеция беше много романтична.

— Можем да сме романтични тук — погледна я той обнадеждено.

Искаше да я люби. Лара преглътна шумно. Едно беше да я заслепява с признание за любов във Венеция. Бе обладана от страст и беше невероятно. За жалост, още една телепортация я беше върнала на земята.

Все още не знаеше нищо за Джак.

Беше го питала директно на колко години е и той беше отбягнал въпроса ѝ. Бе се надявала да разбере повече за него на срещата, но той беше успял да избегне всяко признание... освен че я обича.

— Малко съм раздразнена.

Той погледна към дънките си.

— Не само ти.

— Наистина ли ме обичаш?

— Да — той срещна погледа ѝ, а очите му бяха напрегнати и честни. — Обичам те.

Очите ѝ запариха от сълзи.

— Защо ме заведе във Венеция?

— Исках да споделя дома си с теб. Исках да знам, че можеш да го обичаш като мен.

— Джак... — Тя докосна бузата му. — Наистина ми хареса. Не исках да си тръгвам.

— Тогава можеш ли да си представиш себе си — да живееш там? С мен?

Тя преглътна нервно.

— Това... това е малко внезапно.

Как можеше да живее с мъж, когото познаваше толкова малко? Знаеше, че е мил и сладък. Осъзнаваше, че би трябвало да е човек. Усещанията му бяха човешки. Беше ѝ казал, че я обича. И сега я гледаше искрено разтревожен. Тя седна и потърси сутиена си, изгубен под роклята. Закопча го.

Джак седна до нея.

— Не трябва да си тръгваш.

— Мисля, че трябва. — Тя закопча роклята. — Изглежда съм загубила колана си.

— Ще се обадя на Марио и той ще го намери. Мога да ти го върна утре вечер.

— Можеш да се телепортираш там утре вечер? — Той кимна и тя продължи. — Но не можеш сега?

Той отклони поглед.

— Не.

— Това няма никакъв смисъл.

Той не отговори нищо.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Няма да ми обясниш, нали? — Тя примигна, сдържайки сълзите си.

Как можеше да каже, че я обича, а не можеше да ѝ се довери? Плъзна се от леглото и взе бельото си от джоба на якето му. Пръстенът

му още беше захванат.

— Лара, не е нужно да си тръгваш.

Изглеждаше тъжен и това разбиваше сърцето ѝ.

— Аз... чантата ми не е в мен.

— Ще я донеса по-късно в апартамента ти.

— Трябва ми сега, за да мога да си повикам такси до вкъщи.

Джак въздъхна.

— Ще се върна веднага. Не мърдай оттук.

— Добре. — Лара седна на ръба на леглото.

Той изчезна от стаята.

— О, мамка му. — Тя се просна на леглото и погледна тавана.

Влюбваше се в него. Той притежаваше всички качества, които искаше един мъж да има. Но допълнителните суперсили я спираха.

Беше стигнала до извода, че някак е генетично различен от обикновените хора. Някакъв вид странна мутация, която се беше появила в човешкия вид и даваше на някои хора суперсили и ужасно дълъг живот. И не беше сам в това. Имаше и други като него и те искаха да запазят съществуването си в тайна. Може би се бояха от това, че няма да бъдат разбрани или ще бъдат експлоатирани. Бяха прави. Ако други откриеха извора на младостта, щяха да ги преследват за тайната му.

Но тя никога нямаше да направи нещо, с което да навреди на Джак и приятелите му. Защо не ѝ се доверяваше?

Тя затвори очи и си спомни игривостта на гондолата и страстта в камбанарията. Мили боже, каква страст. Никога не беше изживявала нещо толкова диво и вълнуващо. Щеше да е лесно да се съблече и да се покатери върху леглото му.

Обърна глава и погледна към възглавниците. Можеше да прекара нощта тук. Джак щеше да ѝ дари нощ на невероятен секс. И тя го искаше, желаше го толкова силно.

Но имаше нужда да получи и отговори! Как можеше да се открие напълно пред мъж, който не ѝ споделяше нищо?

Беше ѝ казал, че я обича.

Мамка му! Лара седна. Ако я обичаше, щеше да ѝ се довери. Искеше да го обича, но как можеше да направи последната крачка, когато пазеше толкова тайни от нея?

С въздишка тя пусна бельото си на леглото. Окачи кадифеното наметало в гардероба. Не можеше да устои и прокара пръсти през дрехите му. Мамка му, беше затънала дълбоко.

Използва телефона на нощното му шкафче, за да повика такси. След това взе бельото си и отиде в банята, за да потърси ножица. Нямаше огледало над масичката. Колко странно. Прегледа чекмеджетата му. Паста за зъби, бръснарски ножчета, конец за зъби, обикновените неща. За свръхестествено създание Джак изглеждаше ужасно нормален.

Намери малка ножичка и освободи пръстена. Беше тежък, златен пръстен с някакъв сложен символ отгоре. Изглеждаше много стар. Конци от бельото ѝ висяха на него. Тя ги дръпна и постави пръстена на масичката.

— Лара? — гласът на Джак долетя от спалнята.

Сигурно се беше телепортирал обратно.

Тя бързо obu бельото си и отвори вратата на банята.

— Тук съм. — Изражението му беше изпълнено е облекчение и това я трогна.

Той постави чантата ѝ на нощното шкафче.

— Искам да те изведе отново. — Той я погледна с онзи гладен поглед, който караше краката ѝ да омекнат. Имаме недовършена работа.

Мили боже, ако този мъж беше по-секси, Лара щеше да получи сърдечен удар. Но какъв начин да си отидеш само.

— Аз... изкарах си страхотно. — Леле, колко тъпо нещо каза.

— Ти изкрещя.

— Ами, да... — Бузите ѝ загоряха. — Обикновено не...

— Хареса ми. — Очите му светнаха топло и накараха сърцето ѝ да се свие болезнено.

О, искаше да изтича в ръцете му. Искеше да го обича.

— Джак, аз съм... толкова ме изкушаваш.

Златните пръски в очите му проблеснаха.

— *Carra mia*, позволи ми да те обичам.

Тя пое рязко накъсана глътка въздух и се помоли за сила.

— Не мога. Не мога да се ангажирам повече с теб, докато не ми кажеш всичко. — Тя вдигна брадичка. — Затова сега е твоят шанс. Говори с мен. Допусни ме до своя свят.

Той я погледна страдалчески.

— Лара, има няколко причини, поради които не мога да ти кажа. Ако беше само заради мен, можеше и да рискувам. Но има и други като мен... скъпи приятели, които ми вярват. Животът им зависи от мълчанието ми.

— Не бих направила нещо, с което да нараня приятелите ти или теб.

Той поклати глава.

— Не мога да рискувам живота им.

Мамка му, защо не можеше да ѝ се довери? Тя стисна ръце в юмруци.

— Съжалявам, Лара, но трябва да съм лоялен към приятелите си. Ще можеш ли да ме уважаваш, ако съм мъжът, който ги е предал?

За пръв път тя осъзна, че го принуждава да избира между нея и приятелите си. И ако това, което предполагаше, бе истина, и той бе на няколко века, тогава беше имал тези приятели за много, много дълго време. Въпреки това се влюбваше в него. Нямаше ли правото да иска доверието му?

Тя издаде приглушен звук на яд.

— Какво ще ти коства да се разкриеш пред мен? Ще трябва ли да се омъжим, за да стане това?

Очите му се разшириха.

— Това предложение ли е?

— Не! — Тя стисна зъби. — Бях саркастична.

Веждите му се свъсиха.

— Не си играй с мен, Лара.

Тя изръмжа.

— Само исках да кажа, че ако ще се разкриваме един пред друг, трябва да си вярваме. Не мога да стигна по-далеч, ако не ми се довериш достатъчно, че да ми споделяш всичко.

Той прокара ръка през косата си.

— Не е ли достатъчно, че те обичам? Че бих те защитил със собствения си живот? И че ще те уважавам и почитам до края на живота си?

Това беше красиво, но все пак тя трябваше да знае.

— За колко дълъг живот говорим?

Той ѝ се намръщи.

— Не би трябвало да има значение. Не и ако ме обичаш.

— Разбира се, че има значение! Не съм глупава, Джак. Предполагам, че си доста стар. Всъщност имам тази странна теория, че Джакомо Казанова ти е бил баща. Можеш ли да отречеш?

Лицето му пребледня.

Сърцето ѝ се сви, докато времето минаваше и той продължи да мълчи. Не можеше да отрече. Явно теорията ѝ беше вярна.

Тя притисна ръка до устатата си, за да спре вика си. Какво правеше тук? Не можеше да се влюбва в някого, който никога не остаряваше. Това беше ужасно! Трябваше да я предупреди.

Беше я предупредил. Бе ѝ казал да бяга, сякаш адът е по петите ѝ. Беше опитал да я избягва. Тя бе тази, която го беше намерила на сватбата, и в къщата му, и в Роматех. Беше го преследвала неуморимо.

И сега той ѝ каза, че я обича.

О, боже, какво беше направила?

— Трябва да тръгвам. — Тя грабна чантата си и излезе бързо през вратата.

— Лара, мога да те телепортирам до вас. — Той я последва, докато тя слизаше надолу по стълбите. — Или мога да те закарам.

— Вече си викнах такси. — Тя дишаше тежко, преди да стигне първия етаж. Усещаше гърдите си, сякаш бяха ударени от камион.

— Трябва да изключи алармата. — Той мина покрай нея и отиде до панела на алармата до вратата.

В очите ѝ пареха сълзи. Беше толкова различен от нея. Прекалено различен.

— На никого няма да кажа за теб. Можеш да ми се довериш, Джак. Ти и приятелите ти ще сте в безопасност.

Той се намръщи, докато отваряше вратата.

— Искам да те видя отново. Стигнахме прекалено далеч, за да се откажем сега.

Тя излезе на предната веранда. Болеше я да се откаже напълно от него.

— Ще поддържаме връзка. Работим заедно по случая, помниш ли? — Слезе по стълбите. — Бях наистина впечатлена от работата, която си свършил.

— Когато съм решен, нищо не може да ме спре да постигна целта си.

Тя спря на тротоара и погледна назад към него. Гледаше я със страстен пламък в очите. Чудеше се дали не се е превърнала в личната му цел.

Лара стана от леглото във вторник около един следобед. Беше прекалено разстроена, за да спи, когато се беше върнала в апартамента си предишната нощ. И имаше нужда да се приспособи отново към нощната си смяна. Беше принтирала копията и беше изучавала материала от папката Аполон, която си беше пратила по имейла.

До пет сутринта масата в кухнята беше отрупана е информация, очите я боляха твърде много и вече не можеше да гледа. Беше се препъвала до леглото си. Последната ѝ съзнателна мисъл беше за Джак. Бе права, че се отдръпна. Но когато очите ѝ се затвориха, си спомни нежната любов, с която блестяха очите му.

— Джак — прошепна и прегърна възглавницата си.

Как можеше да не го иска? Заспа и сънува Венеция.

След като се събуди, се завлече в кухнята с кървясали очи. Включи кафемашината и си направи купа със зърнена закуска. Имаше мръсна купа и чаша в мивката. ЛаТоя сигурно беше бързала сутринта преди работа.

Лара седеше на масата в кухнята и методично лапваше лъжица със зърнена храна и се чудеше дали Джак някога ядеше това, когато забеляза, че масата е празна.

Тя премигна. Къде, по дяволите, бяха всички принтирани неща? Тя скочи на крака и бързо прегледа апартамента. Всички страници за Аполон бяха изчезнали.

ЛаТоя. Лара грабна телефона и ѝ се обади.

— Здравсти, поспаланке — поздрави я ЛаТоя. — Тъкмо щях да звънна, за да те събудя. Мисля, че ще искат да те видят.

— Кой?

— Екипът по специални задачи — каза ЛаТоя. — Можеш ли да повярваш? Това е толкова вълнуващо! Чакай, нека вляза в стаята за разпити, за да не ни чува никой.

— ЛаТоя, ти ли взе всичките неща за Аполон?

— Разбира се. Имаше толкова много информация, момиче! Беше невероятно.

Сърцето на Лара се сви.

— Не трябваше да ги взимаш.

Тишина. След това ЛаТоя прошепна.

— Сериозна ли си? Момиче, не можеш да задържаш информация, която засяга случващо се разследване. Арестуват хора за това.

Лара присви очи. Съквартирантката ѝ беше права.

— Добре, но трябваше първо да ме питаш.

ЛаТоя изсумтя.

— Защо? Да не би да възнамеряваше да го пазиш в тайна? Мислех, че работим заедно. И мислех, че идеята е да хванем този тип.

— Ами, да, но...

Искаше да работи по случая с Джак. Ако полицията го поемеше, нямаше да има причина да го вижда. Сърцето ѝ се сви още повече.

— Не се притеснявай — каза ЛаТоя. — Написах името ти отгоре на всичко, за да са наясно детективите и да знаят, че ти си свършила всичката работа.

— Но аз...

— Първоначално бяха ядосани, защото не биваше да правим нищо — продължи ЛаТоя, думите ѝ бяха забързани от вълнение. — Но след това осъзнаха, че си открила сериен похитител и се зарадваха. Показаха го на началника ни и той се обади на твоя. След това се събраха и се обадиха на шефа на полицията и на ФБР!

— О, мамка му — издиша Лара.

— Организируют работна група по случая, защото изглежда, че този Аполон е отвякъл поне десет жени от четири различни щата. Как намери тази информация толкова бързо.

Лара изръмжа.

— Не съм.

— Какво имаш предвид? Чух, че снощи работи. Скапаният принтер е прекалено шумен.

— Не бях аз. Джак го направи.

— О! По дяволите. — ЛаТоя сниши глас. — Аз... такава... казах на всички, че ти си го направила.

Лара въздъхна.

— Не мога да отнема заслугата за работата на Джак.

— Добре. Искаш ли да обясниш на шефа на полицията и на ФБР кой е Джак?

Лара трепна.

— Мисля, че трябва да спреш да се виждаш с този тип — каза ЛаТоя. — Прекалено е странен.

Лара стисна зъби.

— Това би било много неблагодарно. Той е прекарал часове в събирането на цялата тази информация.

— Да, но той ти е бърникал в мозъка, момиче. Държиш се така, сякаш полицията няма право върху делото, а Джак е този, който се меси в работа, която не е негова. Какво получава той?

Лара не знаеше отговора. Защо Джак се интересуваше от случая? Ако Аполон и Джак имаха подобни умствени способности, какво друго общо имаха?

— Има нещо много подозрително в него — измърмори ЛаТоя.

— Моля те, не казвай на никого за него. Сериозна съм. Моля те!

Лара беше обещала на Джак, че няма да каже на никого за него и приятелите му.

Съквартирантката ѝ замълча, след това прошепна:

— Знаеш истината за него, нали?

— Не точно.

Освен теорията, че е син на Казанова и някакъв мутирал човек със суперсили. Ако ѝ споделеше подозренията си, щяха да я заключат и да загубят ключа.

— Защо ми се струва, че не ми казваш нещо?

Лара въздъхна. Беше пред същия избор като Джак. Трябваше да реши между него и приятелите си.

— Джак свърши цялата работа, за да ни помогне. Не искам да му създавам неприятности.

Още една пауза.

— Добре тогава. Ако Джак е извън картината, тогава ти ще трябва да си героят. На бас, че скоро ще те направят детектив.

Това бяха добри новини. Такава беше целта ѝ през последните шест години. Искаше да остави дните на конкурси за красота зад себе си и да прави нещо значимо с живота си. Да хваща лошите и да защитава невинните — това изглеждаше най-героичното нещо, което можеше да прави.

Не се учудваше, че е толкова привързана към Джак. И неговата цел беше като нейната. И докато тя се опитваше да бъде обикновен герой, той беше супергерой.

— Задръж за секунда. Има някой на вратата — каза ЛаТоя и Лара чу приглушени гласове. — Да, сър. Ще ѝ кажа веднага. Лара, още ли си там?

— Да.

— Бързо си напъхай задника в униформа — нареди ЛаТоя. — След десет минути ще те вземе патрулка. Специалните части искат да те видят.

Почти час по-късно Лара влезе в участъка на Морнингсайд Хайтс. Един сержант я преведе през морето от бюра и дузина глави се извърнаха след нея. ЛаТоя ѝ помахаша от другия край на стаята и вдигна палци.

— Баучър. — Капитан О'Брайън от нейния участък в Северен Мидтаун я поздрави, докато тя влизаше в конферентната зала. — Осведомиха ли те?

— Да, сър.

— Казано ти беше да си вземеш седмица отпуска след инцидента със семейство Трент, а въпреки това, ти и полицаи Лафайет сте решили сами да разследват случая, върху който не сте назначени.

Лара преглътна тежко. Надяваше се ЛаТоя да не е в беда.

— Да, сър.

Капитан О'Брайън я огледа строго.

— Изглежда, че общността ще има полза от вашето пълно незачитане на правилата и способността ви да използвате свободното си време. Невероятна детективска работа, Баучър.

Бузите ѝ се зачервиха. Ненавиждаше това, че обира лаврите за тежката работа на Джак.

— Чакай те вътре — продължи капитанът. — Казах им, че можеш да се справиш с това, Бъч. Не ме предавай.

Да се справи с какво?

— Да, сър.

Капитан О'Брайън отвори вратата към конферентната зала и я побутна вътре. Когато забеляза шефа на полицията, вниманието ѝ се изостри. Имаше петима мъже на масата и всички я изучаваха тихо. Капитан О'Брайън ги представи. Освен началника на полицията тук бяха капитанът на този участък, един детектив от полицейското управление на Ню Йорк и двама специални агенти от ФБР.

— Свободно, полицай — каза началникът. Той разгледа няколко документа на масата пред него. — Нека видим, завършили сте академията преди шест месеца и са ви назначили на нощна смяна в Северен Мидтаун.

— Да, сър.

Началникът се обърна към специалните агенти на ФБР.

— Какво мислите?

Единият мъж в сив костюм посочи към документите за Аполон на масата.

— Добър детектив е. Намерила е информация, която детективите по случая не са успели.

Детективът от полицейското управление на Ню Йорк се скова.

— Аз разпитах колежанките. Не казаха нищо за Аполон или за този семинар.

— Може би са били предразположени да говорят пред жена полицай — предположи вторият специален агент. — Но истинският въпрос е, как би действала при случай.

— Справя се отлично — отбеляза капитан О'Брайън. — Миналата седмица просна въоръжен мъж в несвяст, обвинен в домашно насилие. Той прострелял и ранил партньора й.

— Съвпада на външен вид. — Облеченият в сиво агент на ФБР посочи към снимките на жертвите на Аполон. — Има правилния цвят на косата и изглежда достатъчно млада, че да мине за колежанка.

— Отлично — началникът потърка ръце и огледа Лара мрачно. — Какво ще кажеш, полицай Баучър, да поемеш задача под прикритие.

Лара преглътна тежко. Искаха да е стръвта. Мислите й се стрелкаха. Бяха прави, че изглеждаше както трябва. Това, което не знаеха, това, което не беше върху документите, беше, че Аполон използва умствен контрол, за да отвлича жертвите си и да прикрива следите си. Тя беше имунизирана към умствения контрол на Джек, затова, надяваше се, щеше да бъде имунизирана и към този на Аполон. Ако успееше да запази здравия си разум, щеше да успее да се справи с това.

Тя прочисти гърло.

— Искате да се представя за колежанка, за да помогна да намерим Аполон, когато дойде в кампуса за този семинар?

— Няма закон, който да го спира да провежда семинари — обясни детективът. — Трябва да знаем, че той е този, който отвлича момичетата. Само така ще имаме доказателства за арест.

— Точно. — Облеченият в сиво агент на ФБР се съгласи. — Полицай Баучър, ще трябва да позволите на Аполон да ви отвлече.

Лара преглътна нервно. Какво щеше да направи, ако я завържеше? Ами ако се опиташе да я изнасили... или убие? Може би трябваше да позволи на жена полицай с повече опит да поеме случая. Но тази жена щеше да се окаже подвластна на умствения контрол на Аполон. Щеше да има по-малък шанс за оцеляване от Лара. И ако бъдеше убита, как тя щеше да живее? И как би могла да откаже работата и да не прави нищо, докато Аполон продължаваше да отвлича по едно момиче всеки месец.

Тя си пое дълбок накъсан дъх.

— Ще го направя.

ГЛАВА 16

Да не си луда, момиче? — попита ЛаТоя, след като се прибраха за вечерта.

Не се ядосвай. — Лара сипа пиле и наденица в две чинии. След като беше обсъждала опасната си мисия цял час в конферентната стая, се беше прибрала изтощена. Беше решила да сготви, за да се успокои. — Нямахме да съм в тази ситуация, ако ти не беше занесла папката за Аполон.

ЛаТоя се намуси.

— Знаеш, че трябваше да я покажем. Повярвай, щяхме да загазим много повече, ако имаме тази информацията и не я бяхме предали още няколко дни.

Лара потрепери.

— Ти в беда ли си?

ЛаТоя сви рамене и извади бутилка вино от хладилника.

— Едновременно ми удариха шамар е едната ръка и ме потупаха по гърба с другата. Не могат да решат дали са ядосани, или горди.

— Да, и аз го усетих. — Лара сложи чиниите на масата.

ЛаТоя сипа вино в две чаши.

— Значи, наистина ще оставиш Аполон да те отвлече?

Лара въздъхна, чудейки се за милионен пък дали не прави огромна грешка. Част от нея искаше ЛаТоя никога да не беше взимала информацията. Тогава тя щеше да може да продължи да работи е Джак. Но другата част от нея беше засрамена. Милите отвлечени момичета бяха в беда и ето я нея, опитвайки се да използва обстоятелствата, за да си намери извинение да вижда Джак. Защо не можеше да го приеме? Връзката ѝ с Джак беше обречена.

Таймерът на фурната прекъсна мислите ѝ. Царевичният хляб беше готов.

— Е? — ЛаТоя постави чашите на масата. — Ще го направиш ли?

— Да. — Лара постави тавата с хляба на плота и махна фолиото. — Тези момичета се нуждаят от помощ. Просто се надявам още да са живи.

— Да, и аз. — ЛаТоя я погледна разтревожено. — Можеше да откажеш, нали знаеш?

— Ще се оправя. — Лара отрязва две филии и ги постави върху наденичките. — Ще ми сложат някакво проследяващо устройство. В секундата, в която Аполон ме заведе в така наречения си „курорт“ те ще се появят и ще го арестуват. Би трябвало да е бързо и лесно.

— Така казват винаги. — ЛаТоя взе чинийката с масло от хладилника.

Лара сложи хляба на масата.

— Имам тайно оръжие, помниш ли? Имунизирана съм срещу умствен контрол.

— Да, това е добре — каза ЛаТоя, но все още я гледаше разтревожено, докато сядаше и взе филия, за да я намаже с масло. — Аз... мисля, че нямах право да ти казвам, че не трябва да се виждаш с Джак повече.

— Сега реши, че е добър ли? — Лара я погледна иронично и седна.

ЛаТоя сви рамене.

— Не знам какво да мисля за него. Адски подозрителен е, но има суперсили и точно сега, мисля, че ще ти е от полза да разполагаш със супергерой в задния си джоб.

Или в панталоните си. Лара прогони досадната мисъл. Искаше просто да отпусне цялото си тяло на пода.

— Не мисля, че аз и Джак имаме бъдеще.

ЛаТоя спря да яде и я погледна.

— Защо не?

Лара въздъхна.

— Трудно е за обяснение.

— О, мамка му. Извънземен е, нали?

Жалка имитация на смях излезе от устните на Лара.

— Не знам какъв е. Той отказва да говори с мен.

— Мъж, който има трудности с комуникацията. — ЛаТоя отпи от виното. — Ето това е нещо напълно различно.

Лара ѝ се намръщи.

— Не мога да се занимавам с някой, който не иска да говори с мен.

— Добре ли се отнася с теб.

— О, да — Лара отпи от виното.

— Добър ли е в леглото?

Лара се задави и очите ѝ се уголемиха.

ЛаТоя се подсмихна.

— Приемам това за „да“.

— Ние не сме... е, горе-долу, но... добре, бих казала да. — Лицето ѝ се сгорещи.

ЛаТоя се изкиска.

— Тогава къде е проблемът?

— В живота има повече от добър... страхотен секс.

— Сега наистина се тревожа за теб.

— Не е смешно, ЛаТоя. Сърцето ми се къса. Той казва, че ме обича, но не може да ми се довери с истината.

Кафявите очи на ЛаТоя се разшириха.

— Казва, че те обича?

Лара нервно глътна малко вино. Беше ѝ се изплъзнало.

— Какво изпитваш към него? — попита ЛаТоя.

Тя остави чашата.

— Храната ни изстива. — Набуца царевичен хляб в устата си.

— Отричаш — заяви ЛаТоя.

Лара ѝ се намръщи, след това преглътна храната.

— Точно сега отричането е най-добрият ми приятел. Няма да си призная, че съм влюбена в някого, когато връзката е обречена.

— Не си ли призна току-що?

— И няма да призная, че току-що се съгласих да участвам в мисия под прикритие и мога да умра!

ЛаТоя си пое рязко въздух.

— Върни си думите. Не слагай лоши мисли върху това. Ще се справиш. Знаем, че ще се справиш.

Лара вдиша дълбоко. Приятелката ѝ беше права. Трябваше да е позитивна.

— Всичко ще е наред. Ще успеят да ме проследят.

Нямаше да е наистина сама. Щеше да преживее това.

Час по-късно ЛаТоя излезе, отивайки на боулинг с приятели от участъка. Лара отказа поканата ѝ да се присъедини, твърдейки, че е прекалено уморена. Кого баламосваше? Надяваше се Джак да ѝ се обади.

Тя седна на дивана, превключвайки каналите на телевизора. Наистина трябваше да проучи информацията за Аполон на компютъра си, но не искаше сега да мисли за него. Щеше само да се изнерви и разтревожи още повече, изпълвайки се с мисли, че прави голяма грешка.

Искаше ѝ се да е отново във Венеция с Джак, плаващи безгрижно надолу по канала. Но нямаше такова нещо като живот без грижи. Дори Джак я беше объркал и раздразнил. Ако Казанова е баща му, то това означаваше, че Джак е над двестагодишен. Супербавно ли старееше, или беше млад и красив завинаги? Което ѝ да беше, не изглеждаше обещаващо за дълга връзка.

Спря на канал, където млада жена, облечена в бяла нощница, се разхождаше из тъмна и страшна къща. Носеше горяща свещ — очевидно токът беше спрял. Момичето погледна към тъмни стълби, водещи към тавана, и навън се чу гръм. Започна страшна мелодия.

— Не се качвай, идиотке — каза ѝ Лара.

Героинята започна да се качва по стълбите.

— Глупачка — измърмори Лара и смени канала.

Мъж със ски маска гонеше момиче, което тичаше през двора. По някаква странна причина беше само по бельо. Убиецът размахваше мачете във въздуха. Момичето погледна назад, спъна се и падна по лице.

— Ставай, идиотке — изръмжа Лара. — Бягай за живота си.

Момичето остана на земята и изпищя. Страхотно. Това е окуражаващо. Лара отново смени канала. И тя ли беше глупачка?

Телефонът иззвъня и дъхът ѝ секна. Моля те, нека е Джак. Не, нека не е Джак. Мамка му, наистина беше глупачка.

След като се събуди вторник вечерта, Джак се качи нагоре по стълбите до петия етаж на къщата и набързо изгълта бутилка синтетична кръв, докато проверяваше съобщенията си. Лара не му беше звъняла. Марио му беше пратил имейл, че отец Джузепе е открил

колана на Лара и го беше изпратил до palazzo още същата сутрин. Свещеникът беше оставил и предупреждение, че ще използва колана върху Джакомо, ако не се държеше прилично.

Джак въздъхна. Срещата беше приключила зле. Вместо да се сближи повече е Лара, той я беше отдалечил от себе си. Изкъпа се, облече се и се телепортира до Венеция, за да вземе колана. Оттам се телепортира в Роматех. Огледа се, докато приближаваше страничния вход. Прокара идентификационната си карта през панела и след това постави ръка на сензора.

— Ей, братле — извика един глас зад него.

Той се завъртя и видя Финиъс. Младият вампир сигурно също се беше телепортирал.

— Merda.

— Е, добър вечер и на теб — измърмори Финиъс. — Не те видяхме в къщата.

— Имах да свърша малко работа. И току-що установих, че ако Бунтовник го прецени правилно, може да пристигне като теб и да ме изненада. — Джак посочи към зелената светлина, която светеше на сензора. — Можеше да ме нападнеш отзад и да получиш достъп.

Финиъс се намръщи и отвори вратата.

— Хауърд ще види на мониторите и ще пусне алармата.

— Така е. — Джак тръгна надолу по коридора към офиса на МакКей секюрити. — Все пак, след като Конър пристигне, бих искал да се съберем за среща и да обсъдим начините за засилване на сигурността тук.

Убиха дузина Бунтовници миналия декември в ДВК. Рано или късно, Касимир ще потърси отмъщение.

— Да — съгласи се Финиъс. — Тези гадни вампири продължават да идват — той погледна към колана в ръката на Джак. — Пич, нали не смяташ да носиш това? Достатъчно зле е, че някои от момчетата носят поли, но бял колан... това не е яко, човече.

— Не е мой — Джак го сгъна и го пхна в джоба на самото си.

— О, виждам. — Очите на Финиъс светнаха. — Коланът е на дамата ти. Предполагам, че снощната среща е била успешна. С връзване ли опитахте?

— Извинявай?

— Нали се сецаш, връзваш я с колана. Или може би си го използвал за малко пляскане.

Джак се скова.

— Никога не бих напляскал Лара.

Финиъс завъртя очи.

— Пич, даваш на момичето да напляска теб. Повярвай ми, мацките много си падат по това.

— Сигурно си мисли, че го заслужавам — измърмори Джак.

— Сигурно — кимна Финиъс. — Това ми казват обикновено. Експерт съм в тези неща, сецаш ли се. Но предполагам, ти си последният човек на земята, който има нужда от професионални съвети от Любовния доктор.

— И защо? — Джак спря пред вратата на офиса.

Финиъс изсумтя.

— Пич, ти си син на Казанова. Прелъстяване е второто ти име. Видях те на гала бала, очаровайки всички дами. Можеше да имаш, която си пожелаеш. Всъщност обзалагам се, че можеше да имаш всички.

Джак изръмжа вътрешно. Защо хората винаги смятаха, че е наследил някакъв специален талант от баща си? Единственото, което беше наследил, бе име, което беше такова проклятие, че бе спрял да го използва преди почти двеста години.

— Само танцувах с дамите.

— Да бе. Хоризонтално мамбо. Сигурен съм, че си роден със сложен презерватив — продължи Финиъс. — Мъж като теб може да има, която жена си пожелае.

Но той искаше единствено Лара.

— Не искам да я изгубя.

— Какво?

— Нищо. — Джак прокара картата си през панела до вратата на офиса.

Финиъс облегна рамо на стената.

— Пич, какъв е проблемът?

— Сложно е.

— Любовта не трябва да е сложна, братле.

— Сложна е, когато е между вампир и смъртна.

Финиъс се намръщи.

— Тя знае ли, че си вампир?

— Не — отговори бързо Джак. — Не съм й казал нищо. С Конър може да сте спокойни.

— Да, Конър е много докачлив към пазенето на голямата тайна. — Финиъс потърка брадичката си. — Ще съм честен с теб, пич. Малък съвет от д-р Фанг.

— Няма да я завързвам или да я пляскам.

Финиъс изсумтя.

— Сега съм сериозен. Ако я обичаш, трябва да й кажеш истината. Трябва да го направиш по-истинско.

Джак преглътна тежко. Лара продължаваше да иска от него да й каже истината. Ами ако не можеше да я понесе? Жените в миналото бяха откачали. Тогава беше успявал да изтрие спомените им, но не можеше да направи това с Лара. Ами ако живееше до края на живота си и си спомняше за него с отвращение?

Но от друга страна, ако го приемеше? Ами ако беше намерил амоге, която му беше убягвала векове наред? Колко щеше да е невероятно да прекара остатъка от живота си с Лара.

Вратата се отвори и Хауърд погледна любопитно към тях.

— Какво става? Двамата седите тук от пет минути.

— Само си говорим, татко мечок — отвърна Финиъс. — Ще отида да направя първата обиколка.

— Добре — каза Джак. — И... благодаря ти.

— Винаги, братле. — Финиъс побърза надолу по коридора към страничния вход.

— Хауърд, можеш ли да останеш, докато Конър дойде? — попита Джак. — Трябва да свърша нещо.

— Добре. — Мъжът тръгна обратно към бюрото. — Ще се обадя в закувалнята и ще помоля да ми донесат вечерята тук.

Джак се усмихна. Шейпифтърът мечка Хауърд Бар бе щастлив, докато е заситен.

— Благодаря.

Джак побърза надолу към конферентната зала от другата страна на коридора и затвори вратата. Започна да обикаля дългата маса. Какво щеше да каже, когато връщаше колана на Лара? От самото начало беше смятал, че ако й каже истината, ще я изгуби. Но сега осъзнаваше, че ще я изгуби, ако не й кажеше истината.

Отец Джузепе, Джанета и Финиъс го бяха посъветвали да ѝ каже. Конър беше силно против. Ангъс му беше наредил да не го прави. Какво, по дяволите, искаше той?

Искаше тя да го обича. Ами ако го намразеше, след като разбереше, че е вампир? Джак си пое дълбоко въздух. Беше риск, който трябваше да поеме. Нямаше начин да промени състоянието си. Можеше или да го приеме какъвто е... или не. Трябва да имаш вяра, Джакомо.

Merda. Нямаше ли кръг в ада за безверните копелета като него? Той се обади.

На четвъртото позвъняване тя вдигна.

— Ало? — звучеше разколебана.

— Здравей, Лара. Как си?

— Добре.

— Взех колана ти. Мога да ти го върна сега.

— Няма... защо да бързаш.

Да не би да нямаше желание да го види или моментът беше неподходящ? Не искаше никой друг да го вижда да се телепортира.

— Сама ли си?

— Трябва да говорим за случая с Аполон — отговори му тя.

— Можем да работим по него тази вечер, ако искаш — предложи ѝ той. — Мога да се телепортирам при теб и да те доведа до Роматех, където имам цялата информация.

— Имам информацията тук. Пратих си я по имейла.

— О... — Имаше лошо предчувствие.

— Наистина ценя цялата работа, която свърши. Предадохме информацията на висшестоящите...

— Какво?

— Трябваше, Джак. Не можем да задържаме доказателства. И в минутата, в която Аполон е започнал да отвлича момичета из различните щати, е станал случай на ФБР.

Девет кръга на ада! Джак стисна телефона си в юмрук и отново започна да обикаля около масата.

— Не трябваше да го правиш. Работехме по това заедно. Имахме прогрес.

— Знам. Съжалявам, Джак, но не е в твоята юрисдикция.

По дяволите, ако не беше. Това беше престъпление на Бунтовник и трябваше да се поеме от вампирите.

— Колко хора знаят?

— Много. ФБР и полицейското управление на Ню Йорк са организирали работна група...

— Merda! — Не можеше да ги остави да стигнат до Аполон първи. Целият вампирски свят беше заложен. Не можеше да повярва, че Лара е направила това. Спря и облегна лактите си на облегалката на един от черните столове. — Доверих ти се.

— Джак... — Гласът ѝ беше пълен с болка. — Не исках... не разбирам защо този случай е толкова важен за теб.

Той си пое дълбоко въздух. Ако ѝ се ядосваше, нямаше да разреши проблема.

— Извинявай. Трябваше да обясня.

— Има много неща, които трябваше да обясниш — измърмори тя.

— Всичко ще е наред. — Щеше да организира Конър и няколко доброволци да помогнат. Иън и Тони още бяха на меден месец, но Роби беше наоколо. И може би Фил Джоунс. — Колко си им казала? Знаят ли за способността на Аполон да контролира умове?

— Не. Не съм им казвала за теб — отвърна Лара. — Наистина можеш да ми вярваш.

— Благодаря ти. — Той започна отново да обикаля.

Трябваше да позвъни на няколко човека и да организира среща.

— За жалост, ми отреждат заслугата за всичката ти усилена работа — продължи Лара.

— Няма проблем. Може да ти помогне да станеш детектив.

Тя въздъхна тихо.

— Предложиха ми да работя под прикритие и да се представям като колежанка.

Джак си пое рязко въздух.

— Какво?

— Външният ми вид е подходящ, затова отивам...

— Не! — Имаше чувството, че голямо гуле го е ударило в гърдите. — Не. Няма да си примамка.

— Вече се съгласих.

Той стисна зъби.

— Няма да го правиш.

— Не можеш да ми казваш какво да правя.

— Къде си? Сама ли си?

— Няма защо да го обсъждаме — каза тя. — Вече съм го решила.

Merda. Надяваше се да не е на публично място. Фокусира се върху гласа ѝ и се телепортира.

ГЛАВА 17.

Лара ахна, когато Джак се материализира пред нея. Той бързо се огледа.

— Какво... — Гърлото ѝ се сви.

Той се беше фокусирал върху нея с блестящи в златно очи.

Тръпка от страх я прикова към дивана. Джак беше мъж със свръхестествена сила. На какво беше способен?

Глупости. Тя се разтърси мислено. Това беше Джак. Беше я любил миналата вечер.

Някак Венеция изглеждаше прекалено далечна. Мръщейки се, той затвори телефона си и го прибра в джоба си. Извади колана ѝ от друг джоб и го пусна на масичката за кафе.

— Може би наистина трябва да те напляскам — измърмори той.

— Извинявай?

Челюстта му трепна.

— Забрави какво казах.

Сякаш това някога можеше да стане. Тя затвори своя телефон и го постави на масичката.

— Усещам, че си доста ядосан от ситуацията. — Тя спря, когато тихо ръмжене завибрира в гърлото му. — Виж, няма да ме изплашиш с мъжкарските си тактики. Можем да го обсъдим спокойно и разумно.

— Няма нищо разумно в това. — Ръцете му се свиха в юмруци. — Да използваш себе си като примамка, е глупаво и лудо!

Тя си пое въздух.

— Защо не ми кажеш какво си мислиш в действителност?

Той присви очи в две златни игли от светлина.

— Няма да го направиш.

— Не е твое решение, Джак. Всъщност нищо от тези неща с Аполон не ти влизат в работата.

— Ти ми влизаш в работата и се опитваш да те убият.

Тя изсумтя.

— Това може и да те изненада, но не съм настроена самоубийствено. Ще се вземе всяка възможна мярка за сигурността ми. Ще нося проследяващо устройство...

— Тези могат да се губят.

Тя го изгледа ядно.

— Веднага щом прихванат местоположението на курорта на Аполон...

Той се надвеси внезапно и с едно движение на ръката си запрати масичката за кафе в другия край на стаята. Дъхът ѝ секна, когато той застана точно пред нея.

— Няма да направиш това. — Тихият му, рязък глас, беше пропит с гняв.

Мамка му, опитваше се да ѝ заповядва. Лара се изправи и лицето ѝ беше на милиметри от решителната му брадичка.

— Никой не ми нарежда какво да правя.

Той я хвана за раменете.

— Мога да те телепортирам до толкова усамотено място, че никога да не успееш да намериш изход.

Тя бутна гърдите му.

— Тогава ще си насилник точно като Аполон.

— Не. Аз ще спася живота ти. — Хватката му около раменете ѝ се увеличи. — Стой настрана от Аполон. Нямаш представа на какво е способен.

— Но ти знаеш? — Тя кипеше от яд. — Какво знаеш и не ми казваш, Джак?

Той я пусна и отстъпи. Прокара ръка през косата си и започна да върви из стаята.

— Когато Аполон те види, ще те поиска.

— На това залагаме. И с устройството, което ще нося, ще можем да го проследим.

Джак поклати глава.

— Той ще те телепортира някъде. Може да те телепортира на няколко места едно след друго. Виждала си колко бързо става. Докато полицията разбере къде си, той... По дяволите, Лара, ще бъде прекалено късно!

Тя преглътна шумно.

— Мога да си спечеля време. Няма да съм под контрола му като другите жертви. Затова съм точният избор за тази работа. Имунизирана съм срещу умствения контрол.

Той се усмихна подигравателно.

— Мислиш, че това ти осигурява безопасност? Лара, в секундата, в която разбере, че не може да те контролира, ще те убие.

Ледена тръпка премина по гръбнака ѝ. Опитва се да те уплаши и да те накара да се откажеш. По дяволите, може би трябваше да се откаже. Ами ако нещата излязат от контрол? Спецекипът вече я бяха предупредили, че не може да вземе оръжие. Щеше да провали прикритието ѝ.

— Не можеш да надвиеш Аполон — продължи Джак тихо. Обикаляше стаята, след това се обърна към нея. Устните му се свиха, сякаш го болеше от думите. — Той ще се храни от теб.

Лара ахна и притисна длани към гърдите си.

— Какво?

— Ще впие зъби в теб и ще пие кръвта ти.

Тя се намръщи.

— Това е извратено. Караш го да звучи като... като...

— Вампир — прошепна Джак.

Тя го зяпна. Боже, беше сериозен.

— Джак, няма такова нещо. Може да мисли, че е вампир. Има извратени хора, които се правят на вампири. Но всеки, който се опита да ухапе врата ми, ще получи коляно в слабините си по-бързо, отколкото може да каже Трансилвания.

Джак се намръщи.

— Не ми вярваш.

— Мисля, че се опитваш да ме сплашиш, за да се откажа от работата. Наистина трябва да се ядосам, но осъзнавам, че се тревожиш, понеже „те е грижа“.

— Влюбен съм в теб.

Сърцето ѝ се сви. Никога нямаше да ѝ омръзне да чува как ѝ го казва.

— Наистина ме е грижа за теб, но...

— Лара. — Той пристъпи към нея.

— Но — тя вдигна ръка, за да го спре — няма да ти позволя да ме контролираш или манипулираш.

— Merda. Опитвам се да те опазя жива.

— Няма такова нещо!

— Това искат да вярват. Използвали са умствен контрол, за да накарат всички да вярват, че не съществуват, че те са просто измислени чудовища. Но те се хранят от хора и трият спомените им. Така е от векове.

Кожата ѝ настръхна.

— А ти откъде знаеш за вампирите? Откъде можеш да знаеш, че Аполон е един от тях? Срещал ли си го?

— Не, не съм. Но разпознавам знаците. Аполон се появява само нощем. Може да контролира умовете на хората и да трие спомени. Има суперсила и скорост. Може да се телепортира.

Тя ахна.

— Ти описваш себе си.

Джак трепна. Очите ѝ блестяха от ужас.

Лара се препъна назад и падна на дивана. О, боже, не отричаше. Или беше напълно луд, или наистина беше...

— Не — прошепна тя. — Не. Вампирите не съществуват.

Той я погледна тъжно.

— Защо ми е да те лъжа за това? Какво е възможно да спечеля от това, освен отвращението ти?

Тя си пое треперецо дъх и притисна ръце към очите си. Спомените се заизреждаха в ума ѝ. Никога не го беше виждала да яде. Никога не беше успявала да се свърже с него през деня. Нямахте огледало в банята си. Имаше тежки щори на прозорците. Беше на над двеста години. Работеше във фабрика, която произвеждаше синтетична кръв. По дяволите, това беше супермаркет!

Всички парчета на пъзела са били там, но тя така и не беше успяла да ги съедини, защото не знаеше как трябва да изглежда картината. Беше очаквала да е супергерой. Не чудовище.

Стомахът ѝ се разбунтува. О, боже, тя го беше целувала. Беше му позволила да я докосва, да я люби.

Тя закри устата си, прикривайки стон.

— Лара — той пристъпи към нея.

Тя притисна гръб към дивана.

Лицето му пребледня.

— Santo cielo. Не се страхувай от мен. Никога не бих те наранил.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш.

— Трябва да говорим.

— Не. — Очите ѝ пареха от напираси сълзи.

За какво имаше да говорят? Беше се влюбила в чудовище. Беше идиотка.

Той се намръщи.

— Сега знаеш истината за Аполон. Това е вампирска работа. Ще ме оставиш да се оправя.

Дълбоко в нея пламна гняв.

— Как смееш. Това не е само за Аполон. Всичките му жертви са хора, затова не ми казвай да се разкарам. И не очаквай от мен да повярвам, че има чудовища, които ги е грижа.

Той замръзна.

— Не всички сме лоши, Лара.

— Искам да си тръгнеш.

Той разтри челото си.

— В шок си. След няколко дни можем да говорим.

— Тръгвай!

Той отпусна ръцете си и в очите му блеснаха болка и тъга. Той трепна, след това изчезна.

Джак се материализира в горите, заобикалящи Роматех. Затътри се към страничния вход. Само ако можеше да се материализира без сърце. Гърдите го боляха толкова силно, че го болеше да диша.

Подпря лакътя си върху дънера на дебело дърво и се облегна, подпирайки чело на ръката си. Затвори очи и изображенията се появиха в ума му; израженията на Лара: шок, ужас, отвращение, гняв. Точно като жените от миналото му.

Беше изгубил Лара.

Трябва да вярваш, Джаскомо. Думите на отец Джузепе се разнесоха тихо из ума му.

Как? Беше същество на тъмнината, затворен в кръг от ада. Как беше възможно да има вяра? Губеше Лара точно както беше изгубил останалите. Колко години трябваше да страда, след като ги загуби? И Беатрис... да загуби нея бе истински ужас. Винаги се беше чудел дали би го приела, но беше умряла, преди да успее да ѝ каже. Беше умряла сама, вярвайки, че той я е изоставил.

Merda! Той удари дървото с юмрук. Нямахше да изостави Лара, дори тя да го мразеше. Нямахше да допусне да умре.

Ако Аполон продължаваше с обичайния си график, щеше да вземе още една жертва последната събота на юни. Това даваше на Джак достатъчно време да намери копелето и да го елиминира. След това можеше да мине през полицията и ФБР и да изчисти всички следи. Така цялата работа щеше да приключи.

Лара щеше да е в безопасност. Трябваше му само вяра. И няколко добри приятели.

Извади телефона си и тръгна през гората. Роби МакКей щеше да му помогне. Беше срещнал Роби през 1820 година в академията за фехтовка на Жан Люк в Париж, когато бяха определени като партньори. Бяха станали близки приятели, когато не се опитваха да се прецакат.

Сега Роби работеше като телохранител на Жан Люк. Откакто французинът се криеше в Тексас, и приятелят му беше там.

Той вдигна телефона си.

— Здравсти, Джак. Как е?

— Има проблем. Можеш ли да отделиш няколко часа? Малко помощ ще ми дойде добре.

— Слава богу. Адски скучно ми е тук. Снощи дъщерята на Жан Люк ме попита дали искам да си играя с нея и куклите ѝ и аз почти отговорих да. Толкова съм отчаян.

— Тогава е късметлийският ти ден. Всъщност може да ми трябваш за няколко седмици. И Фил, ако може да дойде.

— Ще говоря с Жан Люк, но съм сигурен, че няма да е проблем. Ще се видим скоро. — Роби затвори.

Джак прибра телефона в джоба си и тръгна към входа.

— Хей, братле. — Финиъс се приближи към него. Правех обиколка, когато чух гласа ти.

— Говорех по телефона. Конър пристигна ли?

— Да, в офиса е. — Финиъс погледна към Джак. Добре ли си, пич? Изглеждаш малко изморен.

Джак се сви.

— Искам двамата с Карлос да живеете в Роматех за следващата седмица. Има няколко спални в мазето, нали?

— Да. Какво става? Да не би Бунтовниците да са намислили нещо?

— Не, но полицията може да дойде до къщата. Не искаме да ни заварят там в мъртвешки сън.

— Скапаната полиция. — Финиъс се спря. — Мамка му. Каза ли на мацката полицай за нас?

Джак го погледна раздразнено.

— Не ме ли посъветва ти да го направя?

— Ами, да, но откога следваш съветите ми? Предполагам не е минало добре, а?

Джак поклати глава.

— Мамка му — измърмори Финиъс. — Мислех, че жените си падат по вампири. Мислех, че ще си падне по това, човече.

Рязка болка премина през гърдите му.

— Не и тя.

— Мамка му. Мислиш, че ще каже на колегите си от полицията за нас?

— Не знам. Може би. Затова вземи каквото ти трябва от къщата и доведи Карлос тук, окей?

— Добре. Съжалявам, пич. — Финиъс се телепортира.

Джак стигна страничния вход и прокара картата си, след това използва сензора. Беше по средата на коридора, когато Конър отвори вратата към офиса и се показа навън.

— Видях Финиъс да се телепортира — каза той. — Къде го изпрати?

— До къщата, за да доведе Карлос. Ще останат тук следващата седмица или малко повече.

Конър присви очи.

— И защо къщата не е безопасна вече?

— Може да си е напълно безопасна. Само предпазни мерки. — Джак мина покрай шотландеца и влезе в офиса. Чу, че вратата се затвори след него.

— Кофти — прошепна Конър.

Джак се обърна към него.

— Казал си й.

Джак разшири стойката си и сви ръце пред гърдите си.

— Направих това, което трябваше.

Конър изсумтя.

— Схващам, че не е минало добре.

Джак сви едното си рамо.

— Казал си на полицай за вампирите — измърмори Конър. — Наистина ли очакваше да мине добре?

— Тя знае, че я обичам.

— Ооо, и това трябва да го прави различно? — Гняв светна в сините очи на Конър. — Наистина ли вярваш в тези глупости, че любовта побеждава всичко? Колко смъртни сме обичали само за да ги гледаме как се сбръчкват и умират. Цялата любов на света не може да ги спре да умрат.

— Знам това. — Беше изгубил Беатрис, когато беше пламнала епидемия на коремен тиф във Венеция. — Любовта е преходна. Това не я прави безсмислена. Само по-специална.

Конър го погледна ядосано.

— Прави я по-болезнена. Ти трябва да знаеш. Виждам болката, изписана на лицето ти.

Джак преглътна шумно. Не можеше да го отрече.

— Замислял ли си се какво ще й причини тази твоя голяма любов? — попита Конър. — Ще я въвлечеш в свят, в който най-вероятно не иска да живее.

Джак се сви. Трябваше да признае, че Лара не беше реагирала добре. Все пак други смъртни жени се бяха приспособили към вампирския свят.

— Шана е щастлива. И Ема, и Хедър.

— Не можеш да очакваш всяка жена да иска да живее с нежив — изръмжа Конър. — Аз въвлякох Дарси Нюхарт в този свят и тя ме намрази заради това. Не бих искал да живееш с тази вина.

Джак се запита дали Конър не чувстваше нещо повече от вина.

— Дарси е много щастлива сега. И работи за нас.

Конър махна пренебрежително с ръка и тръгна към бюрото.

— Нека се върнем върху твоята приятелка. Ще каже ли на висшестоящите си за нас?

— Не знам. Може би не. — Лара нямаше да иска да си мислят, че е луда.

Конър седна, мръщейки се към Джак.

— Изкушавам се да ти пръсна черепа, но изглеждаш нещастен и ще бъде като да риташ куче.

— Боже, благодаря.

— Отправила ли е заплахи? Мога да я телепортирам някъде, където да не може да каже на никого за нас.

— Не. — Джак стисна зъби. — Ще я оставиш на мира.

Конър изсумтя.

— Не бих я наранил. По-добре да направя това, отколкото всеки участък на Ню Йорк да ни погне.

— Не мисля, че тя е заплаха за нас. По-скоро за себе си. Дала е цялата ми информация за Аполон на висшестоящите си.

— Гадост — измърмори Конър.

— Полицията и ФБР са сформирали специален екип и са дали на Лара задача да е под прикритие. Четвъртата събота на юни Аполон ще обиколи университетите, провеждайки семинара си и ще търси перфектната жертва. Ако полицията успее, Лара ще е тази жертва.

— Мамка му. — Конър изглеждаше отвратен. — Трябва да спрем това. Аполон може да я убие.

— Затова й казах истината — обясни Джак. — Опитвах се да я сплаша, за да се откаже от задачата.

Конър кимна.

— Добре. Разбирам причината.

— Надпреварваме се за време — продължи Джак. — Имаме месец, да открием и да убием Аполон. Вече помолих Роби да ми помогне.

— Имаме предостатъчно време. — Конър посочи към един от екраните за наблюдение на стената. — Роби тъкмо пристигна. И не е сам.

Джак погледна към монитора. Роби се беше телепортирал и беше довел Фил със себе си. Като дневен пазач Фил не можеше да се телепортира. Но като шейпшифтър притежаваше други ценни таланти.

— Това са Финиъс и Карлос — посочи Джак към друг монитор.

Той забеляза как Финиъс се материализира отвън до страничния вход с дневния пазач Карлос. Към тях се присъединиха Роби и Фил и четиримата влязоха в сградата.

Джак се усмихна мрачно. Беше сформирал свой собствен спецотряд. Броейки себе си и Конър, разполагаше с четири вампира

плюс шейпшифтър вълк и шейпшифтър пантера. Лара щеше да е в безопасност.

Аполон нямаше да живее достатъчно дълго, за да я нарани.

ГЛАВА 18

Следващата вечер Джак обикаляше конферентната зала, чудейки се дали Лара ще му се обади скоро. Роман беше пратил вест до всички господари на сбирщища в Северна Америка, за да се оглеждат за СПА с класическа гръцка архитектура. Вече бяха изскочили няколко следи и Роби и Фил ги бяха проверили. Финиъс пазеше Роматех. Карлос, който работеше през деня, спеше в мазето, подготвен за обаждане при нужда. Хауърд беше предложил да помогне, но беше поел и дневната охрана на семейството на Роман и времето му беше ограничено.

Джак обмисляше да разследва някои от изчезналите момичета, но предположи, че начинът на избор си остава същият за Аполон. Той подмамваше момичетата в семинарите си за вечна младост и красота и избираше жертва.

Джак спря. Ами ако Аполон спазваше обещанието си да запазва момичетата красиви и млади завинаги? Може би не ги убиваше. Може би ги трансформираше.

Той потрепери при мисълта да контролира харем от жени вампири. Merda, та той не можеше да контролира една смъртна жена. Поне не беше имало полицейски обиск на къщата. Нямаше полиция и в Роматех, което го караше да мисли, че Лара си мълчеше за вампирите. Най-вероятно се страхуваше, че висшестоящите ѝ ще я помислят за луда. Но той се надяваше, че тя все още пази защитнически симпатии към него. Само ако чувствата ѝ оцелееха. Ако можеха да надвият първоначалната реакция на ужас и отвращение може би той имаше шанс.

Трябва да имаш вяра, Джаскомо.

Обади се в апартамента ѝ. Телефонът иззвъня веднъж. Ако имаше дисплей, щеше да знае, че е той. Три позвънявания. Може би го избягваше. Четири позвънявания.

— Здравей, Джак.

Беше съквартирантката ѝ ЛаТоя.

— Здравей. Лара там...

— Спести си го. Не е тук. И не иска да говори с теб. Никога. Чао.

— Чакай. Тя... тя добре ли е?

— Тя е тотално депресирана, тъпак такъв. Не знам какво си й направил. Никога не съм я виждала толкова разстроена. И дори не говори с мен. А винаги говори с мен.

— Нищо ли не ти е казала? — Джак усети искра на надежда.

Лара пазеше тайната му.

— Каза само, че не иска повече никога да те вижда или да говори с теб. И в случай че супер слухът ти не е доловил, наблегнах на думата никога.

Искрата надежда изгасна.

— И съм ти адски ядосана — продължи ЛаТоя. — Лара се влачи из апартамента, сякаш светът е свършил, а и момента трябва да е в топформа. Нацели ужасно неподходящ момент!

— Тя все пак ще участва в операцията под прикритие, нали?

— Мамка му. Ти знаеш ли за това?

Джак се чудеше дали ЛаТоя може да му помогне.

— Не искам да го прави. Мисля, че е прекалено опасно.

— Оу.

— Опитвам се да намеря Аполон сам, за да не трябва тя да се излага на опасност. — Настъпи тишина и Джак се молеше ЛаТоя да премисля ситуацията.

— Трябва да тръгвам. Чао — тя бързо затвори.

Джак въздъхна. Щеше да продължава да опитва.

До пет сутринта Роби и Фил бяха проверили четири места: всички — фалшиви следи. Обещаха да се върнат на следващата вечер и се телепортираха в Тексас.

Минаха още четири нощи. Започна юни и все още не бяха намерили Аполон. До втората събота на юни Джак се побъркваше от тревога. Оставаха само две седмици. И още нямаше следа от Аполон.

И нито дума от Лара. Да го забрави ли се опитваше?

Следващият понеделник й се обади отново.

— Все още не желае да говори с теб — каза ЛаТоя.

— Как е тя?

— Тъжна и депресирана. Чух я няколко пъти да плаче в стаята си. Това прави ли те щастлив? — изръмжа приятелката й.

По тъжен начин го правеше, но той беше достатъчно умен, за да не го спомене.

— Намерихте ли вече Аполон? — настоя ЛаТоя.

— Не. — Джак вече се чудеше дали гръцкият курорт на Аполон изобщо съществува. Може би показваше фалшиви снимки на семинарите. — Все още опитваме.

— Е, опитвайте по-усилено. Лара ще започне да работи под прикритие след няколко дни.

— Къде?

ЛаТоя изсумтя.

— Все едно бих ти казала.

— Поболявам се от тревога за нея!

— Е, това ни прави двама — ЛаТоя затвори.

Джак започна да обикаля конферентната стая. Работата под прикритие щеше да е в университет. Спецотрядът вероятно я беше записал под фалшиво име и щеше да живее в общежитие. Но кой университет?

Той седна пред лаптопа си и провери информацията за изчезналите момичета. Идваха от десет различни университета. Направи списък с всички двадесет месеца в хронологичен ред и написа университетите, през които Аполон беше минавал всеки един месец. Определено имаше модел. Два в Кънектикът, четири и Ню Йорк, два в Ню Джърси, два в Пенсилвания, след това отново Кънектикът. Последната цел беше Колумбийският университет. Ако следваше модела си, следващият щеше да е университетът Сиракуза.

— Джак. — Фил влезе в конферентната стая. — Имаме нова следа. Някакво място „Златната колесница на Аполон“ в Масачузетс.

Джак спря.

— Роби върна ли се?

— Не, двамата с Финиъс са все още в Хобокън, проверяват СПА курорта „Гръцка Богиня“.

— Добре — отвърна Джак. — Отиваме двамата. Имаш ли телефонен номер?

— Ето тук — Фил му подаде бележка.

— Въръжен ли си?

Шейпшифтърът разтвори кафявото си кожено яке и разкри четиридесет и четири милиметров магнум в раменния си кобур. Джак

имаше завързана за бедрото си кама и още една под черното си кожено яке. Ако попаднеше в схватка, щеше да се обади на Роби и Финиъс за незабавно подкрепление.

— Да го направим — Джак записа номера в мобилния си.

— Златната колесница на Аполон — отговори женски глас. —
Говори Мейси.

— Здравсти. Може ли да ме упътите от... Кънектикът? — попита Джак.

Докато жената започна дълго обяснение, той се фокусира върху гласа ѝ. Грабна ръката на Фил и ги телепортира. Бързо провери новото им обкръжение. Малък офис, шкаф за документи, разхвърляно бюро, остър мирис на химикали във въздуха и блондинка, която ги гледаше с широко отворена, оцветена в розово, уста.

— Ааааах... — нададе висок писък и изпусна телефона.

— Всичко е наред — Джак запрати вълна от умствена сила, за да превземе ума на жената, но преди да успее да наложи контрола си, тя скочи на крака, изпищя отново и след това припадна.

— Merda — Джак се намръщи към просналото се на земята тяло. — Уплашихме милата жена до смърт.

Фил изсумтя.

— Това не е жена.

— Изпищя като жена — Джак проследи с поглед цикламената мини пола, черните чорапи и цикламените ботуши.

Изглеждаха достатъчно женствени, но черният потник разкриваше широки рамене и плоски гърди. Мъж.

Джак се наведе до мъжа в безсъзнание и нахлу в ума му. *Мейси, няма да се боиш от нас. Ние влязохме в офиса през вратата и попитахме за Аполон. Сега ще се събудиш.*

Мейси отвори нагримиранияте си в зелено очи.

— Добре ли сте? — попита Джак. — Припаднахте.

— О, боже, това е толкова смущаващо. — Мейси седна и дръпна цикламената си пола. — Сигурно е от новата ми диета. Честно, толкова съм замаяна.

— Ела. — Джак му помогна да се изправи.

— Прекалено си мил. — Мейси го погледна. — О, боже — очите му се разшириха и погледна към Фил. — О, боже — той потупа дългата си руса коса. — Какво мога да направя за вас двамата?

— Търсим Аполон — обясни Джак.

— Е, трябва да е в студиото. Не мога да повярвам, че не сте го видели. Или че той не е видял вас. — Мейси ги огледа с одобрителен блясък в очите. — Хайде, момчета. Последвайте ме — той изтрополи покрай тях на ботушите си с платформа и изгледа продължително Фил. — Ммммм.

Шейпшифтърът погледна раздразнено Джак.

— Хайде. — Вампирът се отправи към вратата.

Фил хвана ръката му.

— Това не може да е правилното място. Да се махаме оттук — измърмори той.

— Трябва да се запознаем с този Аполон — каза Джак.

Фил се намръщи.

— Имам лошо предчувствие.

— Мислиш, че ще се стигне до насилие — попити Джак.

— По-лошо — изръмжа Фил.

Мейси погледна назад намръщено.

— Хайде, вие двамата, стига сте се карали. Аполон не разрешава любовни скандали тук.

Тихо ръмжене завибрира в гърлото на Фил.

Джак се усмихна.

— Идваме. — Той последва Мейси в коридора и Фил се затътри след него.

Докато влизаха в студиото, Джак забеляза, че стените са боядисани в лавандулово и украсени с цикламени сърца и купидончета. Мина покрай розови полулегли столове и мивки за миене на коса. Рязко спря, когато забеляза всички кабинки за стилизиране. Всяка имаше три стени с огледало. Във всяка имаше стилист и клиент мъж.

Не можеше да мине покрай всички тях и никой да не осъзнае, че не се отразява в огледалата.

— Да се махаме — изсъска Фил. — Това е просто салон за красота.

Мейси се обърна към него с отвратено изражение.

— Само салон за красота? Не смяташ ли, че този свят има нужда от повече красота в него?

Главите на стилистите се показаха от кабинките, докато всеки се опитваше да види оскърбителните непознати на територията им.

Джак отстъпи назад, защото не искаше да е близо до всичките огледала.

— Съжалявам. Мисля, че не можем... да продължим. Това беше грешка.

— Не го казвай. Двамата сте прекрасни заедно. — Мейси завъртя лице към кабинките. — Аполон! Имаме спешен случай! Сигнал за Купидон!

Още глави се показаха и огледаха Джак и Фил.

Слаб млад мъж с къса платиненоруса коса, черна мрежеста блуза и розов колан за фризьорски уреди, се показа от първата кабинка.

— Какво става? — Той пхна гребен в едно от предназначенията места на колана. — Дано това е спешно. По средата на постоянна клиентка съм.

— Тези двамата са дошли да те видят. — Мейси посочи към Джак и Фил и долната му устна потрепери. — Но сега искат да скъсат!

Очите на Аполон се разшириха, докато ги оглеждаше.

— О, боже. Милите вие. Трябва да се сдобрите. Имам предвид, вижте се. Изглеждате невероятно заедно. — Той се обърна към стилистите и клиентите, които запълваха централната пътека. — Не са ли напълно великолепни?

— Просто ме убий — измърмори Фил.

— Не трябваше да идваме — каза Джак. — Има ли задна врата, която можем да ползваме?

Мейси ахна.

— Не трябва да се срамувате! Красиви сте такива, каквито сте.

Публиката им шептеше в съгласие.

— Да, прекрасна двойка като вас трябва да крещи любовта си от покриви. — Аполон се приближи и посочи към косата на Фил. — Мейси, виждал ли си някога такава прекрасна смесица от цветове? Сигурно има двадесет нюанса кафяво, кестеняво и златно в косата си. Изглежда ослепително.

Мейси притисна ръка към плоската си гръд.

— Бих убил, за да имам такава коса. Кой, по дяволите, те боядиса?

— Аз... не се боядисвам — измърмори Фил.

Аполон отскочи назад.

— Естествена е?

Серия от ахвания се разнесе из публиката.

Аполон докосна косата на Фил и шейпшифтърът замръзна.

— Невероятно гъста е — отбеляза Аполон. — Много груба и мъжествена, но малко по-рошава от това, което харесвам. Мисля си за етажи и малко по-къса.

— О, да. — Мейси въздъхна и публиката зашепна в съгласие.

— А ти... — Аполон заобиколи Джак, изучавайки го. — Всичката тази тъмна коса и черна кожа. Просто креци „лошо момче“.

— Ммм... — Мейси го огледа, докато въртеше кичур руса коса около пръста си.

— Мисля да запазим косата ти дълга. — Аполон го огледа внимателно. — Имаш толкова интересни златни пръски в очите си. Мисля... — Той потупа брадичката си — златни кичури.

Мейси ахна.

— Брилянтно!

Публиката аплодира.

Джак прочисти гърло.

— Случайно наоколо не се навъртат колежанки, нали?

Аполон примигна.

— Момичета? — Той погледна объркано към Мейси, след това се разкикоти. Удари ръката на Джак. — Толкова си забавен!

Мейси се присъедини към смеха и кикотите се разнесоха из стаята.

Фил грабна ръката на Джак.

— Да се махаме оттук.

— Виждам, че сте доста заети. — Джак тръгна назад по коридора. — Ще дойдем друг път.

— О, моля ви, да. — Аполон ги погледна любвеобилно. — И не забравяйте. Организирам сватби!

— Благодаря. — Джак забеляза задна врата и я отвори.

Двамата с Фил излязоха на задната алея.

Сграбчи ръката на шейпшифтъра и ги телепортира обратно в Роматех.

Фил изруга.

— Ако кажеш и дума на останалите, ще те пробода с кол, докато спиш.

— Не се тревожи, миличък. Ако разберат за това, сам ще се пробода.

На следващата вечер Джак обмисли дали да не посети университета Сиракуза. Щеше да е лесно да се телепортира в офиса и да получи пълен достъп до списъка с новите студенти. Предполагаше, че през юни няма да са много и дори да използваше фалшиво име, можеше лесно да проследи Лара. Спря се точно преди да набере номера на офиса. Щеше да използва записаното им съобщение, за да се телепортира.

Merda. Започваше да се чувства като преследвач. Ако Лара не искаше да го вижда, нямаше да ѝ се налага. Какво бъдеще имаше тя с него? Дори да се влюбеше безусловно в него и да приемеше да се омъжи за него, той щеше да е до нея само нощем. Ако имаше деца от него, нямаше да са напълно смъртни. Рано или късно, щеше да я постави пред ужасен избор — дали да се присъедини към него като нежива.

Имаше ли правото да ѝ налага този избор? Ако се държеше като известния си баща, щеше да задоволи желанията ѝ днес и да не се тревожи на следващия ден. Но той никога не е бил добър Казанова. Знаеше дълбоко в себе си, че любовта не е егоистична. Трябваше да остави Лара на мира.

Но не можеше да ѝ позволи да попадне в капана на Аполон неподготвена. Трябваше да направи каквото може, за да е сигурен, че тя ще оцелее. След това, ако искаше никога повече да не го вижда, той щеше да я остави на мира.

Обади се в апартамента ѝ и ЛаТоя вдигна.

— Пак ти — измърмори тя. — Никога ли не се отказваш.

— Все още се тревожа за Лара. Още не сме намерили Аполон.

— Да бе!

— Знам, че Лара смята, че имунитетът ѝ срещу умствен контрол е плюс. Никога не съм можел да я контролирам.

ЛаТоя изсумтя.

— Кофти за теб, откачалке.

— Способността ѝ определено е добра, но това, че не може да чува умствения глас, ѝ предвещава провал. Щом Аполон разбере, че не

може да я контролира, най-вероятно ще я убие.

Настъпи тишина.

— Ще бъде в безопасност, докато дава нареждания на групата — продължи Джак. — Може да копира другите момичета. Но ако ѝ даде директна заповед и тя не може да я чуе и да я изпълни, прикритието ѝ ще се провали.

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна тихо ЛаТоя.

— Мога да работя с нея и да ѝ помогна да започне да чува умствения глас.

— Ами ако загуби способността си да се противопоставя на контрола му — попита ЛаТоя.

— Ще я науча как да слуша, но не и да се поддава. Наистина мисля, че има нужда от това.

Пауза.

— Може би.

— Мога да я намеря сам — каза Джак. — Мисля, че е в университета Сиракуза.

ЛаТоя си пое рязко въздух.

— Няма да потвърдя това.

Доколкото го интересуваше, тя току-що го беше направила.

— Не искам да я насилвам с присъствието си, затова би ли ѝ предала какво ти казах? Ако се съгласи да ме види, ще се опитам да ѝ помогна.

Още една дълга пауза.

— Ще ѝ кажа.

— Благодаря ти.

— Не ми благодари — изръмжа ЛаТоя. — Само да се опитваш да си играеш с приятелката ми и ще тръгна след теб. Ще ти се иска никога да не си напуснал планетата си. — Тя затвори.

Докато третата събота на месеца приближаваше, Джак искаше да си задърпа косата. Всяка следа, която той и екипът му проверяваше, се оказваше грешна. Скапаният курорт можеше да е навсякъде. Предполагаха, че Аполон би стоял близо до ловната си територия, но е телепортация можеше да е навсякъде. Дори в Гърция, въпреки че да се

намира на изток, към изгряващото слънце, винаги беше опасно за вампир.

Роман разшири търсенето им и разпита няколко господари на сборища из света да му докладват всякакви следи от териториите им. Така Джак и екипът му бяха заети всяка нощ. Въпреки това, с нарастващо отчаяние, той осъзнаваше, че времето им изтича. И ЛаТоя не му беше върнала обаждането.

Лара сигурно го мразеше, щом предпочиташе да поеме риска пред това да го види отново.

Когато настъпи третата събота, той се разхождаше нервно из конферентната зала. Оставаше една седмица преди Аполон да отвлече отново. Сърцето му се свиваше. Не беше виждал Лара от почти месец, но любовта му беше станала само по-силна. Отчаянието му да я опази жива, беше огромно. Изкушаваше се да я намери и да я телепортира някъде далеч. Никога нямаше да му прости, но какво? И без това вече беше в ада без любовта ѝ. Колко по-зле можеше да бъде?

Телефонът му иззвъня и той веднага вдигна.

— Pronto?

— Джак, ти ли си? — попита ЛаТоя.

— Да. — Той спря да диша и изпрати мислена молитва.

— Лара иска да те види.

ГЛАВА 19

Събота вечер, Лара излезе от трапезарията на Греъм в северния край на кампуса на университета на Сиракуза и тръгна надолу по улицата към новия си дом. Спецекипът ѝ беше намерил стая в Дневното общежитие, тъй като последната жертва от Сиракуза беше живяла там. Без съмнение Аполон би намерил за забавно да отвлече момиче, което живее на улица „Планина Олимп“.

Можеше да поеме по коридора на трапезарията към общежитията, но искаше да се махне от постоянния шум на бърбрещите студенти. Как можеше да се притеснява подобаващо, ако не можеше да чува мислите си? А имаше доста неща, които да я притесняват.

Тя погледна на запад, където слънцето залязваше и осветяваше в розово и златно Кариерната сграда. Джак щеше да стане скоро. Ще стане от гроба, помисли си и потрепери. Щеше ли да ѝ се обади? Беше толкова нервна от идеята, че ще го види отново, че не беше яла почти нищо.

Беше помолила ЛаТоя да му се обади предишната вечер. ЛаТоя трябваше да му даде новия ѝ номер и да го накара да ѝ се обади тази вечер. През целия ден Лара беше топка от нерви.

Мамка му на този мъж! Беше опитвала толкова усилено да го премахне от ума си. И сърцето си. Беше се потопила изцяло в подготовка за задачата си. Часове бойни изкуства, тренировки за сила, часове, които я учеха как да се оправя със стреса и да разбира мозъка на престъпник. И въпреки това Джак се беше вмъквал в мислите ѝ. Докато всеки мускул в тялото ѝ я болеше от постоянните тренировки, тя продължаваше да усеща болката в сърцето си.

Действията ѝ бяха равносилни на траур. Бе изгубила мъжа, който можеше да бъде любовта на живота ѝ.

В началото беше опитала с отрицание. Нямахте такова нещо като вампири и милият Джак беше луд. Не можеше да е вампир. Не се държеше като чудовище. Със сигурност не се целуваше като такова. И

не я любеше като такава. Но отказваше да мисли за това. Отрицанието беше работило добре. За около два часа.

След това се беше появил гняв, растящ в ярост. Как бе възможно векове наред да съществува такава чудовище и никой да не знае? И как, по дяволите, беше могла да си падне по такава? Как бе успяла да изпусне всички знаци? И как можеше Джак да преследва връзка, сякаш такава беше възможна? Смъртен трябваше да е клинично луд, за да се омъжи за вампир.

След това си беше спомнила Шана и красивите ѝ деца. Шана очевидно беше щастлива жена. Но как можеше някой да се омъжи за чудовище, което се храни от хора? Трябваше да признае обаче, че Джак никога не беше опитал да се храни от нея. Винаги се беше държал като джентълмен. Е, по-скоро непослушен джентълмен, но все пак беше Казанова. Няколкото пъти, в които го беше виждала да пие, сигурно епил синтетична кръв. Това означаваше ли, че не хапе хора?

И след това я беше ударило прозрението: Джак е бил превърнат против волята си. Сигурно е бил жертва точно като милите момичета, които Аполон отвличаше. Сигурно е бил принуждаван да хапе хора години наред само за да оцелее. Затова ли толкова често споменаваше деветте кръга на ада? Той беше заклещен в ада наяве.

Лара поклати глава и влезе в общежитието. Нямахше да си позволи да го съжاليا. Той беше над двестагодишен и очевидно беше хапал доста хора. Трябваше да съжاليا жертвите му, а не него.

Тя влезе в асансьора и натисна бутона за осмия етаж. Страхотно. Двойка се целуваше в ъгъла. Тя им обърна гръб и пренебрегна страстните им стонове. Споменът за качването с асансьор до покрива на сапраніе във Венеция се прокрадна неканен. Джак бе толкова романтичен, толкова мил. Защо не можеше да е нормален мъж? Щеше ли да си толкова пленена от него, ако беше нормален? Щеше ли да се влюбиш в него?

— Не съм влюбена — измърмори тя и след това асансьорът спря на петия етаж.

— Тогава си намери друг мъж — каза младата жена и се засмя, докато слизаше от асансьора с гаджето си.

Лара изръмжа и натисна бутона за затваряне на вратите. Друг мъж? Никой не можеше да стъпи на малкия пръст на Джак. Никой друг

не притежаваше комбинацията от ум, старомоден чар и невероятно добър външен вид. Докато не беше разбрала истината.

Зрението ѝ се замъгли от сълзи, щом си спомни изражението на лицето му онзи последен път, когато го беше видяла. Беше му изкрещяла да се маха и в очите му се бяха появили толкова много болка и тъга. Милият Джак.

— Ъгх! — отново го правеше.

Джак не беше нещастно, изоставено кученце. Беше вампир. Тя излезе от асансьора и тръгна надолу по коридора към стая 843.

Проблемът бе, че сега, когато беше под прикритие, имаше прекалено много време за мислене. Беше по-лесно, когато спецекипът я беше държал заета.

Бяха ѝ дали нова самоличност — Лара Букър. Всичко беше както трябва. Единствената ѝ работа беше да проверява дъската със съобщения всеки ден във всички двадесет зали на общежитията из кампуса. Чакаше флаерът на Аполон да се появи.

ФБР бяха сигурни, че университетът Сиракуза беше най-вероятното място за следващия удар на Аполон. Въпреки това оглеждаха всички университети. Специални агентки проверяваха обявите в няколко. Когато флаерът се появеше, щяха да извикат Лара. Щеше да отиде на семинара и да се остави да я отвлекат.

Но ако Джак беше прав и имунитетът ѝ към умствения контрол се обърнеше срещу нея? Не беше проблем, който можеше да обсъди със спецекипа. Как можеше да им каже за вампири, които контролират умовете? Единственият, който щеше да разбере, беше приятелски настроеният квартален, контролиращ умове вампир, Джак.

Сърцето ѝ препускаше, когато влезе в единичната си стая и заключи вратата. Щеше ли да се обади скоро? Щеше ли да дойде да я види? Още ли я обичаше?

Не! Нямахте да мисли за любов. Щеше да приеме помощта му и след това да се сбогува. Но ако я погледнеше с онези болка и тъга в красивите си очи? Нямахте да понесе да го нарани.

Беше ѝ казал: не всички сме лоши.

Тя се наведе над бюрото и погледна през щорите. Слънцето беше напълно залязло. Извади новия си телефон от чантата и седна на бюрото. Гледаше го, карайки го да звънне.

Ако Джак казваше истината, тогава може би имаше и добри и лоши вампири. Добрите опитваха ли да управляват лошите? ЛаТоя ѝ беше споменала, че Джак се опитва да намери Аполон, но все още не е успял.

Тя тръгна из стаята. Глупавият телефон не звънеше, докато го гледаше. Какво правеше Джак сега? Дали пиеше синтетична кръв? Къпеше се? Обличаше се? Още ли я обичаше?

Телефонът звънна. Тя се извъртя към него. Джак, Бавно се пресегна, оставяйки го да звънне отново.

— Ало?

— Лара.

Звукът от гласа му се разля по нея като гореща вана. Искаше просто да се накисне в нея за часове. Мислено се напръска със студена вода. Това беше просто работа.

— Здравей, Джак. ЛаТоя спомена, че предлагаш да ми помогнеш да започна да чувам гласове в ума си. Съгласна съм да уча, ако си свободен.

Имаше пауза. Чудеше се какво ли си мисли.

— Разчистил съм графика си за следващите няколко часа — отвърна накрая. — Можем да започнем веднага.

Лара въздъхна обнадено. И той се държеше професионално. Слава богу.

— Само момент, моля. Ще проверя графика си. — Тя погледна към празното бюро и забарабани с пръсти по дървената му повърхност. Едно — хиляда. Две — хиляда. — Късметлии сме. Мога да те вмъкна тази вечер. Лично ли трябва да го правим?

— Да.

Тя се намръщи. Телефонът ѝ имаше странно ехо.

— Вече може да затваряш — каза ѝ той.

— Извинявай? — Тя чу кликване зад себе си и се обърна. — Ааааах! — Телефонът ѝ падна на килима.

С намек за усмивка той вкара своя телефон в джоба на черното си кожено яке. Погледът му премина през празното ѝ бюро.

— Много мило, че успя да ме вмъкнеш.

Тя грабна телефона си от пода и го сложи на бюрото.

— Не трябва да се промъкваш така зад хората.

— Мислех, че ме очакваш. — Той тръгна към нея.

Тя отскочи настрани.

Джак спря за секунда, мръщейки се, след това продължи покрай нея към бюрото. С тих стон тя осъзна, че е отивал към прозореца.

Той погледна през щорите.

— Университетът Сиракуза?

— Да. Дневното общежитие. Момичето, което Аполон е отвлякъл от тук миналия август, е живяла в това общежитие.

— Някой спомня ли си я? — попита Джак. — Съквартирантката ѝ още ли е тук?

— Съквартирантката ѝ е завършила миналия декември. Разпитах, но всички си мислят, че момичето е напуснало и се е прибрало. — Лара седна на ъгъла на леглото, което беше долепено до стената. — Никога не се е прибирала.

Джак тръгна из стаята напред-назад, по дължината на малкото помещение. Тя поглеждаше към него тайно, защото не искаше да я хване как се възхищава на дългите му, грациозни крачки или на широките му рамене.

— Има ли начин да те убедя да се откажеш? — попита я.

Тя вирна брадичка.

— Не се отказвам.

— Сигурна ли си? — измърмори той тихо и продължи да обикаля.

Да не би да имаше предвид връзката им? Бузите ѝ пламнаха от възмущение. Той беше двестагодишен вампир, по дяволите. Трябваше ли да е щастлива от факта?

— И аз не се отказвам. — Той махна коженото си яке и го постави на облегалката на стола ѝ. — Ще намеря Аполон, преди да направиш нещо глупаво.

— О, благодаря за доверието. — Изгледа го ядно.

Той отвърна на погледа ѝ и седна.

— Доста си силна за смъртна, но все пак не можеш да се сравняваш с вампир.

Тя отклони поглед.

— Точно. Не трябва да се изправям срещу вампир.

— Да започваме. — Гласът му беше неестествен.

— Добре. — Тя се обърна към него и събра ръце в скута си. — Какво трябва да правя?

— Нищо. Аз ще свърша цялата работа, а ти просто се опитай да... ме приемеш.

Тя стисна ръцете си.

— Добре.

Той се наведе напред, поставяйки лакти на бедрата си, и започна да я изучава усилено. Златното в очите му сякаш заблестя, докато целият му ирис не етапи златен и блестящ.

Лара отклони поглед, чувствайки се неудобно от енергията, която бликаше от погледа му. Стаята сякаш стана ужасно гореща. Кожата ѝ започна да потръпва, особено гърдите ѝ. Чувството започна да се насочва надолу. Тя притисна бедра. Изведнъж изпита отчаяна нужда да почувства мъж вътре в себе си. И не който и да е. Джак.

— Усещаш ли това — прошепна той.

Тя преглътна шумно. Очите му светеха.

— Какво правиш?

— Увеличавам силата. Така вампирът привлича хора.

Тя се скова.

— За да можете да ги хапете?

— Не съм хапал жена от 1987 година насам, когато създадохме синтетичната кръв.

— Колко мило. — Тя вирна брадичка и погледна безцелно към другия край на стаята. — Предполагам, че си малко ръждясал, защото не усещам почти нищо.

— Може би просто си безчувствена.

Тя го погледна ядосано.

Устните му трепнаха.

— Усещаш го. Сърцето ти препуска. Топлината на тялото ти се повиши. Мога да усетя как горещината се излъчва от теб като...

— Добре. — Тя стисна зъби. — Какво искаш да докажеш? Мислех, че трябва да се концентрираме върху чуването на гласове.

— Опитвам се да проверя способностите ти. Усетът ти към докосване, изглежда, работи добре. Мисля, че само чуването не се получава.

Вълна от студен въздух бутна Лара по гръб. С трептене тя се изправи.

— Усети това. — Той я наблюдаваше.

— Да. — Студеният въздух се завъртя около нея, прокарвайки ледени пипала по челото ѝ. — Опитваш се да нахлуеш в ума ми.

Той кимна.

— Обикновено вече би трябвало да съм вътре.

Тя сбръчка нос.

— Не караш хората да кудкудякат и да танцуват като пилета, нали?

Сега той я погледна раздразнен.

— Въобще чуваш ли нещо?

Тя затвори очи и се фокусира. Имаше статичен шум около очите ѝ, който звучеше като радио.

— Казваш ли нещо сега.

— Да.

Тя се зачуди какво. Стисна очи още по-силно, мръщейки се, докато се концентрираше колкото можеше. Звукът стана по-силен и по-мъжествен, повече като Джак, но все още не успяваше да разграничи отделни думи.

С въздишка отвори очи.

— Това не действа. Чувам единствено жужене.

Устните му се извиха.

— Беше ли добре?

— Не. — Тя се намръщи. — Все едно имам досаден комар в главата.

— Скапани кръвопийци. Мразя ги.

— Не обвиняваш ли себеподобните?

Той се усмихна бавно и се наведе към нея.

— Трябва да те докосна. Сега.

Тя преглътна нервно.

— Аз... но.

— Главата ти — обясни той е усмивка. — Така мога да имам по-силна връзка.

— О! — тя си спомни как беше докоснал главата на Мегън, за да достигне скритите ѝ спомени. — Предполагам, че няма проблем.

Сърцето ѝ заби по-силно, когато седна на леглото до нея. Ледено течение се изви около нея, докосвайки кожата ѝ, карайки я да настръхне. Тя потрепери.

Той постави длан на главата ѝ.

— Концентрирай се.

Тя затвори очи и звукът се върна. Сега беше дълбок и мъжествен. Рикошираше от едното до другото ѝ ухо, какофония от думи, които не можеше да изолира. Колкото по-усилено опитваше, толкова повече челото ѝ пулсираше.

— Можеш ли да ме чуеш — прошепна.

Тя поклати глава.

Пръстите му стиснаха по-силно, дълбаейки в скалпа ѝ. Внезапна болка я прониза като ледена кама между очите. С ахване тя падна назад и прекрати допира.

— Ау. — Тя потърка челото си. — Какво, по дяволите, беше това?

— Използвах прекалено много сила. Съжалявам.

— Просто главоболие. — Тя започна да масажира пулсиращите си слепоочия. — Ще си заслужава, ако ме опази жива.

— Бих направил всичко, за да те опазя жива.

— Значи сме двама. — Тя се отдръпна назад в леглото, за да може да облекне гърба си на стената.

Затвори очи и си пое дълбоко въздух, карайки болката да намалее.

Все още съм влюбен в теб.

Очите ѝ се отвориха.

— Не трябва да говорим за това.

— Нищо не съм казал.

— Но...

Можеше да се закълне, че го чу да говори. Да не би да беше самозалъгване? Дъхът ѝ секна, когато осъзна какво е станало.

Беше чула мислите му. Все още беше влюбен в нея! Преди да успее да измисли нещо в отговор, статичният звук отново изпълни ума ѝ. Пулсирането се усили, след това чу няколко думи.

... ме чуваш?

— Чух края на това — тя го погледна притеснено. — Ти чуваш ли моите мисли?

Той поклати леко глава.

— Не много добре. Главно усещам болката ти.

— О, извинявай. — Въпреки това се успокои, че не може да чете мислите ѝ.

Със сигурност не искаше да знае, че тя все още го обича. Дори не си го помисляй. Мисли си за розови слонове. Тя потрепери докато проклетият слон галопираше през мозъка ѝ.

Поне студеният въздух беше намалял. Това означаваше, че Джак беше спрял да опитва да комуникира с нея телепатично.

Тя посочи към бюрото.

— Имам аспириин в чантата.

Очевидно схващаше намека. Скочи и ѝ подаде чантата.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да. Има автомат надолу по коридора.

— Веднага се връщам. — Той излезе от стаята.

— Ъгх. — Лара падна на леглото.

Невероятната му мисъл продължаваше да ехти в главата ѝ. Все още съм влюбен в теб. Какво щеше да прави? Най-прекрасният мъж на света я обичаше, но беше вампир.

Дилемата караше главата ѝ да пулсира още повече, затова седна. Извади кутийката аспириин от чантата си и започна да се бори с предпазващата от лесно отваряне капачка. Мамка му. Щеше да може да се справи, ако ръцете ѝ не трепереха. Все още съм влюбен в теб.

Джак се вмъкна обратно в стаята ѝ, носейки диетична кола и вода.

— Не знаех какво предпочиташ.

Светът беше чудновато място, където най-внимателният мъж, когото беше срещала, се оказва вампир.

— Ще взема водата. Мерси. — Тя сложи два аспирина в устата си и отпи.

Той постави колата на бюрото и седна на стола.

Лара облегна глава на стената. Говори за нещо безопасно.

— Е... вампирите разболяват ли се някога?

— Адски много боли, ако сме лишени от кръв — отговори бързо той. — Може да ни отровят, да ни изгорят, да ни ранят, но обикновено се лекуваме, докато сме в мъртвешки сън.

— Мъртвешки сън? — Тя се намръщи, след това отпусна лице, защото болеше прекалено много. — Значи, си мъртъв, докато спиш?

Той я погледна саркастично.

— Затова ни наричат неживи.

Тя потрепери. Нищо чудно, че никога не отговаряше на обажданията ѝ през деня. Не беше груб, просто мъртъв. Докъдето стигаха извиненията, беше добро, но не ѝ харесваше да мисли за него като за мъртъв.

— Сега напълно жив ли си?

Той сви устни раздражено.

— Чувала си пулса ми. В момента съм толкова жив колкото е всеки смъртен. И в случай че си забравила, точно толкова функционален.

Тя отклони поглед, за да спре очите си да се насочат към дънките му. Беше усещала ерекция там на няколко пъти. Бе време да смени темата.

— Значи... наистина си син на Казанова?

Той се намръщи още повече.

— Да.

Беше си паднала по истински Казанова.

— Защо не използваш името Казанова?

Той се размърда в стола си.

— По-добре ли се чувстваш?

— Не особено. — Тя се запита защо смени темата. Не отговори... — замлъкна, когато изведнъж той свали една от маратонките ѝ. — Какво правиш?

Джак махна и другата ѝ обувка, след това и чорапите ѝ.

— Боли те. Искам да ти помогна да се отпуснеш — той приближи стола си, за да постави краката ѝ в скута си.

Тя потисна стон, когато палецът му се притисна към стъпалото ѝ. Беше толкова хубаво. Краката ѝ я боляха от обикалянето на кампуса, за да проверява дъските за флаера на Аполон.

— Имал ли си проблем преди? Имам предвид, да влизаш в нечии мисли?

— Не. Ти си единствената. — Той подръпна нежно пръстите ѝ. — Мисля, че има нещо общо е катастрофата, която си преживяла.

Лара трепна.

— Знаеш за това?

Той кимна и насочи вниманието си към другия ѝ крак.

— Прочетох го в статия на онлайн вестник. Много съжалявам за страданията, през които си преминала.

— Благодаря ти. — Сегашното ѝ страдание изчезваше. Масажът на Джак вършеше чудеса. Може да опрани много повече от краката ти. Тя прогони блудната мисъл. Слава богу, че не четеше мислите ѝ сега. — Бях в кома една седмица. Не мислеха, че ще се събудя.

Джак продължи да я масажира.

— Ти си боец. Възхищавам ти се за това.

Той ѝ се възхищаваше? Това беше дори по-хубаво от масажа на краката ѝ. А масажът беше дяволски добър.

— Инцидентът промени живота ми. Почти ме уби, но по странен начин беше най-хубавото нещо, което можеше да ми се случи.

Ръцете му замръзнаха.

— Как е възможно това?

Тя му се усмихна горчиво.

— Провали плановете на майка ми за завладяване на света. Искаше да бъда Мис Тийн Луизиана, след това Мис Америка, и разбира се, Мис Свят.

Той се върна към масажа.

— Ти не си ли желала това?

— Не познавах нищо друго. Щом проведох, майка ми започна да ме записва по конкурси. На четири бях спечелила престижната титла Малка Мис Мъдбъг.

Той се намръщи.

— Мъдбъг?

— Вид рак. — Когато Джак я погледна объркан, тя махна пренебрежително с ръка. — Няма значение. Важното е, че майка ми е луда. На петдесет и две е и все още участва в конкурси. Ако не намери някой, в който да участва, си създава. Например Мис НОЛА Размер Плюс^[1].

Дори носи лента и тиара, когато пазарува.

— Колко... странно — Джак плъзна ръка нагоре в крачолата ѝ и започна да масажира прасеца ѝ.

Лара въздъхна от удоволствие. Краката ѝ я боляха, откакто ФБР се бяха опитали да я умъртвят с маратона от упражнения. Чудеше се защо разказва на Джак историята си, но той беше толкова добър слушател, да не споменаваме терапевт масажист, че не можеше да спре.

— Майка ми беше много ентузиазизирана, когато спечелих Мис Тийн Луизиана. Но след четиринадесет години по конкурси исках да се откажа. Тя ме подлудяваше всеки път, щом повдигнех въпроса. Затова се уверих, че с кариерата ми по конкурси за красота е приключено.

Джак се премести на другия ѝ прасец.

— Какво направи?

— Когато бях на деветнадесет станах финалистка в Мис Луизиана. Беше по време на въпросите на сцената. Обикновено е нещо като „Какво промяна искате да видите в света“ и редовният отговор е „Световен мир“.

Джак се усмихна.

— Какво каза ти?

— Че искам да увелича използването на смъртното наказание. Мислех, че ще е много забавно, ако събера цялата общност за едно голямо старомодно обесване.

Джак се изсмя.

— Непослушно момиче.

Лара се ухили.

— Трябваше да видиш лицата на съдиите. Майка ми направо изпищя. Очевидно бях пета от петте финалистки. Майка ми беше полудяла. Настояваше, че е прекалено срамно да я видят в хотела. Затова шофирахме до вкъщи тази нощ.

Ръцете му отново спряха да се движат.

— Тогава ли стана?

Лара кимна.

— Беше тъмно. И се карахме толкова разпалено, че не видяхме камиона. — Тя затвори очи, благодарна, че не помни самия инцидент.

Леглото се размърда и тя отвори очи.

Джак сядаше на леглото до нея.

— Сигурно е било ужасяващо.

Тя кимна.

— Майка ми имаше многобройни фрактури. Аз си счупих ръката. И си ударих лошо главата.

— Съжалявам. — Той погали косата ѝ, където сега бяха скрити белезите.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Първото нещо, което чух, когато излизах от кома, беше майка ми, която говореше с баща ми. Каза „Слава богу, че удари главата, а не лицето си“.

Джак си пое рязко въздух.

— Cara mia, това е ужасно.

— Знаех още тогава, че никога повече няма да участвам в конкурс за красота. Искях да използвам главата, а не лицето си. — Лара премигна, за да задържи сълзите. — За жалост, главата ми не работеше много добре. Не помнех как се чете и пише.

Джак се наведе към нея.

— Трябвало е да се научиш отново?

Тя кимна.

— В болницата дялях стая с ЛаТоя. Така се запознахме. Работела в магазин за хранителни стоки, когато влязъл въоръжен крадец. Прострелял я в рамото. Вече бяхме на рехабилитация заедно, затова решихме да упражняваме заедно и умовете си. Не можеше да чете особено добре, но беше много по-добра от мен и това я накара да иска да ми помогне. И каза, че ако аз мога да уча толкова много, и тя може.

Джак се усмихна.

— Така е станала най-добрата ти приятелка.

— Да. Работехме заедно всеки ден и след няколко месеца четяхме книгите за Нанси Дрю една на друга и разгадавахме мистерии. След това продължихме с все по-трудни и по-трудни книги, докато накрая не решихме, че искаме да сме детективи и да хващаме лошите. Да направим света по-добро място. И ето ни сега.

— Ти си невероятна — прошепна Джак. — Никога не съм срещал толкова невероятна жена като теб. — Взе ръката ѝ и я целуна.

Кожата ѝ настръхна там, където устните му я докоснаха. Той обърна ръката ѝ и целуна дланта ѝ. Тръпките се разпростряха нагоре по ръката към гърдите ѝ.

Когато вдигна поглед и срещна нейния, очите му бяха кафяви и изпълнени с топла любов. Осъзна, че нямаше златни пръски. Не използваше вампирски сили, за да я подмами. Само любов.

И тя го искаше толкова отчаяно.

Погледът му се вдигна към устните ѝ. Ако не го спреше сега, нямаше да успее да устои.

Тя дръпна ръката си от неговата и се дръпна към ъгъла на леглото.

— Е, мисля, че е достатъчно за тази вечер. Главата ме боли прекалено много, за да правя нещо друго.

— Разбирам. — Джак се изправи и бавно облече якето си. — Поласкан съм, че ми сподели историята си, но се чудя защо го направи. Може би не осъзнаваш, но ме накара да желая по-силно да бъда с теб. Да ме насърчиш ли искаше?

Тя преглътна нервно.

— Аз... мисля, че можем да сме приятели. Може би.

— Можеш да си приятелка с вампир?

Тя погледна надолу и подръпна покривката на леглото си.

— Не искам да бъда осъдителна. Не изглеждаш като много лош вампир.

— Боже, благодаря.

Бузите ѝ пламнаха.

— Осмислих, че може би си бил нападат и превърнат против волята си. — Тя погледна към него обнадеждена. — Така ли стана? — Моля те, кажи ми, че не си искал да си чудовище.

Джак прокара ръка през косата си.

— Предпочитам да не говоря за това, но, да. Бях нападат. — Той прехвърли тежестта си от единия на другия крак. — Ще продължим ли утре?

Беше сменил темата. Може би се опитваше да я опази от ужасяващите детайли. Въпреки всичко предполагаше, че сигурно е бил убит. Горедолу. Не беше сигурна как се превръщат вампири. Но беше почти убедена, че не било особено приятно за него. Милият Джак.

— Да. Нека се срещнем утре вечер. Мисля, че имаме прогрес.

Той се усмихна.

— Мисля, че да — отвърна ѝ и изчезна.

Лара въздъхна. Този мъж беше прекалено изкусителен. Но твърде различен. Наистина ли желаше да бъде част от света му? Искаше ли гадже, което е мъртво през деня и може да живее вечно, без да остарява? Това докъде водеше? Доколкото можеше да разбере, имаше две опции с Джак. Можеше да остарее и да остане сама, забравена, с разбито сърце. Или да остане завинаги с него като вампир.

Потрепери. Как би могла да го направи? Как можеше да бъде детектив, ако е вампир? Как можеше да се откаже от дневната светлина и добрата храна и шоколада? Как щеше да каже на семейството си? Как щеше да има семейство?

Не, трябваше да бъде разумна за това. Джак щеше да е интересен приятел. Но нищо повече.

Трябваше да го обича от разстояние.

[1] Марка модни бутици в Америка. — Б.р. ↑

ГЛАВА 20

Джак пристигна в Роматех в добро настроение. Лара беше чула умствения му глас и знаеше, че все още я обича. Срещата беше започнала малко неудобно, но в края тя му беше позволила да я докосне и я успокои. Беше му споделила важни моменти от миналото си. Бе предложила да са приятели. Това означаваше, че е готова да му се довери. След време връзката им щеше да се задълбочи. Тя беше такава невероятна жена. Толкова силна, смела, умна и красива. Нямаше съмнение, че Лара е жената за него.

Но все още беше в опасност. Настроението му изведнъж се развали, докато вървеше към охранителния офис на МакКей. Беше минал цял месец без резултат след множество провалени опити да открият Аполон. Мускулите му се напрегнаха и той сви ръце в юмруци. Не беше свикнал да се проваля, когато действаше като детектив.

Признаваше, че засега удряха на камък в намирането на Касимир. Но подлият лидер на Бунтовниците постоянно се местеше. Този Аполон си имаше база. Стоеше на едно място. Беше нелепо, че още не бяха успели да намерят копелето.

Джак влезе в офиса и откри Фил, седнал на бюрото, изучавайки нещо на компютъра.

— Къде са всички?

Шейпшифтърът дори не обърна внимание на гнева в гласа на Джак.

— Предполагам срещата ти не е минала добре.

— Мина супер, но времето ни изтича. Къде са всички?

— Роби още проверява следите из Европа. Каза, че най-вероятно ще спи у вас.

— Добре. — Джак винаги предлагаше своя palazzo за убежище на вампирските си приятели, които пътуват.

— А Конър?

— Конър и Финиъс изследват място в Охайо — продължи Фил.
— А аз преглеждах интернет за всяко място, където се споменава Аполон или бог на слънцето.

Джак започна да обикаля офиса.

— Колко грешни следи проследихме досега?

— Над сто — измърмори Фил.

Вампирът удари с юмрук по мрежестата преграда, зад която държаха оръжията.

— Не трябва да е толкова трудно! Има вампири по целия свят. Защо никой не може да намери едно извратено копеле?

Фил се облегна на стола, мръщейки се.

— Имам теория за това.

— Мамка му на теориите ти. Трябват ми резултати!

— Джак тръгна към вратата. Merda. Налагаше се да се стегне. Гневът му нямаше да помогне на Лара. — Добре, каква е шибаната ти теория?

— Е, щом питаш — започна Фил с иронична усмивка.

— Забелязал съм през годините, че вампирите живеят главно в гъсто населени райони. Разбира се, в миналото сте искали да сте близо до източника на храна и колкото повече хора има за хапане, толкова по-малка с вероятността да ви забележат.

Джак не престана да обикаля.

— Продължавай.

— Харесва ви да висите заедно. И да купонясвате. На Жан Люк му е доста тежко да се крие в покрайнините. Мисля, че вече щеше да е полудял, ако не бяха Хедър и семейството й. Знам, че е тежко за Роби.

Джак кимна.

— Каква е идеята ти?

— Ако курортът на Аполон е прекалено далеч от градове и градчета, тогава никой от вампирите не би го забелязал. Наоколо няма да има и смъртни. Затова той отвлича хора. Няма друг източник на храна.

Джак въздъхна. Фил най-вероятно беше прав, но теорията му правеше шансовете им за намиране на Аполон нищожни.

Шейпшифтърът се наведе напред и облегна лакти на бюрото.

— Обаче шейпшифтърите сме точно обратното. Избягваме цивилизацията. Харесва ни да обитаваме по-отдалечените части на

света.

Джак спря.

— Мислиш, че глутница вълци може да открие Аполон?

— Смятам, че си заслужава да опитаме. Мога да разпитам алфите на глутниците из страната, за да ни помогнат — Фил се намръщи. — Предложих го миналата вечер, но Конър смята, че е лоша идея. Не искаше да намесваме върколаци във вампирските работи.

Джак започна да обикаля отново. Разбираше реакцията на Конър. Векове наред вампирите и шейпшифтърите бяха живели заедно под взаимно неверие и напрежение. Стояха настрана едни от други, бдителни заради това, че и друг вид знае за съществуването им.

Ангъс беше опитал да запълни пропастта, предлагайки на шейпшифтърите високоплатени, важни позиции.

Въпреки това Джак знаеше, че повечето шейпшифтъри, които работеха в МакКей секюрити енд инвестигейшън, бяха смятани за предатели на вида си. Хауърд се справяше по-добре, тъй като мъжките мечки си падаха малко самотници. Но Фил беше вълк, от който се очакваше да е част от глутница. Вълк единак беше странен и опасен феномен.

— Вълците биха ли ни помогнали? — попита Джак.

— Може би. — Фил прокара ръка през гъстата си кафява коса. — Истината е, че биха ви направили длъжници за това.

— Ах... — Затова Конър беше отказал. Не искаше да дължи услуга на глутница вълци. Джак беше достатъчно отчаян, за да направи сделка с дявола, ако трябва. Попитай ги за помощ. Всеки придобит дълг ще е мой.

— Чуваш ли ме сега? — попита пак Джак.

Беше сряда вечерта и това бе третата му сесия с Лара.

— Само няколко думи тук-там — въздъхна тя. — Това е толкова дразнещо.

— На мен ли го казваш — измърмори Джак.

Беше се надявал за срещата им във вторник, но бяха свършили след десет минути, защото главата я болеше прекалено много. Знаеше, че ѝ причинява болка, можеше да го усети, и се мразеше, че той е този, който я причинява.

— Искаш ли аспирин? — попита.

— Изпих един, преди да дойдеш. — Тя разтърка слепоочието си.
— Или вече действа, или ставам по-добра.

Болката не е толкова силна, колкото беше снощи.

— Това е добре. Може би мозъкът ти се приспособява. — Той се настани на леглото до нея.

Лара го погледна с онзи предпазлив, капризен поглед, и Джак го прие като добър знак. Тя свикваше с него.

Вярваше, че бавно ще успее да възвърне доверието ѝ и искаше още. Копнееше да го обича, но можеше да е търпелив.

Имаше няколко улики за проверяване по-късно през нощта. Южняшка глутница вълци бяха забелязали два изолирани лагера на смъртни в Невада и в Юта. Съмняваше се, че това е, което търсят. Бяха отдалечени, а и ги описваха като лагери с дървени хижи. Въпреки това беше отчаян и щеше да провери навсякъде.

— Не мога да ти позволя да направиш това, Лара. Аполон може да те телепортира навсякъде и никога няма да мога да те открия.

Тя се намръщи.

— Ще нося проследяващо устройство. Утре ще го взема.

— Устройствата мога да се изгубят.

— ФБР знае това. Планирали са нещо специално — тя го погледна строго. — Това ще се случи, Джак.

— Не, няма. Не мога да допусна да го направиш, затова имам алтернативен план. Когато Аполон се появи на семинара, двамата с Роби ще го хванем и ще го телепортираме до Роматех. Там ще го държим затворник в сребърна стая.

Лара се намръщи още повече.

— Ами другите момичета? Трябва да знаем къде ги държи.

— Ще го накараме да ни каже.

Тя потрепери.

— Как?

— Лишаването от кръв може да свърши работа. Или може да опитаме с умствен контрол.

Тя замълча, премисляйки.

— Планът ти може да проработи, но как ще го обясня на полицията и на ФБР.

— Няма да е нужно. Ще изтрием спомените им. — Когато тя започна да протестира, той продължи. — Нямаме избор. Ако телепортираме Аполон или ако той телепортира теб, пак ще е повече, отколкото можем да позволим на смъртните да видят. Определено не можем да допуснем да открият курорта му. Ако намерим тези момичета, ще ги пратим вкъщи с променени спомени. Трябва да защитаваме тайната на съществуването на вампирите.

Лара стана от леглото и започна да обикаля стаята. Завъртя се към него и го погледна ядосана.

— Ако се случи както ти искаш, никой няма да помни нищо. А какво ще стане със заслуженото наказание на Аполон за престъпленията му?

— Повярвай, ще си плати.

Тя сложи ръце на кръста си.

— Ами моята усилена работа? Всичко ще е било за нищо.

— Ще си жива. Не бих нарекъл това нищо.

Тя го изгледа ядно.

— Тренирах цял месец за тази задача. Мога да се справя.

— Няма да позволя на това копеле да те отвлече. Ще направя всичко възможно, за да те защитя.

Тя присви очи.

— Звучи сякаш си по-притеснен за това да запазиш скъпоценната тайна на вампирите.

Той стисна челюст.

— Това е важно, но нищо не е по-важно за мен от твоята защита.

Моят живот ще е безсмислен без теб. Обичам те прекалено много.

Тя ахна.

— Не го казвай.

— Да не би да чу мислите ми?

— О, божичко! — Тя докосна челото си.

Искам да те хвърля на леглото и да съблека дрехите ти.

— Престани! — Погледна го ядосана.

Той се усмихна.

— Наистина ме чуваш.

— Ъм, може би — тя потърка челото си. — Само малко.

Ще целуна малките пръстчета на краката ти, след това ще се спусна нагоре по дългите ти, пищни бедра, докато не достигна...

— Стига! — бузите ѝ пламнаха.

— Но тъкмо идваше хубавата част.

Тя поклати глава.

— Опитвам се да водя честен спор с теб, а ти описваш филм за възрастни в главата ми.

Джак погледна към леглото ѝ.

— Можем да го направим истински.

— Главата ме боли. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Мисля, че трябва да си тръгваш.

— Лара...

— Няма нужда да те виждам, докато всичко това не свърши. Можем да кажем, че уроците са успешни. Благодарение на теб ще мога да чувам всяка перверзна мисъл на Аполон.

Джак се намръщи. Трябваше да опита още нещо само за да е сигурен. Той хвърли вълна от студена умствена енергия към нея и тя залитна.

Аз съм ти господар и ти ще ми се подчиняваш. Махни си дрехите, сега.

Тя изсумтя.

— В сънищата ти.

Той пристъпи към нея, усилвайки силата.

Ти си под мой контрол. Ще ме любиш.

Очите ѝ блеснаха гневно.

— Излез, веднага!

Той си пое дълбоко въздух и силата изчезна.

— Brava, bellissima. Можеш да чуваш, но все още успяваш да устояваш на вампирския контрол. Това са добри новини.

Тя го погледна предпазливо.

— Това беше само тест?

Той кимна.

— Трябваше да съм сигурен.

Тя погледна настрани, но не преди Джак да забележи сълзите в очите ѝ.

— Каза ми, че никога няма да използваш силите си, за да ме вкараш в леглото. Мислех, че измени на обещанието си.

— Лара, никога не бих те насиллил или манипулирал. Наистина аз... желая да си в леглото ми, но повече от това, искам да имам любовта ти. Дарена свободно.

— Не мога — прошепна тя.

Той тръгна към бюрото, отчаянието се забиваше в гърдите му. Ами ако никога не успееше да спечели сърцето ѝ? Не можеше да я накара да го обича. Но въпреки всичко, щеше да осигури безопасността ѝ.

— Няма да позволя на Аполон да те отвлече.

Тя все още гледаше в другата посока, ръцете ѝ бяха скръстени, а раменете ѝ — свити.

Merda, това я нараняваше колкото и него.

— Довиждане, Лара — той се телепортира.

— Няма смисъл да се виждаме тази вечер — каза на Джак, когато ѝ се обади в четвъртък вечерта. — Благодарна съм ти за помощта, но свърши и да не си посмял да се телепортираш тук, докато говоря.

Merda. Познаваше го прекалено добре.

— Планът ни за събота вечерта е задействан. Ще отвлечем Аполон.

— Не, няма! Джак, сериозна съм. Ще стоиш настрана от това.

— Видя ли вече флаер? Ще идва ли Аполон в Сиракуза?

— Няма да обсъждам това с теб. Заклевам се, ако видя теб или някой от приятелите ти тук, ще те арестувам.

— Лара... — Дългият сигнал му показа, че тя му е затворила.

Инатлива жена. Е, той също можеше да е инатлив.

Прекара следващите няколко часа с Финиъс, изследвайки лагер в Колорадо, за който бяха съобщили глутница вълци.

Беше се оказало тренировъчен лагер за оцеляване. Когато се прибраха в Роматех, Роби се беше върнал от Европа. Джак организира среща и обсъди плановете им за събота вечерта.

В три и половина сутринта се телепортира в общежитието на Лара. Мястото беше запечатано в съзнанието му, защото се беше телепортирал тук и преди. С перфектното си зрение той я забеляза в тъмната стая. Лежеше заспала точно както се беше надявал.

Бавно тръгна към вратата. Не беше дошъл да я види, а за да провери дали Аполон не е сложил флаер долу във фойето.

Остро бипкане достигна ушите му съвсем тихо. Той изчака и нещо отново избипка. Беше странно. Той по-скоро го долавяше, отколкото чуваше. Беше повтарящ се пулс енергия. Погледна към леглото.

Идваше от Лара.

Той се приближи към нея. ФБР сигурно ѝ бяха сложили проследяващото устройство. Merda. Ако той чуваше проклетото нещо и Аполон щеше да го чуе. Щеше да разбере, че властите на хората са след него. Щеше да се изкуши да убие Лара незабавно.

Джак се наведе над нея, опитвайки се да открие устройството. Не носеше колие. Нямахше обеци. Да не би да беше под кожата?

Тя изстена и се обърна настрани е лице към стената. Косата ѝ се разпиля по бялата възглавница — гъста, на вълни и... бипкаща. Той нежно докосна косата ѝ. Мека и копринена. Чакай. Това беше различно. Грубо и чуждо. Той погали отново косата ѝ, за да е сигурен. Трябваше да отреже фалшивата коса преди събота.

— Ммм — тя изстена и се обърна по гръб.

Той потисна стон. Тънката ѝ тениска оставяше малко на въображението. Можеше да види кръглите ѝ пълни гърди, закръглените ѝ зърна, молеци го да бъдат втвърдени. Щеше да е толкова лесно да се плъзне в ума ѝ и да ѝ даде вампирски секс, който никога нямаше да забрави. Щеше да ѝ хареса толкова много, че щеше да го моли да го направи наистина.

Но той ѝ беше обещал да не използва силите си, за да я вкара в леглото си. Merda. Животът щеше да е толкова по-лесен, ако можеше да е безпринципен като баща си.

— Джак — измърмори тя.

Той спря да диша. Тежестта в гърдите му леко се надигна. Може би все още имаше шанс. Не се отказвай от мен, Лара. Аз винаги ще те обичам.

Той излезе в коридора и тръгна към асансьора. На първия етаж намери дъската със съобщения и го видя. Розов флаер. Искате ли да останете завинаги млади и красиви?

Той се обади в офиса на Роматех.

— Спипахме го.

ГЛАВА 21

Лара не можеше да се отърси от усещането, че е като агне на заколение. Двама специални агенти бяха тук, за да са сигурни, че е в пълна безопасност. Казваха, че електронните проследяващи устройства в косата ѝ бяха напълно неоткриваеми.

Глупаците можеха ли да работят за правителството? По някаква причина тя не се чувстваше сигурна. Щеше да е типичният ѝ късмет, ако Аполон решише, че вече харесва жени с гола глава и реши да обръсне косата ѝ.

Също така как можеше да е сигурна, когато похитителят ѝ беше вампир? Дори всичките ѝ тренировки по бойни изкуства нямаше да ѝ помогнат срещу вампирската сила и скорост. Ако се опиташе да я изнасили или убие как щеше да го спре?

Когато настъпи събота вечерта, стомахът ѝ беше на топка. Двамата агенти от ФБР бяха единствените, които щяха да бъдат в сградата за студентски услуги. Не искаха високо полицейско присъствие, в случай че Аполон се усети.

Тя обикаляше стаята си. Погледна часовника. Осем вечерта. ФБР агентите скоро щяха да са в сградата. Трябваше да иде сама, претрувайки се, че не ги познава. Трябваше да отиде направо в стая 102 и да се остави да бъде отвлечена.

По-лесно да се каже, отколкото да се направи. Устройството в косата ѝ можеше да бъде прихванато от сателит. Можеше да е навсякъде по света. Спря да обикаля, когато я осени ужасна мисъл. Щяха да могат да я проследят, дори да е мъртва.

— Здравей, Лара.

С ахване, тя се завъртя.

— Мамка му, Джак. Какво съм ти казала за промъкването зад хора?

Той се усмихна.

— Изнервена ли си, *bellissima*?

— Това не е забавно, Джак. — Тя не знаеше дали да удуши красивото копеле, или да се метне в ръцете му.

Беше му казала да не идва, докато всичко това не приключи, но все пак се радваше да го види. Поне на него наистина му пукаше за нея. Покрай ФБР агентите се чувстваше като заменима част от екипа.

Той я огледа.

— Добре ли си?

— Страхотно — излъга тя. — Какво правиш тук? — *И как смееш да си толкова секси, когато носиш само черно?*

— Изпълняваме плановете си за вечерта.

Тя реши, че ще предпочете да го удуши.

— Казах ти да стоиш настрана от това.

— Нямаме избор, Лара. Мислехме, че ще намерим Аполон преди тази вечер, но не успяхме. Сега знаем точно къде ще бъде и трябва да го направим. Това е най-доброто решение.

Сигурно беше видял розовите флаери. Тя се намръщи.

— Просто искаш да опазиш вампирската си тайна.

— И теб. Никой не е по-важен за мен от теб.

Тя не искаше да си признае колко ѝ харесва да чуе това. И всъщност не беше против това да е в безопасност. Просто я дразнеше фактът, че се появи и обяви, че поема нещата.

— Не виждам как планът ти ще сработи. Прекалено много хора знаят за този случай.

— Вече поправяме това. В момента Конър и Роби са в двадесет и шести участък. Заедно могат съвсем лесно да поправят стотина мозъка наведнъж. Ще изтрият спомена за Аполон и всяка следа за него на хартия и компютър.

Това я раздразни още повече. За вампирите беше толкова лесно да контролират човешките умове, че можеха да го правят със сто наведнъж?

— И ФБР знае.

— Конър отива там след това — Джак сви рамене. — Правили сме го много пъти през вековете. Знаем какво вършим.

Лара не се съмняваше, че вампирските му приятели щяха да се справят. Беше виждала Джак да изтрива всяка своя следа в хотел Плаза.

— Преди да вземем Аполон, има нещо и искам да се оправя с него. — Той пристъпи към нея.

Тя се отдръпна, удряйки се в бюрото.

— Да не си посмял да изтриеш моите спомени.

Той спря.

— Не бих и опитал. Искам да си спомняш Венеция и нас.

Сърцето ѝ се сви. И тя не желаше да го забравя.

Той извади ножици от джоба на коженото си яке.

— Има проблем с косата ти, Лара. Или по-скоро, с косата, която не е твоя.

— Какво?

Как бе разбрал?

Експертът от ФБР беше направил цвета абсолютно същия като нейния.

Джак се приближи.

— Ще се чувствам много по-добре, когато махнем изкуствената коса. Само за сигурност.

Тя приглади изкуствените кичури с ръка.

— Това е единствената ми връзка с ФБР.

— Не ти трябва, Лара. Няма да ходиш никъде. И когато приключим с ФБР, те не би трябвало да те следят. Няма да помнят коя си.

Тя трепна.

— Ти напълно поемаш нещата, без значение дали ми харесва, или не. Мислех, че си ми приятел.

Той се намръщи.

— Аз съм ти приятел. Мога да чуя устройството, Лара. Мога да усетя електрическия пулс. И щом аз мога, значи и Аполон ще може.

Кожата ѝ изстина. Мили боже, колко близо бе до това да влезе в смъртоносен капан?

— Щях да я отрежа по-рано, но не исках да обезпокоявам агентите от ФБР.

Джак грабна кичура синтетична коса и го отрязва. Метна го на леглото заедно с ножицата и придърпа Лара в ръцете си.

Тя замръзна.

— Какво правиш?

— Уверявам се, че съм махнал всичката. — Той потърка лице в косата ѝ. — Сърцето ти е ускорено.

— Ти... изненада ме.

Той прокара ръка по косата ѝ.

— Знам, че си ми ядосана. Надявам се някой ден да ми простиш.

Част от нея искаше да се разтопи в ръцете му и да му благодари, че я спасяваше от опасната задача, но друга част все още бе ядосана, че беше поел контрола въпреки възраженията ѝ.

— Намери онези изчезнали момичета.

— Ще ги открия. — Той целуна челото ѝ. — Кажи на съквартирантката ти да не говори с никого за това. Само вие двете ще помните.

Лара въздъхна облекчено. Нямахше да закачат ЛаТоя.

Джак я пусна и отстъпи.

— Ти си дотук, *bellissima*. Можеш да се прибиращ. — Той изчезна.

Тя гледаше мястото, от което беше изчезнал току-що.

— Шегуваш ли се?

Не можеше да се махне сега. Искаше да види как хващат Аполон.

Петнадесет минути по-късно Лара влезе в сградата за студентски услуги. Мина покрай столовата и тръгна към стайте за срещи. Когато приближи главната зала, чу гласа на Джак в главата си.

Ще се върнете в офисите си. Няма да помните, че сте били в Сиракуза. Няма да помните Аполон и жертвите му.

Лара надникна от ъгъла и видя Джак и двамата агенти от ФБР. Погледна и забеляза стая 102. Роби седеше в края на залата в стол, правейки се, че чете вестник. Беше сменил килта си с чифт скъсани дънки.

Тя погледна наляво. Джак беше приключил с агентите и говореше с млад чернокож. Още един вампир?

Агентите на ФБР минаха покрай нея и тя се дръпна, за да прегледа автомата за храна. Когато двамата приближиха към ъгъла, тя погледна към тях с усмивка.

Те кимнаха и продължиха. В лицата им не се долавяше, че са я разпознали. Мамка му. Изглежда, ФБР и полицията официално бяха изключени от случая.

Чернокожият зави и я погледна, докато преминаваше. Сигурно не знаеше коя е, защото не се опита да я заговори. Седна в столовата явно за да може да наблюдава входната и страничната врата.

Сърцето ѝ се ускори. Всяка минута Аполон щеше да влезе през една от тези врати. Освен ако не се телепортира по-близо до стаята. Но Роби и Джак бяха в коридора и щяха да го видят.

Група момичета мина покрай нея, смеейки се и говорейки. Три брюнетки и една блондинка. Една от брюнетките държеше розов флаер в ръката си. Стигнаха до края на коридора и завиха надясно. Лара предположи, че отиват към стая 102, но бяха в безопасност. Всичките притежаваха неправилния цвят на косата.

— Хей, на семинара ли отиваш?

Лара се обърна и видя друга млада жена, стискаща розов флаер в ръка с перфектно лакирани нокти.

Младата жена се усмихна.

— Може да е забавно.

Стомахът на Лара се сви. Това момиче имаше яркочервена коса. О, боже, не. ФБР агентите бяха планирали да спират всички червенокоси, за да не ходят на семинара. Но сега не бяха там, за да спрат това момиче.

— Аз... не мисля, че си заслужава. Предполагам, че просто се опитват да ни продадат нещо.

Красивата червенокоска сви рамене.

— Е, аз чух, че може да ни дадат безплатни тестери. И дават голяма награда. — Тя тръгна надолу по коридора и сви вдясно.

Лара изръмжа вътрешно. Ами ако Джак и приятелите му изпуснат Аполон? Беше вампир и бе супербърз. Можеше да се телепортира. И да вземе червенокосото момиче с него.

Мамка му. Трябваше да измъкне момичето оттам. Тя тръгна надолу по коридора и зави надясно. Червенокоската вече беше влязла в 102-ра стая.

Не се изненада, когато Джак сграбчи ръката ѝ.

— Какво правиш тук? — прошепна той. — Казах ти да се прибереш.

— И защо по дяволите си помисли, че ще се подчиня?

Той примигна. Отвори уста, за да отговори, след това я затвори с объркано изражение.

Лара се усмихна. Наистина го беше оставила без думи.

— Една червенокоса жена влезе току-що. Ще я изведа оттам.

Намръщен, Джак я пусна.

— Добре, но бъди бърза. Почти девет е.

— Ще бързам. И не изглеждай толкова подозрителен. Приличаш на мачо войник, не на студент.

Очите на Джак блеснаха.

— Така ли?

Тя поклати глава и влезе в 102-ра стая. В единия край имаше голям включен екран. Около осем реда столове гледаха към екрана. Повечето места бяха свободни. Две групички момичета седяха на първите четири реда. Бяха прекалено заети да си говоря и едва я забелязаха. Нямаше нито една червенокоса сред тях.

Тази, която беше видяла по-рано, седеше сама в края.

Усмихна се, когато Лара се приближи.

— Радвам се, че дойде. Искаш ли да седнеш? — Тя докосна стола до себе си.

— Мерси — Лара седна, чудејки се как ще изкара момичето от стаята. Можеше да изкрещи пожар...

— Аз съм Тина — представи се червенокосото момиче. — Странно име, знам. Сега се прехвърлих от Утика.

— И аз съм нова — призна Лара. — Ужасно съм гладна. Искаш ли да си вземем нещо от столовата?

— Звучи страхотно. — Тина стана, но след това погледна екрана. — Опа, изглежда, че това започва.

Лара стана и видя някой да заобикаля екрана. Висок, красив мъж с къса руса коса и много сини очи. Аполон. Носеше лаптоп.

— Уау — прошепна Тина.

Момичетата в стаята бяха прекалено заети да зяпат Аполон, за да забележат, че той така и не беше влязъл в стаята. Сигурно се беше телепортирал зад екрана. И това означаваше, че Джак и Роби още не знаеха, че е пристигнал.

Той тръгна към масата и постави лаптопа си. Лара предположи, че имаше демонстрация на пауър пойнт.

Студена вълна премина през въздуха.

Аз съм Аполон и вие ще ми се подчинявате. Острите му сини очи преминаха през момичетата на първите четири реда и след това се

съсредоточиха върху нея и Тина. Той се усмихна.

Лара преглътна нервно.

— Да се махаме оттук.

Покрай вратата се появи движение. Лара въздъхна, когато Роби се втурна към Аполон. Джак беше зад него. Той се обърна, за да се увери, че тя е добре, но в тази милисекунда Аполон грабна лаптопа си и се телепортира.

— Не! — изкрещя Роби.

Лара ахна. Всичко беше станало толкова бързо. Едва беше осъзнала, че Джак се е провалил, когато желязна хватка стисна ръката ѝ.

— Какво...? — Тя се дръпна, но хватката беше прекалено силна, суперсилна, като вампирска.

О, боже. Аполон имаше съучастник.

— Да вървим — прошепна Тина.

Лара чу вика на Джак точно преди всичко да стане черно.

Лара се олюля, когато краката ѝ се озоваха на твърд под и използва момента, за да се дръпне от хватката на Тина. Отскочи назад, приведена и готова за битка. Предполагаше, че Тина хапе.

Слава богу, жената не нападна. Просто погледна надолу към Лара, сякаш беше нещо, което миришеше лошо.

Това не ѝ пречеше. Докато Тина беше заета със снобското си поведение, Лара имаше време да огледа наоколо.

Малка стая. Бели стени. Двама мъже пазачи на вратата, държащи мечове. Лоши новини. И двамата гледаха безразлично, което предполагаше, че са под вампирски контрол. Много лоши новини. Късите им бели тоги разкриваха обезкосмените им гърди и крака. Имаше само една врата. Нямахте прозорци. Наоколо нямаше нищо, което да може да използва като оръжие. Дотук с плана да избяга още в началото.

— По-смела си от повечето смъртни — усмихна се подигравателно Тина. — Повечето вече са на колене и плачат за майките си.

Лара преглътна. В решителността си да оцелее, съвсем беше забравила да се преструва на уплашена и невежа. Придаде си изплашен израз.

— О, мили боже! Какво ми направи? Къде сме?

Тина се усмихна очевидно доволна от престорения страх.

— Всичко ще се разкрие с времето на тези, които са определени като достойни.

Лара искаше да изрита самодоволната усмивка на Тина.

— Може ли да си малко по-изчерпателна? — Тя се обърна към стражите. — О, схващам. Това е студентско парти! Уау, страхотни тоги! Защо не ни донесете малко бира?

— Тишина! — нареди Тина. — Коленичи.

Лара погледна към двамата едри пазачи.

— Чухте дамата. На колене. — Тя намигна. — Нека видим какво можете да правите.

— Стига, девице! — очите на Тина проблеснаха гневно.

Лара наклони глава с объркано изражение.

— На мен ли говореше?

Вълна студен въздух удари Лара и тя се препъна назад. Невидими ледени висулки се впиха в главата ѝ. За да остане жива трябваше да следва играта и да се преструва, че е под контрол. Тя изпразни лицето си. Трябваше да се държи като пазачите и да не показва никакви емоции.

Тина отиде до нея и я зашлеви.

Лара остана неподвижна и не показа болка или изненада. Все пак очите ѝ се насълзиха. Не можеше да го спре.

Тина се усмихна.

— Така е по-добре. Сега коленичи. Поклони се до земята.

Лара падна на колене и се наведе, докато челото ѝ не докосна студения каменен под. Така беше по-добре.

Лицето ѝ беше скрито.

— Аз съм Атина, дъщеря на Зевс и богиня на мъдростта. Ще се обръщаш към мен с Мъдра Атина.

Лара набръчка нос. Тази жена сериозна ли беше? Със сигурност имаше голямо его.

Ще ми се подчиняваш във всичко. Отговори ми сега.

— Да — отговори Лара, стиснала зъби. — Мъдра Атино.

Слава богу, че Джак я беше научил да чува мислените гласове на вампирите.

Сериозността на ситуацията я заля. Беше толкова прецакана. Нямаше следа от нея. ФБР и полицията дори не знаеха, че я следят.

Джак щеше да я търси. Щеше да я търси като обезумял. Тя трепна, представяйки си колко наранен е той. Трябваше да стои извън стаята. Беше направила огромна грешка, когато се бе опитала да бъде благородна.

Е, щеше да си го върне. ФБР ѝ бяха дали достатъчно знания за това как да успее да избяга. Не ѝ трябваше рицар в сияйни доспехи или вампир в потъмнели доспехи, за да я спаси. Щеше да успее да се измъкне сама. Надяваше се.

— Ще се подчиняваш на Аполон във всичко — обяви Атина. — Ще се обръщаш към него с господарю Аполон.

— Да, мъдра Атино — измърмори Лара.

— Когато пазачите ти дадат нареждане ще изпълняваш и ще отговаряш. „Да, господарю“.

— Да, мъдра Атино. — Колко забавен беше този курорт.

Може би поне щеше да бъде обезкосмена хубаво като пазачите. Още една вълна леден въздух се изви около Лара, карайки ръцете ѝ да настръхнат.

Гласът на Атина се разнесе в ума ѝ. *Сега ще споделя с теб малка част от мъдростта си.*

О, страхотно. Лара се надяваше, че това няма да отнеме дълго. Коленете ѝ започваха да я болят. Подът беше твърд като камък. Всъщност беше камък. Мрамор може би. Бял и без петънце.

— Спасих те от еднообразието на съществуването на смъртните — обяви Атина. — Можеш да ми благодариш.

Лара завъртя очи.

— Благодаря ти, мъдра Атино.

Богиньо на провисналото бельо. Зашлеви се мислено. Трябваше да внимава с мислите си, в случай че Атина може да ги чува. Атина е супер.

— Доведох те в Елисейските полета — продължи Атина. — Царството на смъртните е затворено за теб. Никога не можеш да се върнеш на Земята. Разбираш ли?

— Да, мъдра Атино.

Ти си толкова страхотна богиня.

— Ако се опиташ да напуснеш това място, ще се озовеш в царството на Хадес — страна на вечно мъчение. Ако разочароваш мен

или Аполон ще те пратим при Хадес. Искаш ли да прекараш вечността в ада?

— Не, мъдра Атино.

Значи така караха момичетата да не опитват да избягат. Момичетата вярваха, че няма път обратно към Земята и живееха в страх от ада.

— Сега си девица. Нямах име. Тук си, за да служиш на боговете. Това е единствената ти цел.

Лара преглътна нервно. Досещаше се как Аполон иска да му служи. Закуска в леглото, а тя беше храната. Нямах да получава маникюр и масаж. Това не беше курорт. Нито СПА.

Беше шантав вампирски култ.

ГЛАВА 22

Джак премина с юмрук през стената на 102-ра стая. Колежанките изпищяха и се притиснаха една в друга, грабна ръката му.

— Връщай се в Роматех. Сега! Аз ще почистя тук.

Джак се отдръпна.

— Предадох я! Как можах да я предам?

— Стегни се, Джак. — Роби погледна към вратата, когато Финиъс влезе. — Фин, заведи го обратно в Роматех.

— Няма да си тръгна — изръмжа Джак.

Роби го хвана за раменете.

— Тя не е тук. — Лицето му омекна. — Ще я намерим, Джак.

— О, мамка му — Финиъс се приближи. — Аполон се е...

— Да — прекъсна го Роби. — Сега изведи Джак оттук. Ще ви последвам скоро.

— Не ми трябва бавачка.

Джак се телепортира. Пристигна пред Роматех и откъсна клон от нищо неподозиращото дърво.

Финиъс залегна и клонът прелетя над главата му.

— Пич, съжалявам. Ще я намерим, нали знаеш?

Джак тръгна към входа на Роматех.

— Ще разкъсам Аполон на парчета. — Той потърси идентификационната си карта из джобовете си.

Merda. Ръцете му трепереха.

— Дай на мен, човече. — Финиъс прокара своята и активира скенера.

Джак отклони поглед и се загледа към гората, която обграждаше Роматех. Лара можеше да е навсякъде. Лара! Лара, чуваш ли ме?

— Уоу! Това беше силно. — Финиъс отвори вратата. — Колко далеч можеш да изпратиш съобщението?

— Не повече от няколкостотин мили. — Джак затвори очи и се концентрира. Нищо. Не можеше да го чуе.

Как беше могъл да я предаде? След всички обещания, че ще я пази, я беше предал. Сърцето му се сви от страх. Остани жива, Лара. Остани жива, докато те намеря.

Отново се случваше. Беше предал първата си любов, Беатрис. Не беше там за нея и тя беше умряла, чувствайки се изоставена. И сега не беше там за Лара.

Роби се появи.

— Оправих се със спомените на момичетата, но нямаше какво да направя с дупката в стената. — Той тръгна към тях. — Ще я намерим, Джак.

— Да, ще я намерим — съгласи се Финиъс. — Тя ще е добре, братле.

Джак се чудеше дали молитвите от деветия кръг на ада можеха да бъдат чути.

Лара още коленичеше на твърдия мраморен под. Опитваше се да държи ума си далеч от страха и болящите я колене, като си спомняше уроците си за спасение. Първо, трябваше да събере информация. Не можеше да определи как да избяга, преди да знае къде се намира.

Можеше да стои настрана от беди и надяваше се, да остане неухапана, за да може да запази силите си. Трябваше да се оглежда за нещо, което да бъде използвано като оръжие. Нуждаеше се от средства за комуникация с външния свят. И ѝ трябваше достъп до другите затворници тук, за да види кои от тях биха могли да ѝ бъдат съюзници. Дори не обмисляше пазачите. Изглеждаха с напълно промити мозъци и бяха въоръжени.

— Стражи! — проговори Атина. — Ще доведете две девиси.

— Да, мъдра Атино — отговориха те в синхрон.

Лара наклони леко глава, за да може да вижда. Пазачите отвориха вратата и излязоха. Сандалите на по-високия издаваха скърцащ звук с всяка стъпка.

Чу да се приближават различни стъпки.

— Атина. — Беше Аполон.

Лара преглътна тежко. Надяваше се да не е гладен.

Атина погледна към нея.

— Стой.

— Да, мъдра Атино.

Толкова си мъдра и готина.

Атина излезе от стаята.

— Да, господарю, Аполон?

Лара се опита да слуша разговора. Не се стараеха да са много тихи. Предположи, че не я смятат за опасност.

— Тези два вампира почти ме хванаха — изръмжа Аполон. — Изглеждаха много ядосани.

— Сигурно са от онези глупави вампири, които пият от бутилки — изсъска Атина. — Заклевам се, мразя тях и праведното им отношение, сякаш са по-добри от нас. Имаме право на прясна храна.

Лара се намръщи. Караха я да се чувства като парче месо без подправки.

— Мисля, че ме очакваха — призна Аполон. — Ще трябва да намерим други територии за ловуване.

— Няма проблем — отговори Атина. — Има колежи навсякъде на североизток.

Това беше интересно. Сигурно бяха някъде на североизток.

— Поне това място е още тайно — каза Аполон. — Не ни проследиха тук, значи очевидно не знаят къде сме. Ами новото момиче? Мислиш ли, че работи за тях?

Атина се засмя.

— Няма начин. По-глупава е дори от обикновените.

Лара завъртя очи. Страхотно. Е, можеше да продължава да се прави на невежа, докато не избяга.

— Добре — каза Аполон. — Подготви я. Ще организирам Церемонията за избиране след пет минути. — Той си тръгна.

Лара чу два женски гласа в далечината.

— Здравейте, господарю Аполон.

— Елате, девиси — извика ги Атина. Тя се върна в стаята. — Стани, девисице.

Лара предположи, че това е за нея. Изправи се сковано и се огледа. Над главите им имаше електрическа светлина. Я пък ти. Изглежда, Елисейските полета разполагаха с електричество. Тези момичета определено бяха неадекватни от вампирския контрол, за да не разберат, че все още са на земята.

Стаята беше празна, с изключение на огромна дървена пейка и шкаф, пълен със сгънати рокли. Нямаше книги. Е, кой се нуждаеше от книги, когато мъдрата Атина беше наоколо?

Две червенокоси жени влязоха бързо в стаята. Поклониха се.

— Здравейте, мъдра Атино.

— Днес се върнахме рано с нова девица — каза Атина. — Подгответе я за Церемонията за избиране, която ще започне след пет минути. — Тя излезе от стаята.

Лара разпозна двете момичета от снимките по случая. Ванеса Карлтън, която беше изчезнала от Колумбия през май. Другата беше Кристи Робинсън, която беше изчезнала от Ню Йорк през април. Беше добра новина, че и двете са живи.

— Здравейте, аз съм Лара.

Те се свиха и погледнаха към вратата.

Ванеса бързо я затвори.

— Ще се окажеш в беда, ако използваш името си — прошепна тя. — Ние сме девици. Получаваме име само когато станем избраница.

Кристи събра ръцете си, усмихвайки се.

— И една от нас ще бъде избрана днес!

— О, супер. — Лара се опита да се усмихне.

— Бързо. — Кристи отиде до шкафа. — Свали всичките си дрехи, освен бельото. Трябва да те облечем — тя издърпа сгънатая бяла рокля от рафта и я изтупа.

Лара огледа двете момичета и събу обувките си. И двете бяха облечени в дълги бели туники, които се държаха на лявото им рамо, оставяйки дясното голо. Две дълги ленти бял лен се придържаха към туниките под раменете им. Увиваха се, пресичайки се по средата отпред и отзад, завързани на кръста.

Лара махна тениската си и дънките.

— Знаете ли къде сме?

— Ние сме девици — повтори Кристи. — Мъдрата Атина не ти ли обясни?

— Каза нещо за Елисейските полета^[1] — Лара махна чорапите си. — Предполагам има предвид Шанз-Елизе в Париж?

Момичетата я погледнаха с празни очи.

— Знаете. Франция? Не искате да умрете, без да видите Париж.

Раменете на Ванеса увиснаха.

— Прекалено е късно за нас. Ние никога няма да се върнем. — Сълзи заблестяха в очите ѝ. — Липсват ми семейството и приятелите ми.

— Не плачи — изсъска Кристи. — Ако изглеждаш зле, никога няма да те изберат. Пък и някой ден отново ще видиш семейството си.

— Да. — Ванеса се намръщи. — След като умрат.

— Защо ще чакаш? — попита Лара. — Винаги можем да си тръгнем и да си отидем вкъщи.

— Не можем да се върнем вкъщи — изплака Ванеса. — Ние сме мъртви.

— Шшшшт. — Кристи я побутна. — Ще те чуят. Знаеш, че боговете имат свръх слух — тя погледна към Лара. — Каквото и да правиш, не ядосвай боговете.

— Защо? — попита Лара. — Какво могат да ни направят?

— Те са богове — прошепна Ванеса. — Могат да изчезват и да се появяват. И имат суперсила. Виждала съм ги да изтръгват дървета от земята и да ги мятат, сякаш са камъчета. Могат да завладеят ума ни и да ни карат да правим каквото кажат.

— Това е истината — кимна Кристи. — Веднъж един пазач ядоса Атина и тя го накара да се пореже със собствения си меч. След това Аполон използва светената си кръв, за да го излекува.

Ванеса се разтрепери.

— Ако ги ядосаш, могат да те пратят завинаги при Хадес.

— Но не искаме да те плашим — каза Кристи. — Трябва да си много мила, щом са те довели тук.

Ванеса се усмихна.

— Само специалните хора като нас живеят тук и служат на боговете.

— А ако ги задоволяваме, можем да бъдем избраници и ще ни направят богини — добави Кристи с усмивка. — Побързай. Церемонията за избиране ще започне скоро.

Лара махна сутиена си и Ванеса метна бялата туника през главата ѝ. Докато Лара я приглаждаше, Кристи използва бронзова щипка, за да я захване за рамото ѝ. Ванеса грабна ленени ленти и с помощта на Кристи ги уви около Лара и ги завърза за кръста ѝ.

Чу се продължителен звук от гонг в далечината.

— О, не! Започват. — Ванеса изтича до шкафа и грабна бели кожени сандали. — Ето. Обуй ги.

Лара пъхна крака, докато Ванеса ѝ помагаше да стегне сандалите. Кристи събра дрехите ѝ и ги захвърли върху дървен сандък.

— Какво ще стане на церемонията? — попита Лара.

— Аполон ще избере нова избраница — обясни Ванеса. — Обикновено е девицата, която е била тук най-дълго, затова едва ли ще ни изберат.

Кристи разроши дългата си червеникава коса.

— Нямам търпение да дойде моят ред.

Лара потрепери. Избраницата вероятно беше вечерята.

Гонгът отново прозвуча.

— Хайде. — Кристи грабна червена рокля от шкафа и отвори вратата.

— И сте сигурни, че сме мъртви? — прошепна Лара. — Чувствам се адски ентузиазирана за мъртвец.

Кристи се ухили.

— Вълнуващо е, нали? Ние сме на съвсем друга планета. И живеем сред божествата. Колко страхотно е това? Наистина сме благословени.

Наистина, по-скоро с изпити мозъци. Те вървяха през фойето, докато стигнаха гравирана двойна врата. Кристи и Ванеса отвориха своята половина и Лара ахна.

Беше като Пантеона, но нов и блестящ.

Ванеса се усмихна.

— И аз ахнах, когато го видях за първи път. Наистина е готино, нали?

— По-бързо — Кристи ги побутна. — Другите девици вече са заели местата си.

Лара зяпна обкръжението си, докато вървяха към храма. От всяка страна имаше триъгълна стая, серия от шест мраморни колони, които се извисяваха до тавана. Измежду колоните в Коринтски стил^[2] бяха поставени бронзови казани, които стояха на триножници. Във всеки казан гореше огън, озаряващ белия мрамор в златни оттенъци.

В края на храма имаше три златни трона. Над тях от тавана висяха огромни бронзови слънца, които блестяха на светлината от огъня на бронзовите факли, наредени около тях. Отстрани стоеше

пазач в къса бяла тога. Той за пореден път удари гонга. Дълбокият металически звук се разнесе като ехо из огромната зала.

В центъра на храма лежаха девет червени възглавнички в три реда от по три. Шест девизи, облечени в бяло, стояха зад първите шест възглавнички.

Ванеса спря зад една в последната колона и посочи на Лара да застане до нея. Кристи изтича до гонга и постави червената рокля на пода до пазача. След това побърза назад към редовете възглавнички.

— Вижте, избраницата Калиопе. — Пазачът отново удари гонга.

Изад троновете четирима пазачи измаршируваха напред, носейки златна носилка на раменете си. Когато стигнаха пред троновете, Лара видя млада жена, която се излежаваше върху златни възглавнички. Беше облечена цялата в червено. Роклята ѝ беше подобна на тези на девиците, с тази разлика, че имаше червен шал около врата си. Лара трепна. Той сигурно криеше белезите от ухапване.

Четиримата пазачи поставиха носилката на земята, след това двама помогнаха на Калиопе да се изправи. Слаба ли беше? Лара наблюдаваше с увеличаващо се безпокойство как пазачите ѝ помагат нагоре по стълбите до троновете. Калиопе седна на най-малкия, намиращ се вляво.

Лара виждаше лицето ѝ и го разпозна от файловете. Избраницата Калиопе беше Бритни Бекфорд, момичето, което беше изчезнало от Колумбия през юли. Четиримата пазачи отнесоха носилката, носейки я някъде зад троновете. Лара предполагаше, че там има стая.

Гонгът прозвуча отново.

— Вижте, боговете са сред нас — обяви пазачът. — Мъдрата Атина, дъщеря на Зевс и богиня на мъдростта.

— Мъдра Атино — повториха девиците в синхрон и коленичиха на възглавничките.

Лара последва примера им, благодарна, че този път има възглавничка. Погледна нагоре, когато Атина се появи. Вампирката беше заменила дънките и тениската си с дълга тога от лилава коприна. Диадема от златни листа красеше главата ѝ. Тя седна на трона вдясно.

— Господарят Аполон, син на Зевс и бог на слънцето — обяви пазачът.

Аполон се появи, носейки тога от блестящо злато. Беше последван от четирима пазачи, всеки носещ меч. Това означаваше, че има петима пазачи, предположи Лара. Всички изглеждаха напълно под контрол.

Девиците въздъхнаха, когато Аполон премина покрай тях. Лара предполагаше, че изглежда добре, но със студената вълна въздух, която го следваше, разбра, че използва вампирска сила, за да се направи неустоим.

Аполон се качи пред трона си и се обърна с лице към тях, усмихвайки се царски и подигравателно.

— Господарю Аполон. — Девиците се поклониха дълбоко.

Лара копира движението.

— Отново е време да изберем избраница — обяви Аполон. — Това е най-върховното уважение, което смъртен може да получи. Ако ми служите добре, ще ви направя богини.

Лара чу няколко от девиците да шептят „Моля те, избери мен“ тихо. Мразеше мисълта, че една от тях ще бъде ухапана, но беше добре да се даде почивка на Бритни. Милото момиче трябваше да си възвърне силата.

Аполон посочи към пазача до гонга.

— Донеси червената роба.

— Да, господарю Аполон — пазачът я вдигна и се приближи до деветте девици.

Аполон пристъпи надолу и бавно тръгна към тях.

— Изправете се, нека видя лицата ви.

Те се изправиха, все още коленичили върху възглавничките. Лара се опита да се прегърби, да изглежда непривлекателна, докато другите изпъваха гърди и прехвърляха коси през раменете си.

— Първи ред, станете — нареди Аполон.

Първите три момичета се изправиха.

Аполон ги огледа внимателно, след това спря на средното момиче.

— Пригответи се.

— Да, господарю Аполон — прошепна момичето и откопча бронзовата щипка от рамото си.

Бялата ѝ роба падна докдето белите ленти се увиваха около ребрата ѝ, оставяйки гърдите ѝ на показ.

Лара се бореше да запази отвращението си далеч от лицето си. Перверзник. Лъжливо копеле. Обещава на момичетата да ги превърне в богини, а само смята да ги хапе.

Или може би им даваше вечен живот. Погледът ѝ се насочи към Атина. Изглеждаше като червенокоса колежанка. Можеше ли да е била такава, преди да стане вампир?

Аполон отстъпи и сините му очи започнаха да блестят.

— Вижте, избраницата. Името ѝ ще бъде Акила.

Пазачът тръгна напред с робата в ръце. Двете девиси в реда ѝ помогнаха на Акила да я облече. Изглеждаха ядосани, но Акила блестеше от щастие.

Лара преглътна шумно. Милото момиче беше избрано за вечеря. Аполон взе ръката ѝ и я поведе зад тронове. Мамка му. Нямаше какво да направи.

Атина последва двамата пазачи. Лара се зачуди дали те не бяха нейната вечеря. Още двама помогнаха на избраницата Калиопе да слезе и я поведоха зад тронове.

Гонгът отново прозвуча.

— Това е. — Ванеса се изправи. — Сега отиваме в стаята си.

Когато Лара се изправи, огледа деветте червени възглавнички. Сега имаше само осем девиси. Последва ги през двойната врата.

Едно от момичетата от първия ред избухна в сълзи.

— Защо той никога не ме избира? Служа на боговете от месеци.

— Трябва да си търпелива — каза друга девица. — Боговете знаят кога е времето на всяка от нас.

Те минаха през фойето и излязоха през друга двойна врата. Студен, свеж въздух се изви около Лара и тя си пое въздух дълбоко. Въздухът миришеше на бор. Беше прекалено тъмно, за да види добре, но небето беше чисто и предположи, че са някъде в провинцията.

Момичетата вървяха към малка квадратна сграда. Зад нея Лара забеляза по-малка сграда. Погледна назад към храма. Беше най-голямата сграда в лагера. Доколкото можеше да види, беше затворен с ниски каменни стени. Достатъчно ниски, за да се прескочат. Няколко факли осветяваха стената, но имаше много тъмни места и можеше да се измъкне незабелязана.

Вероятно можеше да избяга, но къде щеше да иде? Нямаше идея в коя посока да тръгне, а и кампусът, изглежда, беше заобиколен от

гъста, тъмна гора. Щеше да се скита с дни.

Девиците я поведоха към квадратната сграда, която ѝ напомняше на римска вила. Четирите страни ограждаха вътрешен двор. В двора имаше басейн.

Момичетата свиха надясно и вляво и влязоха в дълга спалня с пет легла, наредени от всяка страна.

— Тук спим — каза ѝ Ванеса. — Пазачите спят от другата страна на двора.

— Но ние стоим далеч от тях — предупреди я Кристи. — Трябва да останем чисти за Аполон.

— Да. — Ванеса снижи глас. — Пазачите служат на Атина. Тя ще бъде бясна, ако само дори ги погледнем.

— Разбирам.

Лара си взе душ в голямата баня, която всички девици делеа, след което си сложи изчистена бяла нощница, която Кристи ѝ даде.

Казаха ѝ кое е нейното легло.

Престори се, че заспива, докато чакаше другите момичета да направят същото. Надяваше се да може да разгледа през нощта и да събере информация. Или може би щеше да провери Избраниците, за да види дали са добре. За жалост, не знаеше къде точно са и не искаше да рискува да попадне на вампир. Не можеше да рискува вампирите да разберат, че не е под контрола им. Можеше да я убият на място.

Ненавиждаше това, което се случваше на тези момичета, но най-добрият начин да им помогне, беше да остане жива и много внимателна. Въздъхна. Едно от момичетата, които не беше избрано, все още беше будно и плачеше тихо в леглото си. Лара неусетно се унесе и заспа.

— Ставай, поспаланке. — Ванеса я разтърси. — Денят настъпи.

Лара седна бързо, надявайки се Елисейските полета и избраниците и вампирите, правещи се на богове, да са били просто сън. Но не, тя беше там, в спалнята на девиците.

— Хайде — подкани я Ванеса. — Обличай се. Имаме да вършим работа.

След тридесет минути, докато помагаше на Ванеса и Кристи да почистят банята и спалнята, Лара се чувстваше все повече като прислужница, а не като девица.

— Къде са другите девици? — попита.

— Някои чистят храма, а други пазят Аполон — обясни Кристи, докато мятеше мръсните хавлии и нощници в голяма кошница. — Редуваме се кой да го пази през деня.

Лара въздъхна, докато оправяше още едно легло.

— Ако е всемогъщ бог, защо някой трябва да го пази?

— Пазим само тялото му — обясни Кристи. — Той го напуска през деня.

— Разбира се. — Защото вампирите бяха мъртви през деня. Лара се зачуди дали може да намери нож, или кол. Можеше да прободне Аполон през деня, докато е в мъртвешки сън. — Аз ще го пазя ли?

— Разбира се — отвърна Ванеса, докато чистеше пода. — Правим го по две и седим пред стаята му.

— Не можем ли да влизаме? — попита Лара.

— О, не, стаята е заключена. — Ванеса забележи купчина прах в лопата. — Ние сме там, за да го почитаме. Той трябва да напуска тялото си през деня, за да се превърне в слънцето.

— И когато слънцето залезе, се връща в тялото си — продължи Кристи. — Тогава е много уморен и гладен. Избраницата му помага да възстанови силите си.

— Сигурна съм — отбеляза саркастично Лара.

— Мисля, че приключихме. — Кристи огледа доволно стаята. — Хайде, да отидем да закусим.

Лара ги придружи до по-малката сграда отзад. Там една от девиците готвеше.

Кристи сбърчи нос към храната на масата.

— Пак си прегорила филийките.

— И? — Готвачката я изгледа ядосано. — Опитай ти да готвиш по три яденета на ден за петнайсет човека. Тази работа ми омръзна.

Ванеса ахна и погледна към отворената врата.

— Не трябва да се оплакваш. Някой от пазачите може да те чуе.

— И е удоволствие да служим на боговете — добави Кристи.

— Почти никога не виждам боговете — измърмори готвачката. — Винаги робувам тук.

Лара се ухили. Това беше перфектното място да не я забелязват.

— Аз ще ти помогна.

— Шшшшт. — Ванеса дръпна робата си и прошепна.

— Не искаш да работиш тук.

— Но аз искам да служа на боговете — настоя Лара. — И обичам да готвя.

— Сериозно? — готвачката я зяпна. — Ти... ти ще ми помогнеш?

— Разбира се. — Лара влезе в кухнята и се огледа. Алилуя, тук имаше ножове. Можеше да поднесе на Аполон кол за вечеря.

Готвачката сграбчи ръцете ѝ.

— Бъди благословена. Не знаеш колко пъти съм закъснявала на Церемонията за избиране и роклята ми е била омазана. Аполон никога не ме избира. Казва, че мириша на смъртна храна и това нагрубява безсмъртието му. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Може би сега ще имам шанс.

— Няма за какво да ми благодариш. — Лара се почувства виновна.

Дали не спасяваше себе си, използвайки това момиче? Не, трябваше да спаси себе си, за да спаси останалите.

Тя отвори шкафа и разгледа кутиите, консервите и бутилките. Забеляза бутилка с кленов сироп от Върмонт. Изглеждаше сякаш е домашно бутилиран. Може би бяха във Върмонт.

— Откъде идва храната?

Готвачката сви рамене и сипа бъркани яйца в чиния.

— Появява се всяка седмица. Боговете са намерили начин да идва от долината на смъртните.

— Разбирам. — Лара трябваше да е там, когато идваше храната. Ако можеше да предаде съобщение по доставчика, тогава може би щеше да успее да ги спаси.

Постави бутилката с кленов сироп на плота.

— Кой иска палачинки?

— Аз, аз искам! — Кристи и Ванеса размахаха ръце.

Още една девица влезе през кухненската врата с поднос с яйца, бекон и препечени филийки.

— О, богове. — Тя постави подноса и притисна треперещите си ръце към гърдите си. — Мисля, че отново се случи.

— Какво? — попита Ванеса.

Девицата посочи към подноса с храна.

— Носех закуската на Калиопе в храма и стаята ѝ беше празна. Тя не беше вътре.

Кристи, Ванеса и готвачката ахнаха.

— Сигурна ли си? — прошепна Кристи. — Не е с някого от боговете?

— Не — девицата поклати глава. — Попитах пазачите и те казаха, че се е въздигнала снощи.

Още едно групово ахване.

Лара тръгна към девицата.

— Какво имаш предвид под въздигнала.

Очите на девицата се напълниха със сълзи.

— Въздигнала се е на по-високо място. Калиопе е станала богиня.

— Нека боговете бъдат благословени — прошепна Кристи.

— Наистина — добави Ванеса. — Това е толкова страхотно. Надявам се и аз да стана богиня някой ден.

Лара потрепери от ледена тръпка. Спомни си колко слаба беше изглеждала Бритни Бекфорд миналата вечер. Закри устата си, за да съдържа жлъчта, която напираше. Имаше ужасното предчувствие, че Бритни е мъртва.

[1] Елисейски полета в древногръцката митология е митично място, където блаженстват душите на героите и победителите. — Б.р. ↑

[2] Коринтският стил, или коринтски ордер, (по името на гръцкия град Коринт, Кóр на гръцки) е един от трите класически стила на гръцката и римската архитектура. — Б.р. ↑

ГЛАВА 23

Когато пазачите пристигнаха за закуска, готвачката ги уведоми, че Лара е пожелала да работи в кухнята. Изглежда, че високият пазач със скърцащи сандали е главен. Той разнасяше папка и раздаваше задачи. Каза на Лара, че ще пази следобед от един до четири. След това можеше да се върне в кухнята, за да помогне с приготвянето на вечерята.

— Да, господарю. — Лара постави чиния с палачинки, яйца и бекон пред него и забеляза белег от рани на врата му.

Докато сервираше на другите пазачи, видя още рани. Очевидно Атина не харесваше да се ограничава само с един избраник. Предпочиташе бюфет от петима мъже.

Лара остана в кухнята, за да помогне да се направи и сервира обядът, след това малко преди един следобед придружи една от девиците до храма, за да застане на страж. Беше същата девица, която предишната вечер беше плакала.

Докато преминаваха през огражденията, Лара изучи заобикалящите я неща, които се виждаха по-добре на слънчева светлина. Храмът, спалното помещение, което беше конструирано като вила, и кухнята, зад която имаше каменна стена. От другата ѝ стена имаше гъста гора.

— Каква красива гора — отбеляза Лара. — Може би ще се разходя там по-късно.

Девицата спря с ахване.

— Не можеш да напускаш Елисейските полета! Забранено е.

Това не беше особено изненадващо.

— Може да има някакви боровинки, с които да направя вкусен пай за всички.

Девицата поклати глава.

— Не можеш да отидеш в гората. Аполон казва, че там има ужасяващи зверове с огромни, остри зъби!

Лара въздържа изсумтяването си. Много повече се тревожеше от остриите зъби на Аполон.

Девицата потрепери.

— Аполон твърди, че ако някой от тези зверове те хване, ще те завлече при Хадес.

— Е, не искаме това да се случи — въздъхна Лара.

Тези момичета бяха с толкова промити мозъци, че не можеха дори да доловят сарказма ѝ. Тя последва девицата в храма.

Момичето поведе Лара зад троновите към коридора. Имаше три врати от всяка страна на коридора. Две бяха боядисани в червено. Стаи за избраниците, обясни ѝ девицата.

Лара забеляза един пазач да седи пред лилава врата. Това сигурно беше стаята на Атина. Кристи и Ванеса седяха на червени възглавнички пред златна врата. Изправиха се, когато двете с девицата се приближиха.

— Надявам се да сте оставили обяд — каза Ванеса. — Умирам от глад. — Тя и Кристи тръгнаха към кухнята.

Лара седна до другата девица. Бутна възглавничката до стената, за да може да облекне гърба си и да изпъне краката си. Позата ѝ накара другото момиче да се намръщи.

Опита се да не мисли за мъртвото тяло на Аполон от другата страна на вратата. Поне беше в безопасност през деня.

Къде беше Джак? В мъртвешки сън в къщата си в Горен Ийст Сайд? Спомни си как беше казал на ЛаТоя, че обикновено в мазето има трупове и си беше помислила, че се шегува. Това копеле. Беше толкова различен от тези вампири.

Атина и Аполон не мислеха за хората като за нещо повече от ходеща храна, глупави и лесно контролируеми. Джак винаги се беше отнасял към нея с уважение и доброта. Наистина се интересуваше от чувствата и безопасността ѝ. Дали беше прекарал нощта в търсенето ѝ?

Спомни си как се беше държал с Марио и Джанета във Венеция. Те бяха смъртни, но той ги смяташе за свое семейство. Беше се отнасял с уважение и любов към отец Джузепе. И се беше опитал всячески да я задоволи онази вечер. Сладолед, гондола и серенада.

Беше много добър мъж. И ѝ липсваше. Можеше да я накара да се смее. Можеше да я накара да се разгорещи. Караше я да се чувства

красива и умна и уважавана. Той беше перфектният мъж, с изключение на малкия му нежив проблем.

Беше ли луда, задето се беше влюбила във вампир? Или беше още по-луда да се откаже от него, защото е вампир? Не беше по вина на Джак, че е бил превърнат. Бил е нападател. Не е ли страдал достатъчно? Щеше да е прекалено жестоко да го отблъсне и да го накара да страда още повече.

Аполон отблъскваше момичетата според цвета на косата им. Но истинският Бог щеше да съди хората според сърцата, а не външния им вид, нали? Щеше ли Любовта да отблъсне някой само защото е различен?

Лара почувства мир, който я обви като топло одеяло. Знаеше какво трябваше да направи. Не можеше да отблъсне Джак. Не можеше да понесе мисълта, че ще го нарани. Дори да означаваше, че ще се откаже от своя живот, предпочиташе нея да я боли пред това да го накара да страда още.

Така беше в любовта. А тя го обичаше с цялото си сърце.

Затвори очи и си спомни как я бе любил в камбанарията. Какъв секси мъж беше нейният вампирски Казанова. Нямахше търпение да го види отново, да му каже, че е взела решение. Тя му принадлежеше завинаги. Моля те, Джак, намери ме по-скоро. Представи си колко щастлив щеше да бъде, как щеше да я люби лудо и страстно.

Другата девица побутна рамото ѝ.

— Не можем да заспиваме. Забранено е.

— Добре — измърмори Лара, когато романтичните ѝ мечти бяха прекъснати. — Наистина ли трябва да стоим тук три часа? Толкова е скучно.

— Шшшшт! — Девицата погледна към пазача надолу по коридора. — Не говори така. Ще те чуе.

— Добре. Казвам се Лара. Ти как се казваш?

Девицата ахна.

— Спри! — погледна отново към пазача. — Не можем да използваме имената си.

— Нека позная. Забранено е?

— Да — изсъска девицата. — Следвай правилата.

— Добре. — Лара реши да казва на това момиче Безименна. Не, госпожица Забранено беше по-подходящо. Не можеше да си спомни да

е виждала снимката ѝ във файловете. — В кой университет си учила?

Госпожица Забранено я погледна ядосано.

— Онзи живот приключи. Не говорим за него. Разбирам, че си нова, затова няма да те изпортя, но по-добре се научи да държиш езика си зад зъбите или ще свършиш при Хадес.

Лара се съгласи, че трябва да се държи послушно. Не искаше да привлича вниманието.

— Ужасно съжалявам. Наистина искам да служа на боговете. — Тя посочи бронзовата врата в края на коридора. — На кого е тази стая?

— Това е най-свещеното място — прошепна госпожица Забранено. — Когато Зевс идва, спи там.

— Зевс идва тук? — Лара предположи, че е друг вампир. И идваше, за да хапне безплатно от яденето на Аполон. — Това е толкова вълнуващо.

— Знаем! — Очите на госпожица Забранено блеснаха.

— Идва на няколко седмици, за да посети децата си, Аполон и Атина. Но разбира се, обикновено живее на връх Олимп.

— Разбира се. Как изглежда?

— Никой не знае — прошепна госпожица Забранено. — Никога не напуска най-свещеното място. Аполон посочва избраница за него. И на следващата сутрин избраницата не го помни. Той е много мистериозен.

— Ясно. Колко богове наминават?

— Няколко — усмихна се момичето. — Веднъж дойде Хермес и избра мен.

— Колко... страхотно за теб.

Лара не можеше да види врата на госпожица Забранено, тъй като червеникавата ѝ коса пречеше.

Лара прекара остатък от пазенето, опитвайки се да разбере повече информация от момичето. След това се върна в кухнята, за да помогне на готвачката да стотви вечеря за петима пазачи, осем девици и новата избраница, Акила. Не можеше да е съвпадение, че Акила беше избрана точно когато Бритни Бекфорд изчезна. Аполон сигурно е знаел, че ще умре. Копеле. Наистина караше момичетата да са нетърпеливи да бъдат негови жертви.

Тя и готвачката чистеха след вечеря, когато слънцето залезе.

Кристи изтича в кухнята.

— Бързо! Зевс е пристигнал. Ще има още една Церемония на избиране.

— О, богове. — Готвачката избърса ръце в кърпата за чинии. — Трябва бързо да се изкъпем — тя изтича към спалното помещение.

Лара я последва и Кристи има даде нови бели роби, които да облекат. Те изтичаха в храма точно когато прозвуча първият удар на гонга.

Лара зае мястото си на последния ред червени възглавнички в центъра на храма. Ванеса и Кристи бяха до нея. Три девиси седяха пред нея. На първия ред имаше само две — готвачката и госпожица Забранено. Третата възглавница беше празна. Там беше стояла Акила.

Гонгът прозвуча отново и пазачите обявиха избраницата. Акила влезе, облечена в червената си роба. Лара си отдъхна, когато видя, че все още е силна, въпреки че червеният шал около врата ѝ беше страшен.

Атина беше приветствана, след това Аполон. Лара коленичи и се поклони заедно с другите девиси.

— Баща ни, всемогъщият Зевс, ни оказа честта да ни навести. — Аполон обиколи девисите. — Първи ред, станете.

Готвачката и госпожица Забранено станаха.

— Тази вечер ти си неговата избраница. — Аполон посочи госпожица Забранено. — Увери се, че е доволен.

— Да, господарю Аполон — издиша тя. — О, благодаря ви, господарю.

Тъжна, готвачката помогна на госпожица Забранено да облече червената рокля.

Стомахът на Лара се сви. Не искаше да си мисли какво ще се случи с момичето.

Аполон я поведе към коридора зад тронове. Щеше да иде в най-свещеното място, помисли си Лара. Надяваше се милото момиче да излезе оттам живо.

Когато церемонията свърши, Лара забеляза, че сега са само седем девиси. Страхът я заля, заплашвайки я да изпадне в панически пристъп.

Тръгнаха към спалното помещение. Въздухът беше студен и свеж, но ѝ беше трудно да диша. Сърцето ѝ биеше лудешки. Погледна

нагоре към чистото небе. Джак беше буден сега. Търсеше ли я? Джак, моля те побързай. Страх ме е.

Не можеше да си позволи да чака спасение. Трябваше да се махне отгук. Акила и госпожица Забранено можеше да умрат. Другите девиси бяха в опасност. По дяволите, тя беше в опасност.

— Мисля да ида в кухнята, за да проверя припасите — каза на другите девиси. — Ще се върна по-късно.

Влетя в кухнята и събра провизии за бягството си. Нож, малка кутия кибрити и празна бутилка, пълна с вода, няколко крекера. Изпразни торбата с картофи и сложи провизиите си там.

С чувала в ръка тя се измъкна от кухнята. Тези проклети бели сандали не бяха добри за поход в гората, но какъв избор имаше? И тази бяла рокля я правеше прекалено видима в нощта.

Забеляза двама пазачи, ходещи покрай каменната стена. Отиваха в другата посока. Тя заобиколи кухнята и забеляза избуял кален път, водещ към желязна порта. Страхотно! Това сигурно беше пътят, по който камион доставяше провизиите. Можеше да я отведе до близък град.

Тя се огледа. Беше чисто. Дръпна бялата рокля нагоре до коленете си и се затича към портата. Плъзна се под нея. Беше свободна!

Силен вой се разнесе около нея. Тя сканира горите и ахна, когато чифт златни очи погледнаха обратно към нея. За това ли й беше казала госпожица Забранено? Имаше ужасяващи зверове в горите с остри зъби? Щяха ли да я завлекат при Хадес?

Тя поклати глава. Не, това бяха мисли на промити мозъци. Не можеше да вярва на това.

Златните очи се приближиха. Лара се притисна към портата. Сърцето й заблъска в гърдите й. Още един вой се разнесе из гората. Корените около нея започнаха да пукат.

Тя разтършува из торбата за ножа. Точно навреме, защото голям, сив вълк се появи от гората. Тя преглътна нервно. Никога не беше виждала толкова огромен вълк. Всъщност никога не беше виждала вълк преди. Тя стисна ножа по-силно.

Жълтите очи на вълка блестяха в тъмното. Той изръмжа и още два излязоха от гората.

О, боже, можеше да има цяла глутница. Лара се върна под оградата. Отстъпваше бавно, наблюдавайки трите вълка. Те стояха мирно, гледайки я.

Тя заобиколи кухнята, след това изтича вътре и затвори вратата. Мамка му! Вампири и вълци. Което и да избере, беше мъртвец.

О, Джак, моля те, намери ме.

Джак влезе в офиса на охраната в Роматех.

— Дай ми още някое място да проверя. Бързо.

Фил погледна иззад бюрото.

— Няма ли късмет с мястото в западен Тексас?

— Не. — Минаваше полунощ и Джак вече беше разследвал четири изолирани места из провинцията. — Нямаше ли един в Колорадо?

— Роби е там. — Фил показа жълтата папка и списъкът в нея на бюрото пред него. — Финиъс е във Вирджиния.

Джак тръгна из офиса. Тримата вампири се бяха разделили, за да могат да прегледат повече места. Фил се оправяше с телефона, докато идваха още обаждания от глутниците вълци в Северна Америка. За жалост, получаваха много следи от западните щати, а Джак все още си мислеше, че Аполон е някъде на изток, близо до местата си за ловуване.

Фил потупа жълтата хартия е химикалка.

— Има едно в Минесота.

— Обади се на главатаря на глутницата и ще се телепортирам там.

Джак трябваше да е зает, за да не полудее. Ако дори спреше, за да мисли как Лара може би страдаше, щеше да изскубне някое дърво заедно с корените.

Докато Фил посягаше към телефона, той звънна.

— МакКей Секюрити енд Инвестигейшън. Говори Фил. — Той замълча. — Да, този Фил.

Слухът на Джак му позволяваше да чуе дълбокия, груб глас от другата страна. Главата на глутница в северен Мейн. Това звучеше обещаващо.

Джак се надвеси над бюрото, за да чува по-добре. Открили са женско тяло в горите.

Сърцето му спря. Не, не Лара.

Фил го погледна разтревожено.

— Можеш ли да я опишеш? Имаш ли снимка? Ще ти дам телефона на факса — той издиктува номера.

Тръпка премина през Джак. Гласът описваше момичето — високо, слабо с червеникаворуса коса и сини очи. Факсът беше прекалено бавен. Стомахът на Джак се разбунтува и за първи път, откакто беше вампир, си помисли, че може да върне вечерята си.

Най-накрая снимката пристигна. Джак я грабна от машината. Не беше Лара.

Той си пое въздух накъсано.

— Не е тя. Но това момиче ми е познато.

Той грабна папката по случая и разгледа снимките, които беше събрал. Извади една, която много приличаше на тази от факса. Бритни Бекфорд. Аполон беше зарязал тялото на горкото момиче в гората.

— Гръцка архитектура? — Фил стана. — Сигурен ли си?

— Пусни го на високоговорител — нареди Джак. — Отиваме там сега.

Фил натисна бутона и предупреди водача на глутницата, че идват. Джак грабна ръката на Фил и ги телепортира към звука от гласа на върколака.

— Добре дошли във Вълчи хребет — висок мъж с гъста сива коса и кехлибарени очи се изправи от бюрото. Носеше полицейска униформа и беше намръщен. — Всички наоколо ми казват Началник.

Джак погледна към празната затворническа килия зад него.

— Ти си началникът на полицията тук?

— Да, и водач на глутницата. — Върколакът протегна ръка към Фил. — Приятно ми е да се запознаем, познавах баща ти.

— Сигурен съм — измърмори Фил и стисна ръката на Началника. — Това е Джак от Венеция.

Шейпшифтърът погледна уморено Джак, когато стисна ръката му.

— Синовете ми са намерили мъртвото момиче в гората. Мисля, че някой от твоя вид я е убил. Има белези от зъби по врата си и е напълно източена.

Джак стисна зъби.

— Вампирът, който я е убил, не е от моя вид. Аз пия само синтетична кръв и защитавам смъртните от тези, които ги убиват след хранене.

Началника кимна.

— Добре. И аз не позволявам на глутницата си да напада смъртни.

— Трябва да видим лагера, който сте намерили. — Джак се обади на Роби и Финиъс и другите двама вампири се телепортираха при него.

Началника ги огледа.

— Значи, имаме вампир от Венеция, един от Шотландия с килт и един от...?

— Бронкс. — Финиъс довърши изречението на шейпшифтъръ. — Проблем ли имаш с това?

— Не — усмихна се Началника. — Ще ви заведа до лагера. Ако там има вампир, който убива жени, и аз искам да го спрем.

Началника ги поведе към вратата и те се качиха в джип. След тридесет минути пристигнаха до ловната колиба на началника, дълбоко в гората.

— Останалото ще изминем пеша. — Началника заобиколи багажника на джипа и свали униформата си. — Вълците ще сме по-бързи, ако се променим. — Той погледна Фил. — Готов ли си?

Шейпшифтърът стисна челюст.

— Аз ще си остана както съм.

Началника трепна.

— Извинявай. Останах с впечатлението, че...

— Не го споменавай. — Фил изръмжа. — Зад вас съм. Ще ти донеса дрехите.

— Благодаря. — Началника остави дрехите си на багажника. Докато вървеше към гората, започна да трепти. След секунди се беше превърнал в голям сив вълк.

— Мамка му — изруга Финиъс. — Това беше бързо.

— Той е алфа. — Фил грабна дрехите на полицаая. — Могат да се преобразяват без проблем по всяко време. Не му трябва пълнолуние.

— Ооо. — Финиъс погледна към полумесеца. — Значи, предполагам, че ти не си.

— Достатъчно — прекъсна го Роби. Посочи Началника, който вече тичаше през гората. — Да вървим.

Тримата вампири побягнаха след вълка. Фил спринтираше зад тях.

След няколко километра пристигнаха до лагера. Джак се усмихна, когато видя гръцкия храм. Пипнах те, Аполон.

— Бинго — въздъхна Финиъс. — Това трябва да е.

Началника седеше на задните си лапи, дишайки тежко, с висящ език.

— Когато Фил ни настигне, ще сме петима — каза Роби. — Можем да ги атакуваме веднага.

Беше изкушаващо, толкова изкушаващо да се втурне и да спаси Лара. Но беше ли разумно?

— Не можем да знаем колко вампири има вътре — каза Джак. — Знаем, че Аполон има поне един съучастник. Може да има още.

Той тръгна бавно около лагера, придържайки се към гората. Другите го последваха. Надяваше се да може да се свърже умствено с Лара и да ѝ прати съобщение, че е пристигнал, но не посмя. Вампирската телепатия беше като радиопредавател. Всеки вампир в окръга щеше да го чуе.

Фил пристигна. Постави дрехите на Началника зад едно дърво и вълкът върна човешката си форма.

Шейпшифтърът огледа лагера.

— Изглежда, че това е правилното място. Трябва да е, понеже едно от момичетата е открито наблизко.

— Да, но искам повече информация, преди да нападнем. — Джак забеляза двама пазачи. — Смъртни. Вържени с мечове.

— Сигурен съм, че са под вампирски контрол — каза Роби. — Сигурно са програмирани да убият себе си и жените, ако се нахлуе в лагера.

— Мамка му. Това е хладнокръвно.

— Може да си прав. — Началника заобиколи дървото, закопчавайки ризата си. — Съмнявам се този да иска да има живи свидетели. Елате, искам да ви покажа нещо.

Началника ги поведе през гората, докато не стигнаха до кален път и порта.

— Това води до друг град, смъртен град, на около петнадесет километра оттук. Мисля, че градът доставя храна.

— Наистина? — Джак се обърна към Фил. — Какво ще кажеш за нова работа? — С малко вампирски контрол щеше да е лесно да убеди управителя на магазина, че Фил е новият им доставчик.

Шейпшифтърът кимна.

— Звучи добре. Но ще съм тук през деня, докато вампирите са в мъртвешки сън. Няма да събера много информация.

— Ще дойда през нощта за повече — каза Джак.

— Мислиш да влезеш под прикритие? — Роби се намръщи. — Не ми харесва, Джак. Убил си достатъчно Бунтовници, за да знаят името ти. И Аполон те видя за секунда, преди да се телепортира.

— Няма проблем — усмихна се Джак. — Мога да променя името и външния си вид. Познавам един много добър фризьор в Масачузетс.

На следващия ден, докато Лара помагаше на готвачката след вечеря, ѝ се стори, че чу звука от двигател на автомобил. Усмихна се.

Готвачката се намръщи объркана.

— Не е ден за доставки. Но предполагам, че е по-добре да отключим задната врата. — Тя отиде в склада с ключ.

Лара се огледа трескаво. Скъса една хартиена салфетка и грабна бутилката е кетчуп. Изстиска малко на единия си пръст и написа Помощ! Изпратете полицията на хартиената кърпа.

Намери готвачката да седи до отворената задна врата. В далечината забеляза ван за доставки, паркиран от другата страна на оградата. Шофьорът беше млад, облечен в дънки и фланелка, и отваряше портата.

Тя изтича към него.

— Спри! — извика готвачката. — Не трябва да ни виждат.

Шофьорът се приближи към нея, гледайки я внимателно със светлосини очи.

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

— Да! — Тя тръгна по-бавно и бръкна в джоба си. — Трябва ни...

— Девице! — провикна се гласът на пазач зад нея.

Тя спря на шест стъпки от доставчика. Мамка му! Не можеше да му даде бележката, без да бъде забелязана.

— Девице, върни се в кухнята, веднага! — извика пазачът.

Тя погледна назад. Беше главният пазач със скърцащите сандали. Следваха го още двама пазачи. Тя погледна умолително към доставчика.

— Затворници сме — каза с устни, надявайки се, че ще разбере.

Той присви сините си очи и кимна леко.

Лара побягна към кухнята.

— О, не — измърмори готвачката. — Много загази.

Скърцащите сандали измарширува към доставчика.

— Какво става тук? Не си обичайния доставчик. И не очакваме доставка в следващите два дни.

Младия мъж сви рамене очевидно невпечатлен от големите мускули на главния пазител и грубото му държание. Лара се усмихна на себе си. Пазачът щеше да е много страшен, ако не се чуваше скърцане при всяка негова стъпка.

— Виж, приятел. — Доставчикът скръсти ръце пред широките си гърди. — Обичайния доставчик напусна и утре отивам на почивка. Затова няма да има доставки за две седмици. Взимайте или си тръгвам.

Скърцащия погледна яростно към мъжа.

— Добре. Паркирай вана по-близо до кухнята.

Доставчикът скочи във вана и закара натам. Изненадващо за Лара, на вана нямаше надпис. Надяваше се да разбере името на близкия град.

— Спри! — изкрещя Скърцащия и ванът спря.

Двамата пазачи отвориха задната врата и започнаха да разтоварват. Шофьорът грабна кутия и тръгна към кухнята.

— Спри! — Скърцащия вдигна ръка. — Не можеш да влезеш. — Взе кутията и я внесе в склада.

Мамка му. Лара се надяваше шофьорът да влезе, за да може да му подаде бележката. Погледна през вратата. Той ѝ кимна.

— Не трябва да те виждат. — Скърцащия я бутна настрана, докато излизаше. Намръщи се на доставчика. — Чакай във вана.

— Разбира се — измърмори шофьора. — Яка тога. Сигурно ти е доста студено през зимата. — Той отиде към вана.

Лара остана точно до рамката на вратата. Изглежда, че нямаше да може да даде бележката. Все пак усещаше, че доставчикът я беше разбрал. Или просто се надяваше да е така?

Последните провизии бяха внесени и пазачите затвориха вратите на вана.

Шофьорът тръгна към вратата на кухнята с малка кутия в ръце. Видя Лара до вратата. С усмивка поклати кутията.

— Искаш ли закуска?

— Дай ми това. — Скърцащия грабна кутията. — Можеш да си тръгваш.

Шофьорът погледна към Лара, след това се качи във вана и потегли.

Сърцето на Лара се сви. Ами ако не беше разбрал? Нямаше да имат доставка две седмици.

Междувременно пазачите разглеждаха кутията, която шофьорът беше оставил.

— Може да има нещо вътре — каза единият пазач.

— Да, този изглеждаше подозрителен — съгласи се другият.

Скърцащия разкъса кутията и навсякъде се разсипа карамелизирана царевица.

— Няма нищо тук. — Той хвърли кутията на земята, след това изгледа Лара злобно. — Почисти това, девице.

— Да, господарю — Лара грабна плика с боклук и изтича навън.

Гребеше шепи от лепкави пуканки и ги хвърляше в боклука, докато пазачите тръгнаха.

Когато изглеждаше сякаш са изгубили интерес, вдигна парчетата от разкъсаната кутия.

Дъхът ѝ секна. „Кракър Джак“. Звук, наполовина смях и наполовина плач, излезе от устните ѝ.

Джак я беше намерил.

ГЛАВА 24

Скоро след като слънцето беше залязло, Ванеса влезе в кухнята.

— Дошъл е още един бог. Ще има още една Церемония на избирането!

Готвачката ахна и притисна сапунените си ръце към гърдите си.

— Това може да е моята вечер. — Тя погледна надолу към мократа си рокля. — Трябва да се преоблека — каза и изтича навън от кухнята.

Лара приключи със зареждането на съдомиялната. Точно каквото ѝ трябваше сега — още един бог. Госпожица Забранено се беше върнала в спалното помещение тази сутрин с червен шал около врата си като знак на почит. Твърдеше, че не може да си спомни нищо, но синините на ръката ѝ казваха много. Този Зевс бе всемогъщо насилствено прасе.

— Какво правиш? — попита Ванеса. — Трябва да се подготвиш.

— Идвам. — Лара се затътри към вратата. — Кой бог е тук тази вечер?

— Не знам. Пазачите не казаха.

— Е, нека помисля. — Лара погледна към чистото небе, изпълнено със звезди. Джак, това е перфектното време да дойдеш да ме спасиш. — Може да е Арес, богът на войната.

— Оооо. — Ванеса потрепери. — Звучи като голяма хапка.

Лара изсумтя.

— Или може би Хермес, или Посейдон.

— Толкова си умна. Знаеш имената на всички — отбеляза Ванеса. — Иска ми се да бях внимавала в училище. Странно, но мислех, че гръцката митология и боговете им са измислени.

— Да. Как сме могли да грешим толкова много?

— Знам. — Ванеса отметна коса през рамото си. — Толкова е яко, че е истина. Имам предвид, хората на земята не подозират, но ние знаем истината. Кара ме да се чувствам специална.

— Ти си специална — каза ѝ Лара. — Не са ти нужни богове, за да ти го кажат.

— Но чувството е толкова приятно — ахна Ванеса. — Ето ни, говорим си, а ти не си готова. Побързай! — Тя сграбчи ръката на Лара и я помъкна към спалното помещение и банята.

Докато всички девиси се оправяха пред огледалото Лара си взимаше горещ душ. След това си сложи нова роба и изсуши косата си с кърпа.

— Първият гонг — извика девица от спалното помещение и всички изтичаха от банята.

Госпожица Забранено погледна към Лара и се намръщи.

— Какво правиш? Косата ти още е мокра. Не можеш да идеш пред боговете и да изглеждаш така.

Лара метна кърпата в кошницата за пране.

— Може и да е голяма изненада за теб, но не искам да бъда избрана.

Госпожица Забранено ахна и погледна наоколо, за да е сигурна, че са сами.

— Не трябва да го казваш. Невероятна чест е да служиш на боговете.

Лара сграбчи ръката ѝ и посочи голямата зелено-лилава синина.

— Това ти причини онзи бог.

Очите на девицата се напълниха със сълзи.

— Не го помня — прошепна. — Сигурно не съм го задоволила с нещо. Нека боговете ми простят.

— Той те е насиллил. — Лара махна шала ѝ, за да разкрие следите. — Ухапал те е.

С плач, госпожица Забранено се отдръпна.

— Не ти вярвам. Не мога... — Тя не довърши и избяга.

Лара си пое дълбоко въздух, след това обу сандалите си и последва момичетата към храма. Те влязоха и заеха местата си зад червените възглавнички.

Избраницата Акила беше приветствана. Усмивката ѝ изглеждаше много злобна тази вечер. Не беше добър знак.

Аполон измарширува заедно с четирима пазачи. Девисите се поклониха пред него.

— Тази вечер ни се оказва почит и тук е много могъщ бог — Аполон слезе от тронове. — Той ще избере една от вас да бъде негова избраница.

— Да, господарю Аполон. — Девиците останаха мирни, но Лара усещаше вълнението.

Аполон спря пред тях.

— Трябва да ви предупредя, че не бива да оставяте този бог недоволен. Вечната ви съдба е в ръцете му. Името му е Хадес.

Девиците ахнаха.

Лара трепна. Това беше лошо. Ако Зевс беше посинил Избраницата, какво би направил вампирът Хадес?

Седнала на трона си, Атина се изкиска. Ръцете на Лара се свиха в юмруци. На проклетата кучка ѝ харесваше да ги вижда уплашени до смърт. Ванеса трепереше до нея. Готвачката изплака. Сигурно беше уплашена, че е следващата избраница.

Чуха се приближаващи стъпки.

— Ето го, Хадес идва — каза Аполон.

Лара погледна и забеляза къса руса коса. Наведе отново глава, защото не искаше да привлече внимание към себе си. Вече беше прекарала целия следобед в чистене на спалното помещение на пазачите и банята им като наказание, че е говорила с доставчика. Щяха ли да я дадат на Хадес като наказание?

Аполон се изкикоти.

— Коя от вас ще тръгне с бога на подземния свят? Той заплаши, че ако не бъде доволен, ще вземе някоя от вас в деветте кръга на ада.

Лара трепна. Вдигна глава. Възможно ли беше? Бе облечен в копринена тога в цвят бордо. Тези широки рамене ѝ изглеждаха познати, но късата руса коса беше странна. Той се обърна към девиците и тя ахна.

Джак.

Очите му за кратко срещнаха нейните, след това погледна настрана. Тя наведе глава и прехапа устна, за да не се усмихне. Джак беше тук, за да я спаси, да спаси всички момичета. Искеше да скача из стаята и да танцува от радост.

— Тук имаш красиви девици, Аполон.

Акцентът му беше различен. Лара си спомни, че е прекарал първите си години в Чехия, говорейки чешки.

— Благодаря ти, Хадес — отвърна Аполон с доволен глас. — Надявам се, че ще ги намериш за много отзивчиви.

— По-добре. — Хадес тръгна около девиците, които трепереха. Спря до Лара. — Тази изглежда интересна. Изправи се, девице.

Лара стана, държейки очите си надолу е безизразно лице.

Аполон въздъхна.

— Бих препоръчал друга. Тази е нова и все още не е тренирана. Днес не се е държала подобаващо.

— Значи е перфектна за ада — каза иронично Хадес. — Ще е удоволствие за мен да я науча на този урок.

— Много добре — съгласи се Аполон. — Девице, разголи се.

О, мамка му. Трябваше да се преструва, че е под контрола му.

— Да, господарю Аполон. — Тя вдигна ръка, за да махне брошката от рамото си.

— Не е нужно. — Хадес махна пренебрежително с ръка. — Реших. Тази ще е.

О, благодаря ти, Джак. С удоволствие щеше да му направи лично шоу по-късно.

Аполон направи знак на пазача.

— Донеси червената роба.

Ванеса и Кристи помогнаха на Лара да облече червената роба върху бялата. Погледнаха към нея със сълзи в очите.

Тя сграбчи ръцете им и ги стисна успокоително.

Гонгът прозвуча. Атина напусна с двама пазачи, а Аполон ескортира своята избраница Акила до стаята си. Хадес взе ръката на Лара и я поведе зад тронове. Тя погледна назад и видя, че девиците са се скупчили до изхода на храма и гледат към нея е притеснени лица. Милите момичета. Наистина вярваха, че ще си легне с бога на смъртта. Тя стисна ръката на Джак. Нямахше търпение да остане насаме с него.

Той я поведе надолу по коридора. Аполон и Атина вече бяха в стаите си. Пред вратите им стояха пазачи.

Джак спря пред синята врата.

— Това е стаята за гости — той отвори вратата и я бутна вътре.

Затвори и заключи вратата.

Тя се огледа. Голямо легло е балдахин. Сини чаршафи, сини балдахини. Когато Джак я обърна към себе си, тя се хвърли в ръцете му, увивайки своите около врата му.

— О, благодаря ти, благодаря ти, ти си прекрасен мъж. Ти си великолепен, невероятен мъж.

Той се изсмя, докато я държеше силно.

— Предполагам, че се радваш да ме видиш.

Тя покри лицето му с целувки.

— Развълнувана съм. И възторжена. Знаех, че ще ме откриеш.

Той хвана раменете ѝ и я отдръпна от себе си, така че да може да я огледа.

— Добре ли си? Кълна се, ако са ти навредили по някакъв начин, ще...

— Добре съм. — Тя отново се хвърли в ръцете му, увивайки своите около врата му и притискайки се силно към него. — Толкова много ми липсваше. Никога повече не ме пускай.

— Тревожех се за теб. — Той целуна челото ѝ, след това погледна през рамо. — Трябва да се махнем от вратата — прошепна ѝ.

Тя увисна на него, докато той я понесе към центъра на стаята и без да иска стъпи на крака му.

— Извинявай. Толкова се радвам, че ме откри. Опитах се да избягам, но имаше вълци в горите. Не знаех къде да отида, защото не знам къде се намираме.

— Северен Мейн.

— Ооо. Е, слава богу, че ни откри. Мисля, че едно от момичетата е мъртво.

— Шшшт. — Джак постави пръст на устните ѝ и погледна към вратата. — Не толкова високо. Има охрана в коридора.

Лара погледна към леглото, след това към Джак и я заля вълна на желание. Искаше да знае, че бе взела решение.

— Джак. — Тя хвана лицето му в ръцете си.

Червена сянка закри очите му, но той ги затвори.

— Трябва да поговорим — той отвори очи, които бяха възвърнали обичайния си кафяво златист цвят. — Трябва ми цялата информация, която можеш да ми дадеш, за да се върна при момчетата и да създадем план за атака.

Ръцете ѝ паднаха на гърдите му.

— Няма да ме вземеш със себе си, нали?

Той стисна раменете ѝ.

— Сага тиа, не мога. Ще е подозрително. Но имаме план за нападение утре по залез. Само трябва да останеш още ден. Можеш ли да го направиш? Ще се оправяш ли?

— Да. През деня сме в безопасност. Само чистим, готвим и перем. — Тя погледна към червената си роба. — Наистина исках да изпера една такава с белите тоги на пазачите, за да трябва да носят розово.

Джак се изхили.

— Толкова се радвам, че още си ти, че не са успели да промият мозъка ти.

— О, тук има доста промиване на мозъци. — Лара махна червената роба и я метна на пода. — Милите момичета си мислят, че е огромна чест да си избраница. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Слава богу, че ме намери, преди да се случи...

— Шшшш — Джак я дръпна към себе си. — Сега си наред. Сага тиа. — Той целуна челото ѝ.

Тя искаше да му признае, че той е нейният избраник. Отстъпи назад.

— Джак, трябва да ти кажа...

— Да, трябва да знам всичко. Необходимо е да измислим план за атака, така че да можем да елиминираме вампирите тук, без да навредим на смъртните.

Тя изръмжа вътрешно. Не бяха ли говорили по работа прекалено дълго? Той беше тук, нейният рицар в блестящи доспехи, който беше дошъл да я спаси. И тя беше лудо влюбена в него. Не трябваше ли да празнуват? Тя погледна към леглото. Не трябваше ли да я обладава сега?

— Трябва ти план?

— Да, план за атака.

— Добре. Ще ти кажа как да нападнеш. — Тя махна бронзовата брошка от бялата си тога и я метна на леглото. — Първо, започни с гърдите — робата ѝ падна до лентите, вързани около кръста ѝ.

Погледът му се спусна върху голите ѝ гърди.

— Аз... опитвам се да работя.

— Аз работя. — Тя обви гърдите си. — Мисля, че си срещал тези преди.

Златните пръски в очите му започнаха да блестят.

— Ла... — Той спря, когато се чу шум до вратата.
Лара предположи, че един от пазачите се надяваше на евтино шоу.

— На колене жено — избумтя Джак. — Поклони ми се.

— Да, господарю Хадес — извика Лара, падна на колене и се поклони.

Джак трепна.

— Не трябва наистина да го правиш — прошепна.

Тя се изправи, усмихвайки се.

— О, господарю Хадес! Моля ви, не ме наранявайте. Ще направя всичко, за да ви задоволя. Всичко!

Той я погледна раздразнено.

— О, господарю Хадес! Вижте се. Толкова сте надарен! Внимателно с това. Ще извадите окото на някого. О, колко е голям. — Тя издаде звук, сякаш се души.

Очите на Джак се разшириха, докато я наблюдаваше.

— О, да, да! Вземи ме Хадес! — Тя нададе висок писък и вдигна ръце във въздуха, сякаш беше на влакче в увеселителен парк. — О, това беше страхотно. Нека спим сега.

Чуха се отдалечаващи се стъпки.

Джак изви вежда.

— Свърши ли?

— Да, но се чувствам странно... незадоволена.

Той се изхили.

— Аз също. Това продължи само две секунди.

— Е... — Тя погледна към леглото. — Сигурна съм, че можеш да издържиш по-дълго.

— Все още трябва да говорим.

Нейният Казанова беше ужасно неромантичен, но тя можеше да оправи това. Пропълзя към него.

— Каква атака имаш наум? Пълен напред? — Лара се надигна на колене и потърка гърди в тогата му.

Той затвори очи и изстена.

Тя пхна ръце под тогата му и ги прокара по голите му прасци; по-високо, до голите му бедра.

— Лара... — Той отвори очи. Бяха червени. Стисна зъби. — Сега не е подходящият момент...

— Оо! — Ръката ѝ стигна дупето му и той не носеше бельо. — О, боже! — Тръпки се спуснаха по кожата ѝ.

Зърната ѝ се втвърдиха, гърбът ѝ се изви и я обзе желанието да притисне гърдите си към него.

Прокара ръце по задника му. Пръстите ѝ галеха кожата му, която бе толкова мека и гладка. Изведнъж мускулите му се свиха, втвърдиха се под ръцете ѝ, образувайки апетитна извивка. Коленете ѝ омекнаха. Беше ѝ трудно да си поеме въздух. Между бедрата ѝ се разля горещина.

— О, боже мой.

— На мен ли говориш? — Той коленичи пред нея.

Тя се наведе към него, но той я задържа за раменете.

— Лара, осъзнавам, че си благодарна, че съм тук.

— Това на благодарност ли ти прилича? — Тя се бореше с ленените ленти, които бяха вързани около кръста ѝ.

— Това е адреналин и вълнение. Но тези чувства ще изчезнат, когато се прибереш.

— Не ми казвай какво изпитвам. Не смей да твърдиш, че чувствата ми са временни. — Тя развърза лентите и робата ѝ падна около коленете ѝ.

Той си пое рязко въздух. Очите му блестяха в червено.

— Тогава ми кажи точно как се чувстваш. Защото не мога да те взема просто така. Ако се любим, никога няма да те пусна. Никога.

Тя се взря в светещите му очи.

— Знам. На това разчитам.

— Завинаги е дълго време за вампир.

— И това го знам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Влюбена съм в теб, Джак. Завинаги. Ти си всичко, което искам. Каквото и да се случи, никога няма да се откажа от теб.

Ръцете му стиснаха по-силно ръцете ѝ и очите му заблестяха от влагата в тях.

— Сигурна ли си?

— Да! Сега спри да се държиш толкова мрачно и ме люби.

С вампирска скорост той я хвърли на леглото, разкъса бельото ѝ и собствената си тога, след това скочи на леглото до нея. Покри лицето ѝ с целувки.

— Cara mia, Лара mia. Обичам те.

Тя зацелува лицето му, докато устните им не се срещнаха в гореща целувка, изпълнена с нетърпение. Езиците им се срещнаха, ръце им проучваха, телата им се извиваха.

Лара се задъха, когато той най-накрая насочи целувките си към гърдите ѝ. Ближеше, смучеше, дърпаше и щипеше. Тя изстена силно и уви краката си около него. Ерекцията му се притисна към бедрото му.

Цялата гореше, беше влажна и желанието ѝ причиняваше болка.

— О, боже, Джак, направи го.

Той се изхили и дъхът му погъделичка влажните ѝ, твърди зърна.

— Молиш ли се, *saga mia*.

— Заповядам. — Тя плесна задника му.

Той вдигна глава и я погледна.

— Какво беше това?

— Аз... не беше много силно. Леко... игриво, нали?

Устните му се извиха.

— Сега вече си го просиш.

— Е, да. Прося си го от... — Тя извика, когато изведнъж се зарови между краката ѝ. — О, оу! — всичкото близане, смучене, дърпане и щипане сега се беше преместило на друго място. Тя реши, че трябва да го пляска по-често.

— Джак, Джак — въздъхна тя.

Удоволствието се трупаше и пламтеше все повече и по-силно. Тя се изпъна, повдигайки ханша си, за да посрещне устата му. Той хвана дупето ѝ и я притисна към себе си. С още един вик Лара свърши и тялото ѝ се разтърси.

Той коленичи, навеждайки се над нея.

— *Saga mia*.

— Хммм? — Тя примигна няколко пъти, за да го фокусира.

Ерекцията му се опираше към невероятно чувствителната ѝ кожа. Тя се навлажни още повече.

Очите му светеха, все още червени.

— Ще проникна в теб.

Сякаш нямаше да усети? Ахна, когато я облада с едно бързо движение. И продължи да навлиза.

— Уоу — беше голям.

Вътрешните ѝ мускули се разтърсиха от оргазма.

Той трепна.

— Няма да издържа дълго, ако ме измъчваш така.

Наистина ли се притесняваше как ще се справи?

— Не ти засичам време. Разполагаме с цял един живот, заедно.

Той целуна челото ѝ.

— Обичам те, Лара.

— И аз те обичам. Такъв, какъвто си...

Джак се усмихна.

— Значи съм си у дома.

Започна да се движи бавно, но скоро загуби останалия си контрол. Сякаш не можеше да бъде достатъчно близо. Коленичи и сграбчи бедрата ѝ, търкайки се в нея. Тя извика, когато още един оргазъм разтърси тялото ѝ. Той изстена и внезапно отметна глава назад и вампирските му зъби се показаха.

Лара отново извика.

Той я пусна и се строполи на леглото.

— Извинявай. Не исках да те изплаша. — Той се намръщи. — Merda.

Тя седна. Изглеждаше, сякаш го боли.

— Добре ли си? Ти... гладен ли си?

Той поклати глава. Зъбите му вече започваха да се прибират.

— Пих доста кръв, преди да дойда тук. Аз... просто загубих контрол. Извинявай, че те уплаших.

— Беше просто малко драматично. — Реши да не споменава, че зъбите му я караха да се чувства некомфортно.

Той нямаше какво да направи. Всъщност контролът му беше добър, тъй като не се беше опитал да я ухапе. И това, че беше вампир, не беше по негова вина. Тя го обичаше такъв, какъвто е.

Лара прокара ръка по голите му гърди и надолу по корема му. Беше красив мъж. С добре оформени мускули. Тя проследи с пръсти линията косми, които се спускаха към члена му.

— Ти си великолепен. — Тя прокара ръка по дължината на мъжествеността му. Дори отпуснат беше дълъг и дебел. — Как се случи?

— Какво? — Той вдигна глава, за да я погледне, след това я отпусна обратно на леглото. — Бях роден така.

Тя изсумтя.

— Имах предвид, как стана вампир? — Лара придвижи ръка надолу и обхвана тестисите му.

— Предпочитам да не говорим за това.

— О, хайде де — тя леко го стисна.

Устните му се извиха в усмивка.

— Заплашваш ли ме?

— Не, разбира се. — Лара го погъделичка. — Просто се опитвам да те накарам да говориш.

— Когато си играеш с топките на мъж, това не води до разговор.

Тя се протегна до него и постави глава на рамото му.

— Искам да знам. Моля те.

— Аз съм копеле.

— Това е ясно.

Той изсумтя.

— Баща ми е бил ужасен женкар. — Джак погали косата й. — Не съм като него.

— Една жена ти е достатъчна?

— Определено. — Той й се усмихна и очите му отново добиха топлия златистокафяв цвят.

— Каж ми още.

Усмивката му изчезна.

— Наследих личните писма на баща ми. Това, което не е искал да се включи в мемоарите му. Представи си как дванадесетгодишно момче чете за борбата на баща си със сифилиса и търсенето на лечение.

— Иуу. — Лара сбърчи нос.

— Точно. Сега знаеш защо не обичам да говоря за това. Баща ми е бил в Париж, когато бил направен опит да се отнеме живота на френския крал и срещнал мъжа, който спасил живота на монарха. Носели се слухове за Жан Люк Ешарп. Хората говорели, че притежавал невероятна сила и бил непобедим. Баща ми го попитал за тайната му, надявайки се да намери лек за сифилиса, но Жан Люк му отказал.

— Този, Жан Люк е бил вампир? — попита Лара.

— Да. Баща ми не се отказал. Подозирал, че Жан Люк знаел начин да надвие старостта и болестта. Най-накрая разследването на баща ми го отвело в Трансилвания. Намерил си работа в замъка Дук в

Чехия. Там прелъсти майка ми. Не съм я познавал, но чух, че е умряла години по-късно в лудница.

— О, Джак, съжалявам.

— И аз. Опасявам се, че майка ми е умряла от сифилис, с който баща ми я е заразил. Страхувах се, че аз също може да съм болен. Бях решен да не го предавам, затова исках да стана монах. Чичо ми ме убеди първо да отида да уча в университета в Падуа. След това, когато бях на двадесет и четири, се случи нещо ужасно.

Лара седна.

— Нападнаха те?

Той се усмихна.

— Влюбих се.

Тя удари ръката му.

— Това не е ужасно.

— Ужасно е, ако мислиш, че имаш болест, която може да убива. Исках Беатрис да е в безопасност, затова реших да опитам да намеря лекарството в бележките на баща си. Година по-късно бях в Трансилвания. Яздех към малко село, докато слънцето залязваше. Три красиви жени се появили на пътя.

— И са били вампирки? — попита Лара.

Джак кимна.

— Представих се и когато чуха името Казанова, ме нападнаха. Следващото нещо, което помня, беше, че се намирах в стар замък и жените ме хапеха. Опитах се да се боря, но... те бяха много силни, а аз ставах все по-слаб, докато източвах всяка капка кръв от тялото ми.

— Сигурно е било ужасяващо.

— Събудих се в килия и бях ужасно гладен. — Той се намръщи. — Исках кръв. Не знаех какво се е случило с мен. Не осъзнавах, че мога просто да се телепортирам. Те ме подканиха да захапя китките им. Направих го, но винаги има цена за оцеляването. Мислех си, че ще съм невероятен любовник като баща си. Можеш да си представиш разочарованието им, когато разбраха, че знам по-малко дори от основните неща.

Лара трепна. Беше права. Джак не осъзнаваше, че е невероятен любовник.

— След няколко месеца ме изхвърлиха отвратени. Казаха, че никога няма да успея да бъда истински Казанова — въздъхна той. —

Оттогава никога не съм използвал истинското си име.

— Е, те са били откачалки. Ако беше по-добър в леглото, щях да получа сърдечен удар.

Той се усмихна.

— Те щяха да кажат, че сексът между нас е прекалено обуздан. Няма висене с главата надолу от полилей или от парапета на кулата на замък.

Лара се засмя.

— Сигурно се шегуваш. — Когато Джак поклати глава, тя ахна. — Наистина ли правят такива неща?

— Да. След като си тръгнах, нападнаха цирк и бяха много пощастливи с един акробат.

Лара изсумтя.

— Едва не умрях, докато се опитвах да премина през Европа, за да стигна до Париж. Открих Жан Люк там и той ме научи как да бъда вампир. Тогава, най-накрая, се върнах във Венеция, надявайки се Беатрис все още да може да ме обича.

— Какво стана?

Джак въздъхна.

— Месец по-рано беше умряла при епидемия от тиф. Винаги съм се боял, че е загинала, мислейки си, че съм я изоставил.

— О, Джак. — Лара докосна бузата му. — Сигурна съм, че още те е обичала. Как би могла да не те обича?

Той взе ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— Никога не ми е вървяло в апогее досега. През годините съм се влюбвал още два пъти, но жените ме отблъснаха, когато им разкрих какво съм. Страхувах се, че и ти ще ме отблъснеш.

— Обичам те прекалено много, за да те изгубя. И е крайно време да намериш щастие. — Тя се намръщи на русата му коса. — Но трябва да ти кажа, че не съм особено впечатлена от новата ти прическа.

— Наложих се да променя външния си вид. — Той я придърпа поблизо, за да може да прошепне. — Прекалено много Бунтовници са чували за Джакомо ди Венеция.

— Бунтовници?

— Така казваме на вампирите, които обичат да убиват. Те се наричат Истинските, тъй като вярват, че следват истинската същност на вампира — лов и убиване. Като смъртни са били жестоки

насилници и когато са станали вампири, бруталността им само се увеличила.

— Значи, ти и твоите приятели се борите с тях?

— Да. Проучвал съм ги толкова много през годините, че вече знам как да се държа като такъв. Дойдох тук с нов външен вид, говорейки чешки и се представих като Хенрих Соколов.

— Което е истинското ти име — прошепна тя.

— Да. Престорих се, че съм стар приятел на Йедрек Янов, който умря миналия декември, така че той не може да го потвърди. Споменах още няколко имена и знаех толкова много, включително и местоположението на това място, че Аполон се върза.

— Слава на богинята. — Тя прокара ръце през късата му руса коса. — Поел си голям риск.

— Другите са наблизно. Биха атакували, ако им изпратя телепатично съобщение за помощ. Роби искаше да нападнем тази вечер, но аз пожелах първо да се уверя, че си добре. И исках да ми кажеш всичко, което знаеш.

— Разбира се. — Лара обясни за рутината и колко девици има, колко пазачи и колко вампира.

— Снощи имаше гост вампир, който се наричаше Зевс. Така и не го видяхме. Избраха му девица и тази сутрин тя не си го спомняше. Но цялата беше в синини.

Джак поклати глава, мръщейки се.

— Когато пристигнах, Избраницата беше Бритни Бекфорд. На следващата сутрин я нямаше и се страхувам...

— Мъртва е — каза Джак тихо. — Намериха тялото ѝ.

— О, не. Милото момиче.

— Вълците откриха тялото ѝ в гората.

Лара трепна.

— Видях вълци. Адски много ме изплашиха.

— Няма да ти навредят. И ми казаха къде да те намеря. Съгласиха се утре вечер да ни помогнат.

— Уоу — Лара вдигна ръка. — Те... говорят?

— Те са върколаци. Шейпшифтъри.

Тя ахна.

— Няма начин.

— Доставчикът, който остави Кракър Джак е върколак. Работи за МакКей, също като мен.

Тя поклати глава.

— Това става толкова странно.

— Тревожихме се, че ако атакуваме, пазачите ще са инструктирани да нападнат жените.

— Какво?

— Ако лагерът бъде нападнат Аполон може да е наредил на пазачите да убият всички свидетели.

Лара потрепери.

— Боже, надявам се да не е така.

— И ние се надяваме. Трябва да осигурим безопасността на момичетата. Можеш ли да направиш това?

— Да. — Щеше да намери повод да събере всички в кухнята. Щяха да се въоръжат с ножове.

— Още нещо. — Джак стисна ръката й. — Ще е много подозрително, ако сутринта нямаш знака ми върху себе си.

— Твоя... знак?

Той кимна.

— На врата си. Съжалявам, но трябва да го направя.

Тя преглътна тежко.

— Искаш да ме ухапеш?

ГЛАВА 25

Ще боли ли? — попита Лара.

— Може би. — Той погали косата ѝ. — Някои вампири, като Бунтовниците, обичат да причиняват болка и ужас на жертвите си. Но ако вампир го направи бавно, може да е дори приятно. — Гласувам за втората опция.

Той се усмихна.

— Сигурна ли си? Самият аз още се колебая.

Тя удари ръката му.

С усмивка той я бутна и се надвеси над нея.

Лара го погледна иронично.

— Искаш пак да си отгоре?

— По-лесно е за ухапване. — Той се намръщи, обмисляйки. — Предполагам мога да те ухапя отзад.

— Или можеш да висиш от балдахина.

Той се изхили.

— Знаех си, че не трябва да ти разказвам тази част от историята.

Лара се усмихна леко. Шегуваше се в тъжен опит да отложи неотложното. Със сигурност нямаше да боли много. Джак беше казал, че може да е приятно.

— Ще... ще се храниш ли от мен?

— Само малко. Не искам да си изтощена.

— Добре. — Тя завъртя глава, за да му предложи врата си и стисна очи. — Готова съм.

Изчака. Скоро остри зъби ще пробият врата ѝ. Сви ръце в юмруци. И зачака.

Отвори очи и го погледна.

Той се беше облегал на лакът и се усмихваше, оглеждайки тялото ѝ доволно.

— Какво правиш?

— Наслаждавам се на гледката. — Джак докосна място, близо до лявото ѝ бедро. — Имаш малка бенка тук. — Наведе се и я целуна.

— Мислех, че ще ме ухапеш.

— Ще го направя. — Той прокара пръсти по корема ѝ и описа кръг около пъпа ѝ. — Трябва да използвам вампирска сила, за да те убедя, че болката е удоволствие и да засиля сетивата ти.

— Ооо.

Той прокара пръстите си нагоре към гърдите ѝ и ги обхвана.

— Ще трябва да отвориш ума си за мен.

— Добре.

Джак я погледна и Лара внезапно усети как потъва в интензивния му поглед. Вълна от студен въздух я обви. Кожата ѝ настръхна. Златните пръски в очите му се уголемиха, карайки ирисите му да блестят в златно.

Тя беше пленена, не можеше да помръдне или да мисли.

С теб съм. Думите му бяха прошепнати в ума ѝ.

По кожата ѝ се разля горещина и тя порозовя, изчерви се и кръвта ѝ забушува. Създето ѝ летеше. Сякаш тялото ѝ бягаше, тичаше към него, подпалено от желание по него, от копнеж да я обладае. Беше странно. Наистина искаше да я ухапе.

— Джак. — Тя се пресегна към него. — Това е толкова странно.

Той погали зърното ѝ с палец и тя извика от усещането, което премина през нея. Всичките ѝ нервни окончания бяха невероятно чувствителни, горяха под докосването му.

Тя уви крака около него.

— Джак, нуждая се от теб.

— Това е вампирска сила. — Той погали бузата ѝ. — Просто илюзия. Ще отmine.

— Не искам да отминава. — Тя стисна зъби. — Искам те. Сега.

— Само ще оставя белег. Скоро ще свърши. Обещах, че никога няма да използвам силите си, за да те подмамя да правиш секс с мен.

— Освобождавам те от това обещание. — Тя задържа лицето му в ръцете си. — И това не е просто секс. Това е любов. Обичам те. Обичам всичко в теб, дори това... това странно нещо, което правиш с мен.

Очите му станаха червени.

— Дръж се, cara mia. — Той грабна ханша ѝ и проникна дълбоко в нея.

Тя се разтърси от силния оргазъм. Той изви гърба ѝ и зъбите му се показаха. Падна върху нея и Лара потрепери от удоволствие, когато зъбите му леко одраскаха врата ѝ.

Кръвта бушуваше във вените ѝ, отчаяна да излезе. Джак облиза шията ѝ и тя усети действието, отразено между краката си. Той влизаше и излизаше от нея. Тя се въртеше, давеше се в удоволствие и почти не усети, когато зъбите му пробиха кожата ѝ. Той продължи тласъците си, навън и навътре, докато смучеше врата ѝ.

Обичам те, гласът му прозвуча в ума ѝ.

— И аз те обичам.

Той се отдръпна от шията ѝ. Тя видя кръв по устните му, преди да я оближе.

— Още кървиш. Мога да го спра. — Той се наведе и потърка врата ѝ.

Всеки път, когато езикът му облизваше кожата ѝ, през тялото ѝ преминаваше удоволствие. В нея се трупаше напрежение, молещо я да го освободи. Той я вдигна в ръцете си и седна назад, настанявайки я върху него.

Лара уви ръце около раменете му и се притисна към него. Джак хвана бедрата ѝ, придържаше я и я дърпаше към себе си с всеки силен тласък.

Стаята се завъртя около нея и тя го сграбчи силно. Той плъзна ръка между телата им и погали клитора ѝ. Лара изстена отново, когато свърши за пореден път. Той проникна още веднъж в нея с един последен тласък и очите му загоряха в червено. След това, с продължителен стон се свлече на леглото заедно с нея. Двамата се държаха един за друг, дишайки тежко.

— О, Джак. — Тя се протегна, все още в мъгла от удоволствие. — Толкова си добър. Някой ден ще ме убиеш.

Той трепна, след това се излегна по гръб и погледна към тавана.

Тя се сви. Беше казала нещо толкова глупаво. Не беше имала предвид буквално. Дори не мислеше нормално.

Тръпка разтърси тялото ѝ. Ако желаше да остане с Джак завинаги, а тя искаше, тогава той трябваше да я превърне във вампир. Щеше да я убие някой ден.

Лара седна.

— Съжалявам. Не исках това да прозвучи така.

Той я погледна с толкова болка, че сърцето ѝ се сви.

— Знаеш, че никога не бих те наранил, ако имаше друг начин. — Той се намръщи. — Ако промениш мнението си за мен, няма да те спра. Никога не бих те насилил.

— Шшшшт. — Тя постави пръст върху красивите му устни. — Няма да те оставя — легна до него и зарови лице във врата му.

Той я държеше силно. Тя се отпусна до него и ѝ се доспа. Скоро потъна в дълбок сън.

— Лара — повика я той тихо. — Изгревът приближава. Трябва да се събудиш.

Тя примигна. Беше в леглото с него и по някое време през нощта той бе дръпнал завивката върху нея. И беше намалил осветлението.

— Не исках да заспивам.

Той се усмихна.

— Няма проблем. Харесваше ми да те държа.

— Предполагам не си спал?

Той поклати глава.

— Трябва да вървя и да довърша плана за тази вечер.

— Разбирам.

— Опитай се да защитиш другите момичета. Провери дали ще можеш да ги накараш да напуснат лагера. Върколаците ще ви чакат в човешката си форма на около километър надолу по пътя с няколко джипа. Ще закарат момичетата в града. След това ще дойдем, за да променим спомените им.

Лара седна и се намръщи. Наистина се съмняваше, че ще успее да убеди момичетата да минат през портата.

Той докосна рамото ѝ.

— Не ми харесва, че трябва да те оставя тук.

— Ще се оправя. Момичетата ще са възхитени, че все още съм тук и не съм наказана от Хадес. Ще си помислят, че съм ти служила много добре.

— О, наистина беше така. — Той се изсмя, когато тя се намръщи. — Ще те видя довечера.

Страхът я заля, докато си представяше как се бие с въоръжените пазачи и Аполон. Уви ръце около врата му и го прегърна силно.

— Моля те, пази се.

— Със сигурност. — Той целуна челото ѝ. — И ти внимавай.

Двамата се целунаха за последно и той изчезна.

На другата вечер Джак се събуди в тъмното мазе на ловната хижа на Началника. Чу рязкото поемане на въздух от Роби и Финиъс, когато се пробудиха от мъртвешкия си сън. Слънцето беше залязло. Това беше. Нощта, в която Аполон щеше да си плати за престъпленията срещу човечеството.

Както обикновено, секунди след събуждането от мъртвешки сън, мислите на Джак се насочиха към Лара. Беше ли добре? Как се беше справила през деня?

Вратата на мазето изскърца и се отвори и надолу по стълбите се плъзна светлина.

— Станахте ли? — попита Фил.

— Да, идваме.

С вампирска бързина Джак пъкна нож в ножницата, привързана на пресеца му. Беше обул дънки и тениска, когато се беше телепортирал обратно в хижата преди изгрев. Беше толкова притеснен, че бе оставил Лара, че не беше осъзнал, че се е телепортирал гол. Спечели си няколко шеги за това.

Плъзна по-дълга кама в другата ножница под лявата си ръка и след това облече коженото си яке. Финиъс беше въоръжен по подобен начин, но Роби бе предпочел шотландски оръжия — нож под единия чорап и клеймор в дългата ножница на гърба му.

Тримата вампири побързаха нагоре по стълбите. Фил им подаде бутилки със синтетична кръв от хладилника. Без електричество в хижата се налагаше да изпият храната си студена. Конър се беше телепортирал тук предишната вечер, за да им донесе бутилки с кръв, мечове и белезници.

Джак изгълта бутилката кръв, след това пъкна белезниците в джоба на якето си. Те бяха за смъртните. Надявах се да запазят пазачите живи, ако беше възможно.

— Знаеш ли, Конър дойде два пъти снощи — каза Финиъс и пъкна белезници и в своите джобове. — Чудеше се защо още те няма. Мислеше, че може да си се изгубил в гората.

— Казах му, че си в лагера и събираш информация — продължи Роби и зелените му очи светнаха. — Цяла нощ.

— Хмм. — Финиъс довърши бутилката си с кръв. — Джак сигурно е изучил всеки сантиметър от лагера.

Той ги пренебрегна и избра меч от купчината, която Конър беше донесъл.

— Нека видим. — Фин се разтършува из мечовете. — Трябва ми много силно острие. Такова като на Джак, което издържа цяла вечер.

— Достатъчно — изръмжа той. — Това не е пикник. Стегни се, Финиъс.

Чернокожият вампир сви рамене.

— Колко трудно ще е? Трима вампири сме и Фил, и елементът на изненадата.

— Мислехме, че ще е лесно да намерим лагера на Аполон, но ни отне повече от месец — отвърна Джак.

— И след това мислехме, че ще е лесно да хванем копелето, но той се измъкна. Не можем да си позволим да подценяваме ситуацията.

— Схванах, братле. — Финиъс избра меч. — Просто съм позитивен, човече. Ще им сритам задниците.

— Добре. Тогава да вървим — Джак погледна към Фил. Беше бос, с чифт шорти за фитнес и тениска. — Няма ли да се въоръжиш?

— Предпочитам да не го правя, за да мога да се преобразя.

Джак се спогледа объркано с другите вампири, след това се обърна отново към Фил.

— Няма пълнолуние тази вечер. Само алфа вълк може... о, разбирам.

— Е, аз не разбирам — измърмори Финиъс. — Ако си алфа, защо не се преобрази снощи е Началника?

— Имам си причини — отговори Фил. — Сега може ли да вървим?

— Затова настоя Началника и хората му да чакат на километър надолу по пътя — проумя Джак. — Не искаш да знаят какво можеш да правиш.

— О, големият лош вълк си има тайна — отвърна Финиъс.

— И ще му я запазим — обеща Роби. — Хайде.

Тримата вампири бяха пробвали да се телепортират близо до лагера миналата вечер и мястото беше запечатано в паметта им. Фил се хвана за Роби и след няколко секунди пристигнаха на около петдесет метра от портата.

В далечината Джак забеляза Лара и другите момичета да отиват към кухнята. Белите им тоги блестяха в нощта.

Фил махна тениската си и отиде зад едно дърво. След секунди се върна като огромен вълк.

— Да го направим. — Джак тръгна надясно с Роби, докато Финиъс и Фил се отправиха на ляво, за да заобиколят лагера.

Обикновено имаше двама пазачи, които всяка нощ обикаляха периметъра на лагера. Задачата на Фил и Финиъс беше да ги хванат. Когато ги закопчаеха, Финиъс щеше да ги телепортира в килията на Началника. Един от големите синове на Началника щеше да е там, за да ги наблюдава. По-късно, когато атаката приключеше, вампирите щяха да променят спомените на пазачите и да ги пуснат на свобода.

Джак и Роби вървяха в гората, докато не приближиха спалното помещение. Прескочиха стената и извадиха мечовете си, преди да влязат в сградата. Добре. Лара беше успяла да изведе всички жени.

Побързаха към храма. Фил ги настигна и се срещна с тях в началото на стълбите.

— Хванахте ли двамата пазачи? — прошепна Джак.

Шейпшифтърът сведе глава и леко изръмжа.

Финиъс щеше да се забави няколко минути, докато транспортира пазачите до затвора във Вълчи хребет.

Джак се качи по стълбите на храма.

— Вътре трябва да има трима смъртни пазача и една смъртна жена.

Роби отвори вратата и погледна вътре.

— Чисто е — отвори я изцяло и Фил влезе.

Те преминаха през фойето до следващите двойни врати. Джак огледа храма, докато влизаше вътре. Стаята беше осветена от малки огньове в бронзови казани, които бяха поставени между колоните. В другия край на помещението, върху централния трон, седеше пазач и ядеше чипс. Очевидно не очакваше проблеми. Беше напълно съсредоточен върху чипса. Мечът му лежеше на трона до него.

Джак се придвижи безшумно между колоните отляво. Роби се движеше отляво. Когато Фил го последва, лапите му изтрополиха по мраморния под. Роби погледна към него, след това към пазача.

Мъжът се стресна. Очите му се разшириха, когато видя вълк и въоръжен шотландец в килт. Пакетът му с чипс падна на пода. Той

грабна меча си, скочи от подиума и изтича към гонга, за да го удари като аларма.

— Не! — Роби се втурна към него.

Джак и Фил бяха зад него. Когато пазачът видя колко бързо се приближават към него, той хвърли меча си към гонга. Удари го точно когато Роби събори пазача на земята.

Ударът събори гонга и той се затъркаля покрай единия бронзов казан, преди да се завърти спираловидно със свистящ, металически звук, който се разнесе из голямото фоайе. Фил го настъпи и гонгът се спря със силен трясък.

Въпреки че Роби го беше притиснал към пода, смъртният се бореше и викаше за помощ.

— Мълчи — измърмори Роби и удари мъжа с дръжката на меча си.

Джак му подаде белезниците.

— После ще го телепортираме.

Роби го закопча и го завлече зад една колона.

Междувременно още един пазач изтича от задния коридор. Той зави покрай тронове, викайки и размахвайки меча си. Джак се обърна към него и след няколко секунди запрата меча на пазача настрана. Падна с трясък пред тронове.

Пазачът залитна назад, очите му бяха широко отворени и изпълнени със страх.

Джак отпусна меча си настрана.

— Не искам да те убивам. Можеш да се предадеш.

— Атакувани. Няма надежда — прошепна пазачът. Замръзна внезапно и очите му се изцъклиха. — Не трябва да има оцелели. — Той бръкна под тогата си и извади меч. Обърна го към гърдите си.

— Не! — Джак пусна меча си и се телепортира зад мъжа.

Хвана дланта му точно когато щеше да се прободее. Джак издърпа меча от ръката му и го удари по главата с дръжката. Когато той падна напред, вампирът пусна ножа и улови мъжа.

Не трябва да има оцелели. Джак изруга. Метна пазача на рамо и изтича там, където Роби беше прибрал първия.

— Чу ли какво каза? — Джак пусна пазача на земята.

— Да, без оцелели. — Роби заключи мъжа.

— Фил, увери се, че Лара е добре — нареди Джак. — И другите жени. Те са в кухнята.

Шейпшифтърът изтича до двойните врати. Скочи на задните си крака, за да бутне вратата и изтича навън.

— Смъртната е отзад — прошепна Джак на Роби. — В стаята с червена врата.

Роби кимна, след това някой извика.

Беше Аполон.

Джак дръпна Роби зад колоната.

— Аз ще се оправя с него. Ти намери момичето — прошепна.

— Какво, по дяволите, става.

Аполон заобиколи тронове. Златната му тога беше намачкана, сякаш я беше наметнал в бързината. Спря, когато видя меч на земята и пакетчето чипс пред трона.

— Здравей, Аполон — поздрави го Джак на чешки, докато вървеше към мястото, където беше изпуснал меч си. Миналата вечер беше разбрал, че Аполон е всъщност Антон от Прага.

— Хенрих, какво правиш тук? — попита Аполон на чешки. — Накара си тъпите пазачи да си помислят, че ни нападат.

Джак трябваше да каже правилните неща, за да накара Аполон да остане, в противен случай копелето щеше просто да се телепортира. Той вдигна меч си.

— Но нас ни атакуват. Вече хванах четирима от пазачите ти.

Аполон замръзна и лицето му се зачерви от гняв.

— Ти, гнусно прасе! Аз те приветствах. Дори ти дадох девица, която да чукаш. А ти ми се отплащаш с предателство? Защо?

— Искам да задържа момичето. — Джак погледна надясно.

Роби беше скрит зад колона, чакайки за шанс да изтича до задните стаи.

Аполон изсумтя.

— Е, мамка му, идиот такъв! Защо просто не каза? Имам осем жени. Ако искаш една от кучките, просто я вземи. — Той погледна отвратно към Джак. — Но ще трябва да побързаш, защото пазачите ми отиват да убият всички.

Тръпка се спусна по кожата на Джак. Лара трябваше да е добре. Фил беше там. И Финиъс трябваше вече да се е върнал.

Аполон се наведе и вдигна меч от пода.

— Съсипа ми цялата операция, копеле. Би трябвало да те убия.

— Добре дошъл си да опиташ. — Джак отстъпи, надявайки се да привлече Аполон по-далеч от тронове, за да е по-лесно за Роби да се промъкне в стаята.

— Задник. — Аполон тръгна към него. — Ще трябва да започна наново и напълно да презаредя.

— Не. — Джак премина на английски. — Няма да започваш отначало. С теб е приключено.

Аполон присви очи.

— Акцентът ти е различен тази вечер. Кой си ти?

— Джакомо ди Венеция.

Лицето на Аполон стана червено и той се разтърси от ярост.

— Ти си онзи от клането в ДВК!

— Да, убих шестима от приятелите ти онази вечер. И видях как Йедрек Янов умира. Беше толкова жалък и слаб, че го уби смъртен.

— Не! — Аполон изтича към него, размахвайки меча си. С периферното си зрение Джак видя как Роби тича към задните стаи.

Отскочи настрани и отби нападението на Аполон. Изпрати последна молитва за безопасността на Лара и се фокусира върху това да остане жив.

ГЛАВА 26

Правиш най-хубавите курабийки. — Ванеса натъпка още една шоколадова сладка в устата си.

— Благодаря. — Лара натрупа още в чинията и я постави на маса. Беше прекарала цялата вечер в месене, за да може да примамим момичетата в кухнята. — Някой иска ли още мляко?

Няколко ръце се вдигнаха. Лара грабна буркана с мляко от хладилника и обиколи масата, пълнейки чашите им.

Госпожица Забранено я погледна объркано.

— Защо си толкова мила с нас? Мислех, че мразиш това, че си тук.

— Видях колко се притеснихте за мен миналата вечер, когато Хадес ме избра. — Лара върна буркана в хладилника. — Бях трогната. Това е моят начин да ви благодаря.

— Мислех, че никога повече няма да те видим — потрепери Ванеса. — Реших, че Хадес ще те заведе в ада.

— И аз. — Кристи захапа курабийката си. — Как... как беше?

Всички седем девиси се обърнаха към Лара, чакайки отговора ѝ.

— Той беше... страхотен. Хадес е истински джентълмен.

— Не мисля, че Зевс е — измърмори госпожица Забранено и погледна към посинените си ръце.

— Шшшт — изшътка ѝ готвачката. — Някой може да те чуе.

Кристи приключи с курабийката си и се пресегна за още една.

— Заклевам се, ще кача пет килограма тази вечер.

Другите девиси се съгласиха. Докато се оплакваха от това, че са дебели, Лара пъкна нож под ленените ленти, които бяха около ребрата ѝ. Искеше да има оръжие, в случай че Джак беше прав и Аполон изпратеше пазачите да ги нападнат. Джак искаше да изкара момичетата и да ги заведе надолу по пътя, където вълците ги чакаха с джипове. Щеше да е трудно да ги убеди да минат през портата.

Тя тръгна към масата.

— Ако наистина искате да свалите килограми, можем да правим упражнения. Можем да идем надолу по пътя.

Момичетата ахнаха.

— Не можем да излизаме — каза готвачката. — Забранено е.

— И има ужасни зверове в гората — добави Кристи. — С огромни остри зъби.

Ванеса се намръщи.

— Чух, че завличат хора в ада.

— Попитах Хадес за това — каза Лара. — Той каза, че е напълно безопасно. Зверовете ще знаят, че сме специални и ще ни защитават.

Девиците останаха тихи, докато обмисляха новата информация.

Готвачката поклати глава.

— Не съм сигурна, че можем да се доверим на нещо, което Хадес казва.

— И мислиш, че можем да се доверим на Аполон? — попита Лара. — Той отвлече всички ни от университетите ни. Семействата и приятелите ни бяха отнети. Ванеса, аз се запознах с твоите приятели.

Ванеса подскочи в стола си.

— Знаеш името ми?

— Да. И се срещнах със съквартирантката ти Мегън. И е приятелките ти Кармен и Рамя. Те всички много се тревожат. Приятелите и семействата на всички ви се тревожат за вас.

— И? — намръщи се готвачката. — Каква е целта? Не можем да се върнем.

— Напротив, можем. — Лара посочи към пътя. — След километър надолу по пътя има хора, които ни чакат. Мили хора, които ще ни отведат въкъщи. Можеше да си върнете истинските животи.

— Сериозна ли си? — Очите на госпожица Забранено се разтвориха обнадеждено.

Ванеса набръчка носа си.

— Но аз се провалям по три предмета.

— И аз се скатавах — измърмори Кристи. — Тук животът е много по-лесен.

— Кой живот? — попита Лара. — Казват ви какво да обличате, какво да ядете, кога да чистите, кога да пазите фалшив бог.

— Не казвай това! — Готвачката се огледа нервно.

— Тук ми харесва — Ванеса захапа още една курабийка. — Животът на земята е прекалено труден.

— Не трябва да е лесен — заяви Лара. — Ако беше, нямаше да порастваме и да се учим. И всички ужасни неща, те са тези, които ни карат да се променяме и да станем по-добри, отколкото сме вярвали, че можем да бъдем.

Тя се замисли как беше пораснала след катастрофата. Сега можеше да е благодарна за трудностите, защото я бяха направили достатъчно силна, за да се справи със ситуацията и достатъчно силна, за да приеме бъдеще с Джак.

— И понякога трябва да правим ужасно трудни решения, които ще повлияят на остатъка от живота ни.

Лара знаеше, че решението ѝ да остане с Джак неминуемо щеше да доведе до това да я превърне във вампир. Но беше правилното решение и тя щеше да се придържа към него.

Спря да говори, когато чу вик отвън. Един от стражите им. Сърцето ѝ подскочи. Ами ако Джак беше прав и пазачите трябваше да ги убият? Тя изтича, за да провери дали беше заключено. Ами ако пазачът имаше ключ? Грабна стол и го постави под дръжката.

— Какво правиш? — попита готвачката.

— Има ли задна врата?

— Да — отговори ѝ. — Но какво...

Дръжката се раздвижи.

— Отворете вратата! — извика пазачът.

Лара разпозна гласа. Беше главният пазач, този, когото наричаше Скърцащия.

— Пуснете ме! — той заудря вратата.

— Да, господарю. — Готвачката тръгна към вратата.

— Не. — Лара вдигна ръка, за да я спре.

Другите девизи станаха.

— Не можем да не се подчиним на пазач — каза Кристи.

Скърцащия удари вратата.

— Заповядвам ви да отворите вратата. Елисейските полета са нападнати!

Девизиците ахнаха.

— Какво трябва да направим? — прошепна Ванеса.

— Трябва да отворим вратата. — Готвачката пристъпи напред.

Лара извади ножа.

— Стойте назад.

Очите на готвачката се разшириха.

— Ти... ти си се съюзила с Хадес! Опитваш се да ни пратиш в ада!

— Опитвам се да ви спася — отвърна Лара.

— Не може да има оцелели — извика пазачът.

Лара ахна. Джак беше прав.

— Какво значи това? — попита Ванеса.

Лара се притисна към вратата, когато пазачът я разтърси с ударите си.

— Значи, че Аполон е наредил на пазачите си да ни убият.

Девиците ахнаха. Няколко отстъпиха назад. Ванеса започна да трепери и да плаче. Лара чу стъпките да се отдалечават от вратата. Какво щеше да прави Скърцация?

— Не — прошепна готвачката. — Аполон е бог. Никога не би ни убил.

— Той не е бог — оспори Лара. — Лъгал ви е.

— Ти грешиш, грешиш — казаха едновременно девиците.

— Трябва да те спра. — Готвачката изтича в кухнята и грабна нож. — Ще ни завлекат в ада заради теб.

— Не! — извика госпожица Забранено и всички момичета се обърнаха към нея. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя потърка сините си ръце. — Тя е права. Те не са богове.

Кухненския прозорец се пръсна. Момичетата изпищяха. Стъклото се пръсна из стаята.

Скърцация използва дръжката на меча си, за да разчисти стъклото.

— Не може да има оцелели.

— Той идва! — изплака Ванеса.

— Стойте назад! — извика Лара към момичетата.

Тя изтича към прозореца с ножа си, готова да намушка Скърцация, ако се опита да се прехвърли през прозореца.

Наблизо прозвуча вой. Скърцация извика точно преди голям вълк да го събори.

Девиците изпищяха.

— Това е един от зверовете от горите — извика Кристи. — Дошъл е да ни завлече в ада.

— Не, той ни спасява. — Лара погледна през прозореца. Вълкът беше притиснал Скърцащия към земята. — Елате да видите.

Момичетата бавно се промъкнаха, за да погледнат през прозореца.

Млад чернокож вампир се появи. Беше облечен в черно и носеше меч. Лара го разпозна. Беше вампирът, който беше видяла в Сиракуза.

— О, боже, вижте го — прошепна Ванеса. — Невероятно красив е.

Той удари пазача с меч, след това издърпа белезници от джоба си и го закопча. Потупа вълка по главата, след това взе меча си от земята.

— Уоу — въздъхна Ванеса. — Кой е той?

— Невероятен е — добави Кристи. — Видя ли как държи под контрол страшния вълк?

Тъй като момичетата продължаваха да вярват в гръцките богове, Лара реши да използва това.

— Той е... Арес, богът на войната.

— Ооооо — въздъхнаха девиците.

Госпожица Забранено дръпна Лара настрана.

— Кой е той наистина? — прошепна.

— Той е добър мъж и е тук да ни помогне — обясни Лара. — Може да ни закара до най-близкия град, за да ни върне вкъщи.

Сълза се търкулна по бузата на момичето.

— Благодаря ти — тя прегърна Лара. — Името ми е Сара.

— Ще му помогнеш ли да заведе момичетата на безопасно място? — попита Лара.

— Да — Сара дръпна стола от вратата и я отключи. — Хайде, да тръгваме.

Девиците я последваха.

— Къде отиваме? — попита Ванеса.

Лара се приближи към тъмнокожия вампир.

— Здравей, аз съм Лара.

Той погледна към жените и се усмихна.

— Здравейте, дами. Позволете ми да се представя...

— О, те знаят кой си — Лара го прекъсна. — Ти си господаря Арес, богът на войната.

— Какво?

— Ти си Арес, богът на войната — повтори Лара и го погледна настойчиво. — И си дошъл да спасиш всички тези невинни девизи.

— О, да. Това съм аз, бейби. Аз съм богът на войната.

Лара се усмихна.

— И ще заведеш тези жени надолу по пътя към джиповете.

— Разбира се. — Той посочи към портата. — Хайде дами.

— О, господарю Арес. — Ванеса запърха с мигли. — Толкова си смел.

— Хареса ми как опитоми онзи ужасен вълк — добави Кристи.

Вълкът изръмжа.

Чернокожият вампир се усмихна към него.

— О, да, той е лош. Той е голям и лош. Но не се тревожете, дами. Ще ви защитавам с могъщия си меч.

Момичетата последваха тъмнокожия вампир към портата. Той я отвори и те тръгнаха надолу по пътя. Сара погледна назад към Лара и ѝ помахна.

Лара ѝ помахна в отговор. Момичетата бяха в безопасност. Скърцащия беше на земята и ръцете му бяха закопчани с белезници зад гърба му.

— Не може да има оцелели — шепнеше той отново и отново.

Лара потрепери. Аполон беше планирал да убие всички.

Стресната, тя осъзна, че може би в момента Джак се биеше с Аполон. Тя грабна меча на Скърцащия и се затича към храма.

Вълкът побягна пред нея и спря с ръмжене. Лара се мръдна надясно, но вълкът я последва. Тя затича наляво, но той отново ѝ препречи пътя.

— О, стига де — извика тя.

Това сигурно беше върколакът, за който ѝ беше казал Джак. Разбираше ли английски?

— Ти ли си доставчикът, който остави кутията Кракър Джак?

Вълкът изръмжа и кимна с глава.

— Трябва да ида до храма.

Вълкът изръмжа тихо.

— Не можем да стоим тук цяла вечер и да се гледаме.

Вълкът седна на задните си лапи и я погледна със светлите си сини очи.

— Виж, искам да помогна на Джак. Може би има нужда от мен. Ами ако нещо лошо се случи, докато стоим тук? Как бихме живели с това?

Вълкът наклони глава. Обърна се и се затича към храма.

— Благодаря ти — Лара се втурна след него.

Къде, по дяволите, беше Роби? Джак си задаваше този въпрос за десети път. Аполон беше изненадващо добър с меча. Все пак Джак щеше да го победи, ако преди пет минути не се беше появила Атина.

Първоначално вампирката беше изпищяла, наричайки го с дузина обидни имена. След това беше опитала да освободи двамата пазачи от белезниците. Когато не успя, тя вдигна меча на първия. Очевидно беше неопитна във фехтовката, дори не знаеше как да държи меча правилно. Но все пак можеше да се превърне в опасно преимущество за Аполон.

Когато беше парирал Бунтовника, тя се бе втурнала зад него в опит да го прободне в гърба. Той се завъртя и изблъска меча от ръката ѝ, след което продължи да се бие с Аполон.

Къде, по дяволите, беше Роби? Трябваше вече да е телепортирал избраницата до Вълчи хребет и да се е върнал.

Джак се хвърли към Аполон, карайки го да отстъпи. След това внезапно, с периферното си зрение, забеляза нещо да лети към него. Наведе се точно когато ножът прелетя над главата му. Проклетата Атина.

Вратата се отвори и Джак видя как Фил се плъзга вътре. Добре. Може би щеше да се погрижи за Атина.

След това погледна отново, когато Лара влезе, носейки меч. Merda. Трябваше да е в безопасност с другите момичета, не да се излага на опасност.

Атина я забеляза.

— Кучко! Коленичи пред боговете си.

— Върви по дяволите. — Лара се приближи към нея, държейки меча с две ръце.

Атина хвърли нож по нея. Джак замръзна за секунда от страх, след което скочи настрана, защото Аполон замахна към него. Той погледна назад. Лара се беше навела точно навреме. Слава богу.

С гневно ръмжене Фил се затича към Атина, но тя го избегна с вампирска бързина и вдигна меча си. Отдръпна се към колоната и завъртя меча, за да държи вълка настрана.

Атина изпищя, когато Фил я подгони около друга колона. Тя мина покрай единия триножник, върху който беше поставен казан. Лара го ритна и казанът се обърна на пода до Атина.

Вампирката изпищя, когато огънят се разпростря по дългата ѝ лилава тога. Пламъците се разрастваха бързо. Тя падна на пода, търкаляйки се и пицейки. Тялото ѝ се мяташе, след това замръзна.

— Атина! — изкрещя Аполон яростно.

Нападна Джак, изоставяйки всякаква тактика, за да си отмъсти.

Това беше невероятната възможност, която Джак чакаше. Изби меча от ръката на Аполон и го прободя в гърдите. Очите на Бунтовника се разшириха преди тялото му да се превърне в купчина прах.

Джак се обърна към Лара.

— Добре ли си?

— Да — тя погледна към пода и се намръщи. — Това ли става с вампирите, когато...

— Внимавай! — Джак се затича към нея.

Тя се обърна. Атина я нападна, тялото ѝ беше черно и обгорено. Тя вдигна меча с изгорената си ръка и извика от ярост.

Лара държеше меча си стабилен. С ръмжене, Фил скочи върху гърба на Атина. Силата, с която ѝ се нахвърли, я тласна право към меча на Лара. Атина се строполи, превръщайки се в купчина обгорени останки.

Лара пусна меча си и отстъпи. Джак я грабна в ръцете си. Тялото ѝ трепереше.

— Всичко е наред. — Той хвърли меча и я задържа силно. — Всичко е наред. Всичко свърши.

Тя уви ръце около врата му.

— Толкова се страхувах за теб.

— И аз се страхувах за теб — той погали гърба ѝ. — Никога не опитвай да се биеш с вампир. Прекалено опасно е.

— Помагаше ми вълк. Как му беше името?

— Фил Джоунс. — Джак огледа храма. Шейпшифтърът беше минал от другата страна на залата, за да провери пазачите. — Благодаря ти, Фил.

— Да, благодаря ти! — добави Лара.

Фил погледна назад към тях с вълча усмивка.

— Момичетата в безопасност ли са? Какво стана? — попита Джак.

— Добре са. С чернокожия вампир са.

— Това е Финиъс МакКини, познат още като д-р Фанг.

Лара се засмя.

— Трябва да опозная цял нов свят.

Вратата се отвори и Роби влетя, държейки клеймора си.

— А това е Роби МакКей — добави Джак. — Известен още като лекето.

Роби се огледа и се намръщи.

— Предполагам, че мъничко съм закъснял.

— Около десет минути по-късно! — извика Джак. — Къде, по дяволите, беше?

— Кофти. — Роби плъзна клеймора в ножницата на гърба си. — Направих каквото ми каза и открих смъртната жена зад червената врата.

— Избраницата Акила — каза Лара. — Тя добре ли е?

— Не. Пазачът вече я беше пробол в гърдите. Почти беше умряла, затова я телепортирах направо в Роматех — Роби въздъхна. — Роман се опита да спаси живота ѝ, но имаше прекалено много вътрешни наранявания. Изтрих паметта ѝ и я заведох в болница. Не знам дали ще оцелее.

— Милото момиче — прошепна Лара.

— Направил си каквото си могъл — каза Джак тихо.

Роби скръсти ръце и се намръщи.

— Приключихме ли тук?

— Почти. — Джак посочи към пазачите. — Трябва да ги телепортираме в града.

— И има още един до кухнята — каза Лара.

— Аз ще го взема — Роби излезе от храма.

Фил тръгна заедно с него.

— Къде отива вълкът — прошепна Лара.

— Сигурно при дрехите си, за да може да се преобрази. Лара, само ние знаем, че Фил може да се променя, когато не е пълнолуние. Не казвай нищо на хората във Вълчи хребет. Сигурен съм, че Фил ще иска да запази тайната си.

Тя кимна.

— Добре. Предполагам, че ще трябва да пазя много тайни отсега нататък.

Той докосна бузата ѝ.

— Не е тайна, че те обичам и те обожавам и искам да прекарам целия си живот с теб. Това може да го изкрещиш от върха на планина.

Тя се ухили.

— Ще го изкрещя от една определена камбанария във Венеция.

Джак се засмя.

— Това е среща.

Лара въздъхна, когато топлата вода заля тялото ѝ. Не желаше да прекара и минута повече в бялата роба. Когато Джак остана в храма, наблюдавайки пазачите, тя беше събрала старите си дрехи от коша в страничната стая. След това беше изтичала до спалното помещение, за да се изкъпе и преоблече.

Беше приключило, помисли си, докато остатъкът от сапун и шампоан се изляха в канала. Не, всъщност тепърва започваше. Животът ѝ щеше да бъде вълнуващо приключение с Джак. Беше я уверил, че просто искаше тя да е щастлива. Не можеше да се върне на работата си като нощен патрулиращ полицай. Можеше да продължи да върви към детективската значка. Или можеше да започне като детектив и да работи за МакКей Секюрити енд Инвестигейшън.

Беше изкушаващо. Много изкушаващо. Вече знаеше за вампирите и Бунтовниците и за шейпшифтърите. Как можеше да се върне на обикновената си работа, след като знаеше за този странен нов свят? Щеше да намери начин да обясни на ЛаТоя. Спря водата и излезе от кабинката.

— Здравей, *bellissima*.

Тя ахна.

— Джак. — Той стоеше в другия край на банята и се беше облегал на масичката със скръстени ръце. Нямаше отражение в огледалото зад него. — Откога стоиш там?

— Достатъчно дълго. — Златистокафяви му очи блестяха.

Тя изсумтя и грабна кърпа, за да се изсуши.

— Мислех, че ще останеш в храма, за да наблюдаваш пазачите.

— Роби току-що телепортира и последния, останах съвсем сам и се притеснявах за теб. Искях да се уверя, че си в безопасност. — Той се усмихна бавно. — Със сигурност си добре. Цялата.

Тя се усмихна, докато подсушаваше косата си с кърпата.

— Трябваше да се присъединиш към мен под душа.

— Сериозно го обмислях. Също така обмислих да използваме едно от леглата в спалното помещение. Но ни очакват да се телепортираме във Вълчи хребет. Ако не се появим до пет минути, ще дойдат да ни търсят.

— О, значи трябва да се облека. — Тя обу бикините си.

Джак я наблюдаваше с поглед, изпълнен с желание.

— Е, беше хубаво, докато траеше.

Тя взе сутиена си.

— Слава богу, че пак мога да нося това. Беше ми толкова втръснало да подскочат в тази рокля.

— Да, беше тъжна гледка.

Тя изсумтя.

— Беше ме страх, че гърдите ми ще започнат да увисват.

— На мен ми изглеждат перфектни. — Погледът му се фокусира върху гърдите ѝ. — Веднага подскочат, когато ги видя.

Тя се засмя и сложи сутиена си, след това обу дънките.

— Джак, тук ли си? — чу се гласът на Роби от спалното помещение.

— Merda — измърмори Джак. — Идвам! — Той излезе от банята.

Лара бързо облече тениската си, след това чорапите и обу обувките си. Изтича в спалното помещение.

Роби ѝ кимна.

— Тъкмо казвах на Джак, че променихме спомените на пазачите и повечето дами. Има една, която искаше да запази паметта си. Казва се Сара.

— О, вярно. — Госпожица Забранено. Някак Лара не се изненада. — Сара беше започнала да осъзнава нещата. Бяха я дали на някакъв психопат, който се наричаше Зевс, и той я насили.

— Да. — Роби се намръщи. — Не можеше да си спомни Зевс, но ѝ помогнахме да си припомни тези неща. Беше доста тежко за милото момиче. Знае, че я е изнасилил и я е ухапал.

— Значи е наясно за вампирите? — попита Джак.

— Да. Трябва много да внимаваме с нея. Телепортирах я направо в Роматех, където ще я държим под око, докато не реши дали иска да запази паметта си. — Роби се обърна към Лара. — Познаваш я по-добре от нас. Мислиш ли, че можем да ѝ се доверим?

— Да.

Лара се възхищаваше на Сара. Беше взела тежко решение, когато е поискала да запази спомените. Щеше да е толкова по-лесно, ако ги беше изтрила.

— Обикновено просто бихме изтрили паметта ѝ — продължи Роби. — Но тя учи за учителка, затова реших първо да говоря с Шана.

Джак кимна.

— Трябват ни повече учители.

— Учители за какво? — попита Лара.

— Училище за специални деца — обясни Джак. — Шейпшифтъри и деца като Константин, които притежават част от вампирското ДНК. Ще ти разкажа по-късно.

— Моля те. — Лара беше много любопитна относно възможността да има дете от вампир.

— Още нещо — каза Роби. — Когато ѝ върнах паметта за Зевс, тя успя да го опише. Висок, тъмни очи, руски акцент и лявата му ръка е била извита по странен начин. Носел е ръкавица.

Джак замръзна.

— Девет кръга на ада.

— Какво? — попита Лара. — Познаваш ли го?

— Опитваме се да го хванем от няколко години — обясни Роби. — Последните доклади показваха, че е някъде в източна Европа.

Джак погледна разтревожено към Лара.

— Той е Касимир, лидерът на Бунтовниците. И е в Америка.

Лара преглътна нервно. Това сигурно означаваше още битки. Още смърт. Повече смъртни, изложени на опасност.

— Ще отида направо в Роматех и ще разкажа на Роман и Конър — заяви Роби. — След това ще се обадя на Ангъс. Ще иска да прехвърли всеки свободен мъж тук.

Джак кимна.

— Върви. Аз ще заведа Лара във Вълчи хребет.

Роби изчезна.

— Да вървим — Джак уви ръце около Лара.

— Чакай. — Тя притисна ръце към гърдите му. — Колко лошо е това? Какво иска да направи Касимир?

— Събира армия от вампири, които са били престъпници като смъртни. Планира да убие всеки почтен, пиещ от шише вампир като мен. И след това ще тероризира света на смъртните, ще се храни и убива и никой няма да може го спре.

Лара потрепери.

Джак погали влажната ѝ коса и я избута от лицето ѝ.

— Съжалявам, *sara mia*. Не исках да те въвличам в това.

— Всичко е наред. — Тя докосна лицето му. — След катастрофата искам да направя нещо значимо, нещо, което ще се отрази силно на света. Това е то. Не мога да измисля нищо по-важно от това.

— Толкова си смела, *sara mia*. — Той целуна челото ѝ. — Но трябва да ти противореча. Има много по-важни неща от Касимир и всичките му ужасни последователи.

Лара се усмихна.

— Да не би да говориш за любовта?

Той кимна.

— Амоге. С любов на наша страна, никой няма да ни победи.

ЕПИЛОГ

Три ноци по-късно Лара седеше в сапраніе на площад Сан Марко, гледайки осветените от лунната светлина покриви във Венеция. Наведе се назад към гърдите на Джак и той уви ръце около нея.

— Толкова е красиво, толкова спокойно — прошепна тя.

Той потърка брадичката си в главата ѝ.

— Тук за първи път ти казах, че те обичам.

— Ммм. Беше много романтично. — Тя подскочи, когато под тях прозвуча музика. — Какво е това? — погледна надолу от камбанарията и се засмя, когато видя Лоренцо да свири на акордеон. Разнесе се мелодията на „Bella Notte“. — О, Джак! — Тя докосна лицето му. — Толкова си мил.

— Исках всичко да е перфектно.

Тя го погледна иронично.

— Опитваш се да пресъздадеш първата ни среща?

Той се сви.

— Не напълно. В края на онази среща ме заряза.

— Е, да. Но ме накара да крещя. Страхувам се, че винаги травмизирах гълъбите.

Той вдигна ръце.

— Научих си урока. Тази вечер ще ни телепортирам в стаята ми в замъка и там ще те любя цяла нощ. Обещавам да се постарая, но виковете ще са само ако искаш.

Тя се засмя.

— Копеле толкова. Винаги ме караш да крещя.

Той се ухили.

— И тогава утре, докато съм напълно безчувствен в мъртвешкия си сън, ще те заведа на обиколка из Венеция. Племенницата на Джанета работи в музей и ще прекара деня като твой личен гид.

— О, това е прекрасно. Благодаря ти, Джак.

Очите му заблестяха.

— И имам още една изненада за теб. Няма да обикаляш сама. Дадох на ЛаТоя билет първа класа до Венеция. Ще пристигне сутринта.

Лара ахна и притисна ръце в гърдите му.

— Джак, това е най-прекрасният подарък.

— Тя е добра приятелка. Не искам да я загубиш само защото си с мен.

Очите на Лара се напълниха със сълзи. Още не беше разказала всичко на ЛаТоя, но не трябваше да е толкова трудно да убеди най-добрата си приятелка, че Джак е най-невероятният мъж в света. Защото наистина беше така.

Тя се надвеси от прозореца на камбанарията.

— Обичам Джакомо ди Венеция!

Гълъбите, подплашени от гнездата си, заудряха диво е криле около кулата и площада.

Джак се засмя.

— Ето те, пак уплаши милите гълъби.

Тя уви ръце около врата му.

— Наистина те обичам, Джак. Винаги ще те обичам.

Той я държеше силно.

— Ти си моят ангел, Лара. Имам още една изненада за теб в панталоните си.

Тя изсумтя.

Той постави ръката ѝ върху подутината.

Тя погледна надолу.

— Мисля, че го помня много по-голям от това. — Тя премести ръка в центъра. — О, да, за това говоря.

Джак се изхили и извади по-малката подутина от джоба си.

— Мисля, че и това ще ти хареса. Поне се надявам. — Той отвори малката черна кутийка.

Лара ахна. Беше красив сапфир, обвит от блестящи диаманти.

— Знам, че не е точно традиционен, но сапфира ми напомня за красивите ти сини очи.

Тя отстъпи назад. Кожата ѝ настръхна. Знаеше, че това трябва да е момент, за който да си спомня с радост, докато е жива. Щеше да помни студения нощен въздух, духащ през камбанарията, и мелодията

на „Bella Notte“, носеща се из площада. И щеше да си спомня Джак, стоящ там с пръстена и начина, по който очите му блестяха от любов.

Той коленичи пред нея.

— Лара Баучър, ще се омъжиш ли за мен?

Тя падна на колене пред него.

— Да, да, ще се омъжа за теб. — Уви ръце около врата му.

Той я държеше силно.

— Е, това е успокоение.

Тя се наведе назад.

— Имам едно условие.

Той изглеждаше разтревожен.

— Какво е?

Тя се усмихна и погали бузата му.

— Трябва да престанеш да казваш „девет кръга на ада“.

— О! — Той изглеждаше изненадан. — Мога да го направя. —

Изправи се и я дръпна в ръцете си е усмивка. — Права си, cara mia.

Внесе в живота ми любов и заедно намерихме нашия път към Paradiso.

БЛАГОДАРНОСТИ

Моят свят с вампири все още би бил таен, ако не бяха невероятните експерти от Харпър Колинс. Благодарности към редакторката Ерика Цанг и целия ѝ екип; издателката Лиат Стехлик; художествения отдел за най-добрите корици, които един автор може да си пожелае; публицистката Памела Спангълър-Джафий и публичния отдел; екипът от отдела за маркетинг и продажби, които работиха неуморно зад сцената, за да направят всички книги от поредицата успешни.

По-близо до дома, имам личен екип от поддръжници, които винаги са до мен. Моята любов и благодарност на съпруга ми — Дон, децата ми — Джонатан и Емили; критичните ми родители Ем Джей, Вики Д., Вики У. и Санди; другарката ми за пътуване — Линда Къртис и винаги подкрепящите ме членове от съюза на Романтичните писатели на Америка в западен и северозападен Хюстън.

Най-накрая, благодарности на всички онези невероятно умни хора, които четат книгите от поредицата. Моите вампири продължават да живеят благодарение на вас!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.